ஸ்ரீ அரவிந்தர்

அருளிய

யோக ஸமுச்சயம்

இரண்டாம் பாகம்

தமிழ் ஆக்கியோன் :

கே. எஸ். வெங்கடராமன்.

Sri Aurobindo's Synthesis of Yoga

ஸ்ரீ அரவிந்தர்

அருளிய

யோக ஸமுச்சயம்

(யோகங்களின் ஒன்றிப்பு)

இரண்டாம் பாகம்

தமிழ் ஆக்கியோன் :

கே. எஸ். வெங்கடராமன்

Published by
SRI AUROBINDO LIBRARY
369, ESPLANADE
G. T. MADRAS

ஸ்ரீ அரவிந்தாசிரம அச்சுக்கூடம்
புதுச்சேரி

விலை ரூபா. 2-0-0

முன்னுரை

ஸ்ரீ அரவிநதா யோகநெறி மேறகொணடு புதுவையில வாழவுபூணட காலததுத தாஙகணட அநுபூதிமாாககஙகளை யெலலாம ஏனையவரும அவைகளையறிநதுயய வேணடி "ஆாய" எனனுநதிஙகள வெளியீடடினகண "யோக சமுசசயம" எனற தலைபபிடடு ஆஙகிலமொழியில பல கடடுரைகளாய வரைநதனா அவறறிலொரு பகுதி நூல வடிவில அணமையில வெளிவநதது.

மூலநூலிறகாணும பொருளகளைத தமிழபபடுததி, தெயவிக காமயோகம ஆதமநிவேதனம காமததில ஆதம சமாபபணம எனற மூனறததியாயஙகளைப புததக வடிவ மாக 1916ல வெளியிடடேன அநநூலைபபடிததது மகிழநத அனபா பலா ஏனைபபகுதிகளையும விரைநது வெளியிடல பெருநலம பயககுமெனறு கடிதஙகளமூலமாயும நேரிலும ஊககிவநதாாகள எனினும பலகாரணஙகளால விரைநது செயதறகியலாது இதுபோழதே இநநூல வெளிவருகினறது.

இநநூலின முதறபிரிவில வேளவிவிதியும பினனிரு பிரிவுகளில வேளவியேறறததின உடபகுதிகளாக, அறி வியசசம அனபியககம எனபவைகளும முதநூலின சொற பொருளமைதி குனறுவணணம தமிழபபடுததபபடடுள ளன. ஸ்ரீ அரவிநதரின பூரணயோக நெறியைத தமிழ மகக ளும கறறுணாதறகு இந நூலகள உதவுமெனபது ஒருதலை.

முதறபாகததுககு ஆதரவளிதத அறிஞரனைவருககும என நனறியறிதல உரிதது. அதறகளிததவணணமே யாவரும இநநூறகும ஆதரவு அளிதது மறறைய பகுதிக ளும வெளிவருதறகுப பெரிதும துணைபுரிதல வேணடு மெனக கேடடுககொளளுகினறேன.

ஸ்ரீ அரவிநதாசிரமம
புதுசசேரி
7-7-1947

இஙஙனம
கே. எஸ். வெங்கடராமன்

இந்நூலில் எடுத்தாண்ட சில குறியீடுகள்

அந்தர்நிவாசி—உள்ளுறைபவன்.

அந்தர்யாமி—உள்வழிகாட்டி ; அனைவருள்ளும் வதிந்து ஆதரிப்பவன்.

அவசேதன ஜீவன்—உணர்வு உட்புறம் ஒடுங்கிநின்ற உயிர்.

ஆமூலமாக—வேரோடு ; முழுமுற்றாக.

இச்சாசக்தி—விழைவாற்றல்.

கிரியாசக்தி—இயங்காற்றல்.

கேந்திரம்—நாப்பண் ; மத்திய நிலை.

சைத்தியபுருஷன்—அந்தராத்மா ; உள்ளுயிர்.

சைத்தியாம்சம்—உள்ளுயிர்ப்பகுதி.

ஞாதா—அறிவோன்.

ஞானகர்மம்—அறிவுச்செயல்.

ஞானம் கர்மம் பக்தி—அறிவு செயல் அன்பு.

நிரங்குசமாக—யாதொரு கட்டுப்பாடுமின்றி.

நேதா—நடத்துபவன்.

பரிவர்த்தனம்—பண்டமாற்றல் ; ஒன்றைக் கொடுத்து மற்றொன்று பெறுதல்.

பராசேதனப்பிரதேசம்—உரையுணர்வுகடந்த நிலை.

பாவசக்தி—கருத்தாற்றல்.

பிரச்சன்ன சேதனம்—உணர்வென்று ஒன்றுளதோ என்பதையும் அறிய இயலாத மெலிந்த உணர்வு.

பிரதிஷ்டை—நிலைபேறு.

பிராணசக்தி—உயிராற்றல்.

முமுட்சு—வீடுபேற்றைப்பெற ஆர்வங்கொண்டவன்.

வியாப்தி—எங்கும் ஊடுருவி நிற்கும் தன்மை.

விரூபம்—கண்ணுக்கு இனிமையற்ற வடிவம்.

அத்தியாயம் 4.

வேள்வி விதி

ஒன்றேயாம் முப்பாதைகள் : வேள்வியின் தலைவன்

உலகம் நிலைபேறுடைத்து என்பதற்கு அறிகுறியாக அதன் தொடக்கத்திலேயே ஒரு தெய்வச் செயல் அதன்கண் இடப்பட்டது. இதுவே **வேள்வி விதி** (யக்ஞ தர்மம்) என்பது. இந்த விதியினால் ஈர்க்கப்பெற்றே, தெய்வத் தன்மையிற் புகுத்தித் தடுத்தாளும் ஒரு **அருளாற்றல்,** அகங்காரத்தையும் வேறுபாட்டையும் இயல்பாகக் கொண்ட சிருஷ்டியின் பிழைகளைத் திருத்தும் பொருட்டு உலகின்கண் இறங்குகிறது. இந்த இறங்குதலே **புருஷனது** வேள்விச் செயலாம். அஃதாவது, **பரமான்மா** இயங்காற்றலின்கண்ணும் பருப்பொருளின்கண்ணும் உணர்ச்சி, நியமம், குணம் என்பவற்றை யூட்டி, அவை விளக்கம் பெறுமாறு தன்னை இணங்கிக் கொடுத்தல் என்பதாம். மருட்சியும், உணர்ச்சியின்மையும் நிரம்பிய இவ்வுலகை உய்வித்தற்பொருட்டு, வித்துப்போல் உதவும் "வேள்வியைத் தோழனாய்த் தந்து மாந்தர் குழாத்தை உலகீசன் உண்டுபண்ணினான்" எனும் **கீதையின்** மொழிக்கு இது சான்றாகும். இவ்வேள்வி விதி என்பதை அகந்தை அங்கீகரித்தலின், தான் இவ்வுலகில் தனித்து நிற்கவில்லை யென்பதையும், தலைமை வாய்ந்திருக்கவில்லை யென்பதையும் நடைமுறையில் அது ஒப்புக்கொண்டவாறாகும். ஆகவே, பல வகையிற் பிளவுபட்டு நின்ற இவ்வாழ்விலுமே தனக்கப்பால் நின்றதும், தன்னிலும் உன்னதமானதும், நிறைவானதும், தெய்வத்தன்மை வாய்ந்ததுமான எங்கும் நிறைந்த ஒரு **பரம்பொருள்** தனது

தொண்டையும், பணிவையும் ஆணையிடுவது அதற்கு நன்கு விளங்கும். உண்மை நோக்குழி, எங்கும் நிறைந்த **உலகாற்றல்** அகந்தையின்மீது வேள்வியைச் சுமத்துகிறது, அவசியமிருப்பின் கட்டாயப் படுத்துகிறது, இவ்விதியைப் புத்தி பூர்வமாக ஒப்பாதவர்களிடமிருந்தும் வேள்வியைப் பெற்றே தீருகிறது; காரணம், வேள்வி புரிதல் வஸ்துக்களின் இயல்பான தன்மையாதலின். நமது அஞ்ஞானமோ, அல்லது பொய்ம்மையான அகங்காரத்துடன் நாம் வாழ்க்கையைப்பற்றிக் கருதும் பான்மையோ, இயற்கையின் அத்தியந்த அடிப்படையான இந்தச் சநாதனமான உண்மையைச் சிறிதும் பாதிக்காது. இயற்கையில் பொருந்திய உண்மை இதுவாம்: தனித்து நின்று சுதந்திரனாகத் தன் பொருட்டே வாழ்வதாகக் கருதும் அகந்தை உயிர், உண்மையில் தனிப்பட்டுமில்லை, சுதந்திரமானதுமன்று என்பதும், எவ்வளவு விரும்பினாலும் தான் தனிமையில் வாழ்வ தென்பது இயலவே யியலாதென்பதும், உள்ளீடான ஒரு ஒன்றிப்பில் எல்லா வுயிர்களுடனும் தான் பிணைக்கப்பட்டே வதிகிற தென்பதுமாம். ஒவ்வொரு உயிரும் தனது மூலதனத்திலிருந்து வலிந்து தானாகவே ஏதோ இடையறாது தந்து கொண்டே யிருக்கிறது; இயற்கையிலிருந்து தனது மனத்தின் மூலமாய்ப் பெற்றவைகளிலிருந்தும், பிராணனிலும் தேகத்திலும் சேமித்துவைத்த இருப்பிலிருந்தும் ஆதாயத்திலிருந்தும் சொத்துக்களிலிருந்தும் தன்னைச் சூழ்ந்த யாவற்றினுள்ளும் ஒரு ஊற்று பெருகிக்கொண்டே யிருக்கிறது; விரும்பியோ விரும்பாமலோ தான் அவைகட்கு அளித்த கொடைக்கு மாறாக அவைகளினிடமிருந்து தானும் ஏதோ பெற்றுக் கொண்டே யிருக்கிறது. ஏனெனில், இவ்வகைக் கொடுக்கல் வாங்கலினால்தான், உயிர் தனது வளர்ச்சியைச் சாதித்தற்கு இயலுவ தன்றியும், வஸ்துக்களின் தொகுதியை அதிகப்படுத்த உதவா நிற்கிறது. தொடக்கத்தில் அரை மனத்துடன் மந்தமாக இதைச் செய்வோமாயினும் இறுதியில் மனப் பூர்வமாகத் தியாகம்

புரிதலை அறிந்தவர்களாகிறோம். அன்றியும், இப்போது நமக்கு அன்னியமானதெனத் தோன்றும்—உண்மையில், வரையறைப்பட்ட நம் வியக்தி வடிவங்களுக்கு அன்னிய மானதே—**அப்பரம்பொருளுக்கு** நம்மை முழுதும், நம தெனப் பாராட்டும் யாவற்றையுமே பக்தி சிரத்தையுடன் **தத்தம்** செய்வதில் மகிழ்ச்சி பெறுகிறோம். நாம் தியாகம் புரிதலும் அதற்குரிய பிரதிபலனை இறைவனிடமிருந்து பெறுதலும், நமது இறுதிச் சித்தியின் பொருட்டு இன்பம் வாய்ந்த சாதனமாய் மாறி விளங்கும். எவ்வாறெனின், சநாதனமான ஒரு உத்தேசம் நம்மில் நிறைவேறப் பெறு தற்கு உரித்தான மார்க்கம் இதுவே என்பது இப்போது தெள்ளிதிற் புலனாகிறது.

ஆயின், பெரும்பாலும் நம்மை யறியாமலே நாம் தியா கம் புரிகிறோம், சுயநலத்தைக் கருதியே புரிகிறோம், மகத் தான வேள்வியின் உண்மைக் கருத்தை உணராமலும் ஏற்காமலும் புரிகிறோம். உலகிலுள்ள பெரும்பாலோர் புரி யும் வகை இதுவே. தியாகம் இவ்வகை செய்யப்படுவதனால், அடைந்தே தீரவேண்டிய இலாபத்தில்—இயந்திரம் அளிக் கும் பயன்போல்—மிகச்சிறு பாகந்தான் ஜீவன் அடை கிறான். அகந்தையின் அற்பத் தன்மையினாலும் அல்லற் பாட்டினாலும் குறுக்கப்பட்டும் நெருக்கப்பட்டும் துன்புற்ற மந்தமான முன்னேற்றத்தையே அடைகிறோம். இதயமும் இச்சையும் அறிவும் வேள்விவிதியுடன் உறவு பாராட்டி, அதை மகிழ்வுடன் வழிபடுமாயின், அப்போதே ஈசுவரார்ப் பணத்தினின்று உண்டாம் ஆழ்ந்த இன்பமும் நற்பயனும் கைகூடும். இவ்விதியைப்பற்றிய அறிவைப் புத்தியில் கிரகிப் பதனால் உண்டாம் உள்ளக்களிப்பே நாம் புரியும் நிவே தனமெல்லாம் **சர்வாந்தரியாமியான தனிப் பொருளையே** சாரும் எனும் உணர்வுக்கு நம்மையும் நமது சைதன்யத் தையும் கொண்டுபோய்விடும். நாம் புரியும் ஆன்மார்ப் பணம் **பரம்பொருளுக்கே** யன்றி, நமது சகோதர வர்க்கங் களுக்கோ கீழ்த்தன்மையான ஆற்றல்களுக்கும் தத்துவங்

களுக்கும் மட்டிலோ இருப்பினுமே இவ்வுண்மை பொருந்தும். "பாரியையின் பொருட்டுப் பாரியை பிரியமானவளல்லள்; தன் பொருட்டு—ஆன்மாவின் பொருட்டு பாரியை பிரியமானவள்" என்று யாக்ஞவல்கிய முனிவர் உபநிடதத்தில் சாற்றினர். இந்தத் தன் பொருட்டு என்றதிலுள்ள "தான்" என்பதைத் தனி ஒரு ஜீவன் என்ற கருத்தில் கொள்வோமாயினும், தன்னல வேட்கை கொண்டு வேஷத்துடன் வெளிப்படுத்தும் அன்பினிலும் இதன் உண்மை பொருந்தும். அன்றி, இந்தத் "தான்" என்பதை ஆன்மாவெனும் உயர் கருத்தில் கொள்வோமாயினும், தன்னலமற்ற தெய்வ அன்பின் உட்பொருளுக்கும் இவ்வுண்மை பொருந்தும். எல்லாவகை உண்மையன்பும், எல்லாவகைத் தியாகமும் அவற்றின் சாராம்சத்தில், ஆதி அகந்தைக்கும் பிரிவு படுத்தும் அதன் பிழையான பான்மைக்கும் இயல்பாகவே விலக்கானவையாகும். பிளவுபட்டுத் துண்டாக இயங்கும் தன்மை, முதற்கண் அகந்தைக்கு அவசியமே யாயினும், மீண்டும் ஒன்றிப்பைச் சாதிக்கமுயல்கிறது. பிராணிகளின்கண் ஒன்றிப்பு என்பதன் உட்பொருள், அவை தம் உண்மை இயல்பை உணர்தலும் எந்தப் பொருளினின்று பிரிவுபட்டனவோ அத்துடன் கலத்தலும் தம்மைப் பிறரில் காணுதலும் ஆம்.

ஆயின், மனிதவகையில் அன்பையும் ஒன்றிப்பையும் வெளிப்படுத்தி எதை இருட்டில் தேடுகின்றேமோ அதை, கடவுளன்பும் ஒன்றிப்பும்தான் வெளிச்சத்தில் பெற வியலும். ஏனெனில், உண்மையான ஒன்றிப் பென்பது, தம் பொதுப் பிரயோசனங்களி னிமித்தம் இணைக்கப்பட்டுள்ள உடற் கண்ணறைகளின் திரண்ட சேர்க்கைபோன்றது மட்டுமல்ல; கேவலம் மனோபாவத்தின் ஊகத்திலோ, சானுபூதியிலோ, ஒன்றென்கிற அறிவு மாத்திரத்திலோ, அன்றி நெருங்கி வாழ்வதால் மட்டுமோ ஏற்படுவதன்று. இயற்கையின் பிரிவுபாடுகளினால் நம்மினின்று வேறுபட்டவர்களுடன் உண்மையான ஒன்றிப்பு ஏற்படவேண்டுமாயின்

அதற்கு ஒரே வழியுளது ; யாதெனின், பிரிவுபாட்டுணர்ச்சியை அறவே யொழித்து எது நமக்கு அன்னியமானதெனத் தோன்றிவந்ததோ அதில் நம்மைக் காணுவதேயாம். உயிர் உடல் சம்பந்தமான இயக்கங்களில் ஒன்றுபட்டிருப்பதே கூட்டுறவு எனப்படும். இதற்குரிய தியாக முறை, ஒருவருக்கொருவர் உதவி புரிவதும் விட்டுக்கொடுப்பதுமாம். அண்மை, அநுராகம், பொதுநல உணர்ச்சி என்பவை, நினைப்பிலும் ஒழுக்கத்திலும் உள்ளத்துணர்ச்சியிலும் ஒற்றுமையை உண்டுபண்ணும் ; அன்னியோன்னிய ஆதரவு, இஷ்ட போகங்களில் அன்னியோன்னிய திருப்தி—இவைகளை வெளிப்படுத்துவது அவைகளின் தியாகச் செயலாம். எனினும், உண்மையான ஒற்றுமை அத்தியாத்ம வகையில் தான் ஏற்படும். இதற்குரிய தியாக முறை, அன்னியோன்னிய ஆத்ம சமர்ப்பணம் புரிவதே ; அஃதாவது, நம் உட்பொருள் ஒன்றோடொன்று இணைந்து நிற்பதேயாம். வேள்வி விதி, இயற்கையின் வழி இயங்கிச் சென்று, சிறிதும் நீக்கமற்ற இந்தப் பூரணமான ஆத்ம சமர்ப்பணத்தில் முடிவு பெறுகிறது ; அர்ப்பணம் செய்பவனிலும், அர்ப்பணத்தை ஏற்பவனிலும் இலகுவது ஒரு ஆன்மாவே எனும் உணர்வை உதிக்கச் செய்கிறது. ஒருவரிடத்தில் ஒருவர் அன்பும் ஆழ்ந்த சிரத்தையும் பாராட்டுதல் எனும் மானிடர்களின் தியாகப்பான்மை தெய்வத் தன்மையில் மாறி இயங்கும் போது இந்த உயர்ந்த முடிவையே எய்தும். எவ்வாறெனின், இவர்கள் பாராட்டும் அன்பு அத்தியந்த உச்சநிலை எய்துங்கால், சம்பூரணமான அன்னியோன்னிய ஆன்ம சமர்ப்பணம் எனும் வான வெளியையே சுட்டிக்காட்டும். இரு ஆன்மாக்கள் ஒன்றோடொன்று ஆனந்த ஆவேசத்துடன் ஒருமைப்பட்டு இலங்குவதே அதன் சிகரமாகும்.

பகவத்கீதை கர்மங்களைக் குறித்து உபதேசிக்கும்போது, உலகனைத்தும் வியாபித்த இந்த **விதியின்** உத்கிருஷ்டமான கருத்தையே உட்பொருளாகக் கொண்டது. தியாகத்தின் வாயிலாய்ப் **பரமாத்மா**வுடன், அத்தியாத்ம ஐக்கியம்

வாய்க்கப்பெறுதல், **நித்திய வஸ்து**வுக்குத் தினைத்துணையும் குறையாது ஆன்ம சமர்ப்பணம் புரிதல் எனும் இவையே **கீதா** சித்தாந்தத்தின் சாரமாகும். தியாகச் செயலைக் குறித்துப் பாமரர்களின் கருத்து எவ்வகைத்தெனின் : மெய் வருத்தி ஆத்ம பலியிடுதல், கடுமையான தன்னடக்கம் கோடல், தன்னொடுக்கம் பூணுதல் என்பதாம். இத்தகைய தியாகச் செயல் சில சமயங்களில், அங்க பங்கம் செய்து சித்திரவதை செய்துகொள்வதிலும் போய் முடியும். தம் சுபாவத்தைத் தாண்டிநிற்றற் பொருட்டுப் புரியும் கடினமான பிரயத்தனத்தில் இத்தகைய செயல்களும் தாற்காலிகமாக அவசியமாதல்கூடும். அகந்தை இயல்பு முரடானதும் மூர்க்கமானதுமாக விருப்பின் அதையடக்கிச் சீர் செய்யும் பொருட்டுச் சில சமயங்களில் கொடுமையையும், அகத்தே வலிந்த அடக்குமுறையையும் கையாள வேண்டியிருக்கும். ஆயின், ஒருவன் தன்னைத்தான் மிகுதியாகத் தீங்கு புரிந்து கொள்ளும் எந்தக் காரியத்தையும் **கீதை** ஒப்புவதில்லை. ஏனெனில், அகத்தே இலகும் ஆன்மா உண்மையில், பரிணமம் பெற்றுவரும் **கடவுட் பொருளே**யாம் ; அதுவே **கண்ணன்**, அதுவே **இயவுள்**. அதைத் துன்புறுத்துவதோ, வதைப்பதோ அசுரச் செயலாம். அதை மேன் மேலும் போஷிக்க வேண்டும் ; **அருளொளியின்** ஆற்றலுக்கும், இன்புக்கும், பரப்புக்கும் விளக்கத்துடன் திறந்து கொடுத்தல் வேண்டும். ஆன்மாவின் உட்பகைவர்களாம் குழாத்தைத் திடனழித்து அப்புறப்படுத்தி, "ஆன்மாவின் வளர்ச்சி" எனும் வேதிகையில் பலியிடல் வேண்டுமேயன்றி ஆன்மாவையல்ல. அவா, வெகுளி, ஒவ்வாமை, பேராசை, புலனுணர்ச்சிகளிற் பற்று எனப் பலவடிவங்களில் தோன்றும் இப்பகைவர்களே—உயிரின் பிழைகளுக்கும் புன்கண்களுக்கும் காரணமாகிய அரக்கர்களின் சுற்றங்களான இக் கொள்ளைக் கூட்டத்தாரை இரக்கமின்றி அறவே ஒழிக்க வேண்டும். இவர்கள் நம்மைச் சார்ந்தவரல்லர் ; அன்னியர் ; பலவந்தமாகத் தலையிட்டவர் ; ஆன்மாவின் தூய

தன்மையைப் புன்மையான வழியிற் புகுத்தும் தீயர்கள். இவர்கள் அகற்றப் பெற்று வெளியேறும் இயக்கத்தில் சாதகனது உணர்ச்சியில் எத்தகைய வருத்தத்தை யுண்டு பண்ணினாலும் சிறிதும் தளராமல் இவர்களைக் கண்ணோட்டமின்றிப் பலியிட்டே தீரவேண்டும்.

தியாகத்தின் உண்மையான சாராம்சம் : ஆன்மக் கொலையல்ல—ஆத்ம நிவேதனம் ; அதன் உத்தேசம் ஆத்ம நாசமல்ல—ஆத்ம நிறைவு ; தன்னை இழிவு படுத்தி ஒடுங்கி வாழ்வதல்ல—உயர்வு படுத்திப் படர்ந்து வாழ்வது ; உடலுறுப்புக்களைச் சிதைவுபடுத்துதலல்ல —அவற்றைத் திவ்வியாவயவங்களாக உருமாற்றுவது ; ஆத்மவதை செய்வதல்ல—சிற்றின்பங்களினீங்கிப் பேரானந்தத்திற் புகுவது. இந்நிகழ்ச்சியில், நம் வெளிச்சுபாவத்தின் பண்படாத நிலைகுலைந்த பகுதி தொடக்கத்தில் படும் கஷ்டம் ஒரே வகையில்தான் ; அஃதாவது, அபக்குவமான அகந்தையை அழித்தற் பொருட்டுப் புரியும் ஆத்மத் தியாகத்தின்கண் செய்தே தீரவேண்டிய கடுஞ்சாதனை என்பதே. ஆயின், இதற்கேற்ற எண்ணற்ற கைம்மாறு விரைவில் கைகூடும். எங்ஙனமெனின் : நம் சத்தியமான—உத்கிருஷ்டமான—பரமமான பூரணத்துவத்தைப் பிறர்பாலும், எல்லாப் பொருள்களிடத்தும் விசுவ ஏகத்துவத்திலும் காண்பதும், விடுதலைவாய்ந்த சர்வாதீத ஆன்மாவாய்—சேதனமாய்—இலங்குவதும், கடவுள் பரிசத்தினால் உண்டாம் ஆனந்த பரவசம் அடையப் பெறுதலுமாம். நம் தியாகம், கைம்மாறின்றி—பயனின்றி அளிக்கப்படுவதல்ல ; தியாகம் ஏற்பவனிடமிருந்து பயன் விளைந்தே தீரும். எவ்வாறெனின், தியாக நிகழ்ச்சியில் நமக்கும் **பரம் பொருளுக்கும்** பரஸ்பர பரிவர்த்தனம் நடைபெற்று வருதலான் என்க. பிரதி பலனைக் கோரி நாம் தியாகம் புரிவதில்லையென்பது உண்மையே யாயினும் ஒரு அற்புதமான பலன் விளைந்தேதீரும் எனும் உணர்ச்சி நம் அத்தியந்த ஆழ்ந்த அறிவில் இல்லாமலில்லை. தான் பயனின்றி ஈசுவரார்ப்பணம் செய்யவில்லை

யென்று ஆன்மாவுக்குத் தெரியும்; தான் யாதொன்றையும் கோராவிடினும், ஈசுவர சக்தி சாந்நித்தியங்களின் எல்லை யற்ற **ஐசுவரியத்தை** அநுபவித்துக்கொண்டுதா னிருக்கிறது.

இறுதியாக, அர்ப்பணத்தை ஏற்பவனைப் பற்றியும், அர்ப்பணம் புரியும் வகையைப்பற்றியும் ஆலோசிப்பாம். அர்ப்பணம் என்பது, தேவர்கள் மாட்டும் புரியலாம் அன்றிப் பிறருக்கும் புரியலாம்; எல்லாமாய **பரம்பொருளுக்கும்** புரிய லாம். நிவேதனை வடிவமான அர்ப்பணம், ஒரு இலையோ, மலரோ, பிடி அரிசியோ, துண்டு அப்பமோ, வேறு எந்தச் சிறு பொருளைக் கொண்டோ ஆற்றப்படலாம்; நம் எல்லாச் செல்வங்களையும் நிவேதனமாய் அளிக்கலாம்; நம்மை முழுதுமே நிவேதிக்கலாம். நிவேதனம் யாருக் களித் தாலும், நிவேதனம் எதுவா யிருப்பினும், அதை அண்மையிலிருப்பவன் மறுத்தாலும் புறக்கணித்தாலும், சகல வஸ்துக்களிலும் இலகும் நித்தியனும் **பரமாத்மா** அங்கீகரிக்கிறனென்பது திண்ணம். ஏனெனில், உலகத்துக் கப்பால் இலகும் **பரமன்** நம்மிலும், உலகிலும், உலக நிகழ்ச்சிகளின் கண்ணும், ஈண்டும் எங்கும் நிறைந்த **பொருள்** ஆகையின், அப்பால் நின்ற அந்நிலையிலிருந்தே முற்றுமுணர்ந்த சாட்சியாய், கர்மங்களை ஏற்பவனாய், கர்மங் களின் இரகசியமான தலைவனாய் விளங்குகின்றன். நம் எல்லாச் செயல்களும், முயற்சிகளும், நம் முக்கிய நோக்கங்களும், நம் இடர்ப்பாடுகளும், இடுக்கண்களும் போராட்டங்களும் ஆகிய இவற்றின் கடைசி முடிவை நம்மால் மங்கலாகவோ, தெளிவாகவோ, உணர்ந்தோ, பார்த்தோ அன்றி நம்மால் அறிய இயலாமல் மறைமுகமாய் நின்றோ—திட்டம் கட்டுவது அந்தத் **தனிப்பொருளே.** அப் பொருளின் எண்ணற்ற வடிவங்களின்கண் அனைத்தும் திருப்பப்பெற்று அவற்றின் வாயிலாய் அத்தனிப்பொரு ளாம் எங்கும் நிறைந்த **பரமாத்மாவுக்கு** நிவேதனமாய் அளிக்கப்படுகின்றன. எந்த வடிவத்தில் எந்த **பாவத்தில்** அவனை அணுகுகின்றோமோ, அந்த வடிவத்தில் அந்த

பாவத்தில் அவன் நிவேதனத்தை ஏற்கின்றான்.

அதுவேபோல், காமத்தின் தன்மைக் கேற்றவாறும், எந்த நோக்கத்தைக்கொண்டு காமம் செய்யப் படுகின்றதோ அதற்கேற்றவாறும், இந்த நோக்கம் எந்த உணர்ச்சியி னின்றெழுகிறதோ அதற்கேற்றவாறும் காமத்தியாகத்தின் பலனும் பலவகைப்பட்டே இருக்கும். காமங்களைத் தவிர்த்து வேறெந்த வகையான தியாகங்கள் புரிவதும், ஒருதலையான தும், அகந்தை பற்றியதும், கலப்புற்றதும், நிலையற்றது மாகும்; மிகச்சிறந்த **திவ்விய சக்திகளையும், தத்துவங்களை யும்** கருதிச் செய்யப்பட்ட தியாகமாயினும் இந்தக்குணங் களே அமைந்து நிற்கும்; அதனாலுண்டாம் பயனும் நிறை வற்றும், வரையறைப்பட்டும், கலப்புற்றுமிருக்கும்; அற்ப மானதும், தாற்காலிகமானதுமான ஏதோவொரு விஷயத் தில் மட்டும் பயனளிப்பதாகும். பூரண அங்கீகாரத்துக்குத் தகுதியான தியாகம் ஒரே வகையில்தான்: இறுதிச் செய லாகப் பரிபூரணமான ஆத்ம நிவேதனம் நீக்கமறப் புரிதலே அவ்வகை. அஃதாமாறு: நம்பால் அந்தரியாமியானதும், அனைத்தையும் ஆவரித்துத் தன்னில் அடங்கப்பெற்றதும், இவ்வுலகுக்கும், ஏனைய எல்லா உலகங்களுக்குமே அப்பால் நின்றதும், உத்கிருஷ்டமான **உண்மைப்**பொருளாய்விளங்கு வதும், உள்ளீடாக ஒருங்கே இவையனைத்துமானதும், எங் கும் கரந்துநின்றதும் அந்தரியாமியாம் அதீத வஸ்துவானது மான **அத்தனிப் பொருளுக்குப்** பக்தியுடனும் ஞானத் துடனும் திண்மையுடனும் நீக்கமற்றத் தாராளமாக நேருக்கு நேராகச் சமர்ப்பணம் புரிதலேயாம். எவன் தன்னை முற்றும் **ஈசனுக்கு** அளிக்கின்றானோ அவனுக்கு **ஈசன்** தன்னைப் பூரணமாக அளிக்கின்றானென்பதை உணர்க. எவன் தனது முழுச் சுபாவத்தையும் நிவேதனம் செய்கின்றானோ அவனே **ஆன்மாவை** அறிந்து கொள்ளுகிறான்; எவன் அனைத் தையும் அளிக்கவல்லானோ அவனே எல்லாமாய கடவுளை எங்கும் நுகர்கிறான்; பரமமான ஆத்மத்தியாகமே **பரம் பொருளைச்** சாதிக்கும். நம்மில் எல்லாப் பகுதிகளையும்

தூயமைப படுததிப புனிதமாககினால மாததிரமே **ஈசனை** நம்மில உருககொணடு **அதீதவஸ்துவின்** உளளான உணாவில இஙகே உறைநது நிறறறகியலும.

சுருஙககககூறின, நம வாழககை முழுவதும உணா வுளள வேளவியாக ஆககப பெறவேணடுமெனபதே நம மில வறபுறுததுவது. ஒவவொரு கணமும நம ஒவவொரு இயககமும ஒருமுகமான சிரததையுடன **அழிவற்ற பொருளுக்கு** இடையறாது புரியும ஆதம நிவேதனமாய உருககொளளல வேணடுமெனபதாம. நம எலலாச செயல களும—மிகப பெரிதானவையும அசாதாரணமானவையும சீரியவையும எஙஙனம நிவேதனம செயதற குரியவைக ளாகினறனவோ, அஙஙனமே மிகசசிறியவையும, சாதாரண மானவையும, அறபமானவையும நிவேதனம ஆகச செய தறகுரியவைகளாதல வேணடும. தனி வியகதிகளான நாம, நம இயறகையின உடசெயலும வெளிசசெயலும நமமி லும பெரிதானதும நமமைக கடநது நினறதுமான **ஒரு பொருளுக்கே** உரிமைததாம எனும ஒரே ' உணாசசியில உயிாவாழ வேணடும. நம கொடை எததகைததெனபதும, யாருககளிககினறோ மெனபதும பொருடடலல ; எலலோ ருளளும இலகும அநதத **தனிப்பொருளேயே** அது சாரும எனும உணாசசியுடன அளிககவேணடும. நமமுடைய சருவ சாதாரணமான செயலகளிலும, கேவலம லௌகீகமான காரியஙகளிலும இநதப புனிதமான பானமையே பொருநதி யிருததல வேணடும. நாம உணணுமபோது நமமுள உறை யும **இறைவனுக்கே** உணவளிககினறோமெனும எணணத துடன உணணல வேணடும ; அவவுணவை ஆலயததில நாம **கடவுளுக்கு** அளிககும நைவேததியமெனக கருதல வேணடும ; கேவலம உடல தேவையின பொருடடோ ஆதம திருபதியின பொருடடோ உணகினறோமெனும உணாசசி அறவே அகல வேணடும. எததகைய பெருங காரியத திலும, எநத மேனமையான பயிறசியிலும, எநத மாடசிமை யான சாகசச செயலிலும நமபொருடடோ பிறா பொருடடோ

இனத்தின் பொருட்டோ நாம் ஈடுபட்டிருப்போமாயினும், இனமென்றும் பிறரென்றும் நாமென்றும் கருதும் உணர்ச்சிமட்டோடு நிற்றல் இனிச் சிறிதும் இயலாது; நாம் புரியும் காரியம் இவர் பொருட்டல்ல. அஃது இவர் களின் வாயிலாகவோ நேராகவோ, **இறைவனுக்கு** நிவே திக்கும் கர்மத்தியாகமாக விருத்தல்வேண்டும். இவ்வடிவங் களில் மறைந்து நின்ற அந்தர்நிவாசியாம் **ஈசன்**, மறைவி னின்று நீங்கி நம தான்மாவுக்கும் உணர்ச்சிக்கும் மனத்துக் கும் **சாந்நித்திய வஸ்துவாக** எப்போதும் இலகவேண்டும். பரம உத்கிருஷ்டமான **கடவுளது** திருவருளாலன்றி நம் உழைப்பும் ஆர்வமும் ஈடேறப்பெறுவெனும் உணர்ச்சியுடன் நம் செயல்களை நடத்தும்பொறுப்பைக் **கடவுளுக்கே** விட்டு அச் செயல்களால் விளையும் பலன்களையும் அவனது **திருக்கரத்தில்** அளிக்கவேண்டும்; எல்லா நிகழ்ச்சிகளும் அவனிடத்தில் நடைபெறுவன வன்றோ! அவன் பொருட்டே இயற்கை நம் உழைப்பையும் ஆர்வத்தையும் நம்மிடத்தினின்று கைப்பற்றி அவனது வேதிகையில் நிவேதனம் செய்கின்றது. இயற்கை நேராகத் தானே புரியும் செயல்களிலும்—அச் செயல்களுக்கு நாம் கொள்கலமாகவும் ஆதாரமாகவும் அமைந்து சாட்சிமாத்திரையா யிருந்தபோதிலும் நாம் எப் போதும் கவனத்தில் இருத்தவேண்டியது: செயல் என்று ஒன்றிருப்பதும் அதற்குத் தலைவன் **இறைவனேயாம்** என் பதுமே. நம் ஒவ்வொரு உயிர்ப்பும், ஒவ்வொரு இதயத் துடிப் பும் விசுவ வேள்வியின் ஜீவகளை ததும்பிய இசைலயமாக உணரலாகும், உணர்ந்தே தீரவேண்டும்.

இத்தகைய **பாவ**த்துடன் உறுதியாகப் புரியும் பயிற்சி யின்கண் நம் அத்தியாத்ம இலக்கின்பொருட்டு, மிகமிக முக் கியம் வாய்ந்த மூவகை முடிவுகள் அமைந்துள்ளன வென் பது தெள்ளிதில் புலனாகும். முதன்மையாக: பக்தியென் பதே யில்லாமல் இப்பயிற்சியைத் தொடங்கிய போதிலும் தலை சிறந்த பக்திப் பெருக்கில் நேராகக் கொண்டு விட்டே தீரும் என்பது தேற்றம்; எவ்வாறெனின், இப்பயிற்சி இயல்

பாகவே அததியநத பூரணமான ஆராதனேயில தொடஙகி ஆழநத இறையனபிற புகுததுமாதலின எனக. இதறகு உடனிகழசசியாக ஏறபடும அநுபவஙகள எவையெனின, எலலாப பொருளகளிலும இறைவன உறைகினறனெனும உணாசசி வளாதலும, நம எலலா நினைபபுககளிலும விருபபஙகளிலும, செயலகளிலும கடவுள ஐககியம விருததி பெறுதலும, நம முழு உயிரின ஈசுவராாபபணச செயல ஒவவொரு கணமும நம வாழககையின ஒழுகக வழககத தில பெருகிககொணடே யிருததலுமாம. காமயோக வழி பாடடினகண அடஙகிய இவவுணமைகள நிகரறற நிறை வான பகதியின உணமைப பொருளுககும பொருநதும. இவறறைத தீவிரமாக நடைமுறைககுக கொணடுவரும சாதகன, ஆதமாாபபணம எனபதன ஜீவபபொருளுககே, வீறுடன நிலைததியஙகும ஓா உவமையாகத துலஙகுபவ னுகிறன. அவன எநதப பொருளின மாடடுத தொண டாறறுகிறனே அபபொருளின ஆராதனேயில முழுவதும மூழகிநிறறல தவருது. கடவுட சாநநிததியததை எபபோ தும உணாநதவனுய இறைபணியையே தலைமேறகொணட இததொணடன இறையனபால மேன மேலும விழுஙகப பெறறவனுகிறன. அவவனபினினறே, இறைவனது உறை விடமாம எலலாப பிராணிகளிடததும—உயிாககும எலலா உருவஙகளின கணணும—எலலா உயிாகளினமாடடும ஊடு ருவிபபாயும விசுவவியாபக அனபு உதயமாகிறது; அவவன பிலேயே இவவனபு அடஙகப பெறறதெனறே சொலலலாம. இவவனப, வேணவாக கொணட பேதவுணாசசிகளினின றெழுநது சிறு பொழுதே நிலைககும அமைதியறற அன பலல; ஒனறிபபின ஆழநத உணாசசித துடிபபாயத தன னலமறறு விளஙகும நிலையான அனபாகும. ஆகவே, சாதகன தனது தொணடுககும பகதிககும இலககாகிய **பொருளே** அனைவருளளும காணத தலைப படுகிறன. எனவே, இபபோது தெளிநதது யாதெனில, காமயோக நெறியானது இநதத தியாக மெனும பாதையைப பின

பற்றிய பக்தியோக நெறியை எதிர்கொள்ளச் செல்கின்ற தென்பதாம். இச்செல்லுகையே—இதயம் எவ்வளவு ஆர்வத்துடன் விரும்பக்கூடுமோ, மனம் எவ்வளவு வேட்கையுடன் ஏற்கக்கூடுமோ அவ்வளவு முழுதும் தோய்ந்த சித்தத்துடன் ஈடுபட்ட பரிபூரண பக்தியாதல் கூடும்.

அடுத்ததாக : இந்தப் **பூரணயோக** வழிபாட்டில், பந்தத்தினின்றும் விடுவிக்கும் முக்கிய அறிவை இடையறாது உள்ளே ஞாபகத்திலிருத்தல் இன்றியமையாததாம். இந்த அறிவை வெளிச்செயல்களில் ஆற்றலுடன் இடைவிடாது வெளிப்படுத்திக் கொண்டு வருதலினால், அந்த உள் ஞாபகம் வன்மைப்பட்டு நிற்கும் எல்லோரிலும் இலகுவது ஒரே ஆன்மா, இறைவன் ஒருவனே எல்லாமு மானவன், அனைத்தும் அடங்கப் பெற்றவன் அவன் ஒருவனே, அனைத்தும் அவனே, அவன் நீங்கிய உலகில்லை எனும் இக்கருத்தே —இந்த நம்பிக்கையே பின்னணியாக நின்று, செயல்புரிபவனின் சத்துவமாக மாறுதலடைகிறது. ஒரு எண்ணம், தன் னாற்றல் வாய்ந்த ஒரு தியானம், இதுவே—நாம் எதைக் குறித்து உறுதியாக ஞாபகம் வைத்துக்கொண் டிருக்கின்றோமோ, எதைக் குறித்து ஓவாத ஒருமையுடன் சிந்தனை செய்துகொண்டிருக்கின்றோமோ அதைப்பற்றிய ஆழ்ந்த நிரந்தரமான அறிவாகவும் தெளிந்த வியாபக உணர்ச்சியாகவும் மாறி நிற்றல்வேண்டும்—மாறியே தீரும். இந்த எண்ணமும் தியானமும், இவையே, எல்லாப் பொருள்களையும் எல்லாச் செயல்களையும், எல்லா இச்சைகளையும், அவை எங்கிருந்து உதித்தனவோ, அந்த மூலத்துக்கு இடைவிடாது ஒவ்வொரு கணமும் நிவேதிக்கும்படிக் கட்டாயப் படுத்துகின்றன. எல்லாத் தனிப்பட்ட உருவங்களுக்கும், தோற்றங்களுக்கும் காரணமானதும் ஆதாரமானதுமான அந்த மூலம் அவை யனைத்தையும் தழுவியும் எஞ்சியும் நிற்பது தெற்றென விளங்கும். இந்த வழிபாடு முற்றுப்பெற நிறைவேற வேண்டுமாயின், பௌதிகப் பொருட்களை எவ்வளவு தெளிவாகக் காணக்கூடுமோ, அவ்வளவு தெளி

-வாக விசுவவியாபக சைதனனியததின செயலகளை எஙகும காணககூடியவாறு ஆறறல மிகுநத நுணணிய பாாவை வாயககபபெறறுலனறி இயலாது. இவவழிபாடு உசசநிலை யடையுமபோது, விஞஞான சைதனனிய ஸவரூபனுய **அதீதப் பொருளின்** சாநநிததியததில நிலையாக வாழநது, சிநதிதது, இசசிதது இயஙகும நிலைமைககு ஒஙகுகிறது. நாம பாாபபதும கேடபதும பரிசிபபதும உணாவதும நம புததிக கெடடிய யாவும, நாம எதன மாடடுத துதிததுத தொணடாறறுகிறேமோ அதுவேயாம எனும அறிவை **நம்** அநுபவததிறகுக கொணடுவரவேணடும ; அனைததும **இறைவனது திருவுருவே** ஆம எனக கருதவேணடும ; யாவும **கடவுளது திருக்கோயிலே** ஆமெனக காணவேண டும ; உலகனைததும எஙகும நிறைநத **அழிவற்ற பொருளின்** திருபபோாவையில அடஙகபபெறறதென அறியவேண டும. இததகைய **கர்மயோக** வழிபாடு அதன இறுதிககண —அதறகுச சாலவும முனனமேயும—**கடவுளது** திரு இருப பிலும இசசையிலும ஆறறலிலும ஒனறுபடடு, கேவலம பிராணிகளின அறிவைககொணடு ஏறபடும வகையினும, புததி பலததால விளககபபடும வகையினும முடிவுறறதும நிறைவானதுமான ஒரு **ஞானயோக** வழிபாடாக மாறி விளஙகும.

இறுதியாக: இநதத தியாக முறையை வழிபடடுப புரியும நம யோக சாதனை, உளளாக அகநதைககு உதவி புரிநதுவநத யாவறறையும துறநதுநிறகுமாறு வறபுறுததி, நம நினைபபிலும, விருபபததிலும, செயலிலும அகந தையை வேரோடு அறுதது அதன ஆதிககததை நீககி அதன இருபபை அபபுறபபடுததும. நம செயலகள யாவும இறை வன பொருடடே-இறைவனமாடடே செலுததபபடவேண்டும, தனிதது நமககென யாதொனறு செயயத துணிதலும ஒவ வாது. அவவாறே பிறாபொருடடும—அணமையராயினும, நணபாகளாயினும, குடுமபததாரோ, தேசமோ, மனித சமூகமோ, அனறி எநதப பிராணிகளோ ஆயினும, **இவர்கள்**

நம் வாழ்க்கையிலும், எண்ணங்களிலும், உணர்ச்சிகளிலும், எத்துணை நெடுங்கால உறவுகொண்டவர்களாயினும், அன்றி அவர்கள்தம் க்ஷேமலாபங்களின் பொருட்டு நமக்குத் தனிப்பட்ட அபிமானங்களிருப்பினும்—எக்காரணம் பற்றியும் செயல்புரிதலென்பது ஒவ்வாது. இக்கருத்துக்கொண்டு நாம் பார்ப்பதினின்றும், செயல்புரிவதினின்றும் நம் எல்லா இயக்கங்களும்–வாழ்க்கை முழுவதுமே–கடவுளது விரிந்த விசுவரூபமாம் **திருக்கோயிலில்** ஆற்றலுடன் அன்றுடம் புரியும் ஆராதனையும் தொண்டுமாய்விடும். தனி உயிரில் இலகும் **நித்தியன்** அழிவற்ற **அதீத வஸ்துவுக்கு** இடையறுது புரியும் ஆத்ம நிவேதனமாம் வேள்வியாக வாழ்க்கை சிறந்து கொண்டேவரும். இந்த நிவேதனம், விசுவவியாபக **நித்திய வஸ்துவின்** பரந்த நிலையமாம் பலிபீடத்தில் அளித்ததாகும். நிவேதனத்தை அளிக்கின்ற ஆற்றலும் எங்கும் நிறைந்த அழிவற்ற **சக்தி அன்னையே** ஆகும். ஆதலின் இவ்வழிபாடு, செயல்களினுலும் செயல் புரியும் பான்மையினுலும் ஒன்றிப்பையும் கூட்டுறவையும் சாதிக்கும் பெற்றிவாய்ந்த தென்பது தேற்றம். எனவே, தீவிரமான வேறெத்தகைய கடவுள் வேட்கையைக் கொண்டும் ஆத்ம பலத்தைக் கொண்டும் எத்துணை நிறைவாகவும் தூய்மையாகவும் இவ்வொன்றிப்பையும் கூட்டுறவையும் சாதிக்கக் கூடுமோ அத்துணை நிறைவாகவும் தூய்மையாகவும் அவற்றை இவ்வழிபாட்டினுல் சாதிக்கப்பெறலாகும் என்றுணர்க.

தினைத்துணையும் தாழ்வற்ற பரிபூரணமான ஒரு **கர்ம யோக** வழிபாட்டின்கண் அமைந்துள்ள முழு வன்மையும் இம்மார்க்கத்தில் பொருந்தியுள்ளது. அன்றியும், வேள்வி விதியும், பரமாத்மாவாம் பிரபுவுக்குச் செய்ய வேண்டிய அர்ப்பணமும் இதில் அடங்கியுள்ளமையின், பக்தி மார்க்கத்தின் முழுச் சக்தியை ஒரு பக்கத்திலும், ஞான மார்க்கத்தின் முழுச் சக்தியை மற்றொரு பக்கத்திலும் உடன்கூட்டிச் செல்லுகின்றது. அதன் இறுதிக்கண், பக்தி ஞான கர்மங்க

ளாகிய மூனறு திவவிய சகதிகளும இசைநது, இணைநது, நிறைவுபெறறு ஒனறையொனறு பககுவபபடுததி ஒருஙகு கூடிச செயலபுரியலாகினறன.

அஃதஙஙனமாக : நிததியனும **ஈசன்** நமது காம சமாப பணததிறகுப **பதி**யாவன. நம எலலாப பகுதிகளிலும, நம உணாவிலும அதை வெளிபபடுததும கருவிகளிலும **ஈசனைச்** சாதிபப தொனறே சமாபபணததின இலடசிய மாகும. சமாபபணச செயலின சோபானக கிரமஙகளை அளககும வகை எறறெனின : முதனமையாக, நம சுபாவததின எநதப் பகுதி கடவுட சுபாவததிறகு நெருஙகி யிருககினறதோ அதன வளபபததைககொணடும, இரண டாவதாக, கடவுளை எநத அளவுககு நம அநுபூதியில அடையப பெறுகிறோமோ—அஃதாவது கடவுள சாநநித தியம, கடவுள தனனை நமககு வியகதபபடுததுவது, கடவு ளுடன அணுககமான இணககம இவறறை எவவளவுககு வாயககப பெறுகினறோமோ—அதைக கொணடுமாம. ஆயின, கடவுள தததவம அனநதமானது, **அவனது** வெளிபபாடும எணணறற பலபபலவாகும. ஆதலின, நம உடபொருளிலும, இயலபிலும, உணமையான பூரண முறறுபபேறு ஒரே வகையான சாட்சாதகார அநுபூதியினல நேராது ; பல பிரிவுகளான திவவியாநுபூதிகளை இணககப பெறற சாடசாதகாரததினல நேரும. ஒரே வகையான ஐக கியாநுபவ முறையைப பிரததியேகமாகப பினபறறுவோ மாயின அமமுறையின கடையீறன நிலையை எயதபபெற றலனறி அது சாதிககப பெறது. எனவே, அனநதமான வஸதுவின அநேக அமசஙகளை இசைவுபடுததும முறையைக கையாளுதல வேணடும. ஆதலின, நம இயலபு முறறுக உருமாறறம அடைதற பொருடடு, ஆறறல நிறைநத நானுருப அநுபவம வாயநத பூரணமான உணாவு வாயககப பெறுதல இனறியமையாத தெனறுணாக.

அஃதஙஙனமாக ; இநத அனநதமான வஸதுவைப பறறிய பூரண ஞானததைப பெறுதறகோ அனறி, **அவ**

வஸ்துவை நானு ரூப அநுபவததில பெறுதறகோ இனறி யமையாத அடிபபடையான அறிவு யாதெனில : உருவஙக ளாலும நிகழசசிகளாலும விகறபம ஏறபடாமல **ஈசனே** அவனது நிஜ சொரூபததில சாடசாதகரிபப தெனபதே ; இனறேல தோறறஙகளின வஞச வலையில சிககிககொளள நேரும, அலலது விசுவ சமபநதமானதோ தனிபபடடதோ வான எணணறற உருவஙகளின நிலைகுலைநத கூடடத தில கலககததுடன அலைய நேரும. இககலககததினினறு விலகி நிறகக கருதுவோமாயின, ஏதோ ஒரு வகை மான சிக வாயபாடடில தளைபபடடு நிறகவோ, அலலது வரை யறைபபடட சுவாநுபூதியில ஒடுஙகி நிறகவோ நேரும. அபாயமறறதும, சகலததையும சமரசபபடுததும பெறறி வாயநததும உலக அமைபபுககே அஸதிவாரமானதுமான உணமை எனனெனின : சுயமபுவான ஆனமாவாம சைதனனியபபொருளின வெளிபபாடே வாழககையாம என பதும, வாழககை யெனபதன உளளுறையான இரகசியத திறகுத திறவுகோலாவது—இநதச சைதனனியப பொரு ளுககும அதனினறு வெளிவநத எலலாப பொருளகளுககு முளள சமபநதமேயாம எனபதுமாம். வெளிபபாடான இவ வெலலா உலகஙகளின மறைவில நினறு ஒரு **நித்திய வஸ்து** தனது பலவகைபபடட பரிணமஙகளினகண பாாவையைச செலுததுகிறது. அவறறினுள எமமருஙகும ஊடுருவியும அவறறைச சுறறி ஆவரிததும காலஙகடநத அவயகத மான ஒரு **நித்திய வஸ்து** காலததுககுடபடடு வியகதமாதல விளஙகுகிறது. ஆயின, ஜீவகளையறறு வறடடு விளைவளிககும புததிவிசாரததைக கொணடும தததுவ விசாரததைக கொணடும மாததிரை இதை இவவாறறிதல பயனினறு ; மானசிக அநுபவததில பெறுவது மாததிரம சாதகனுக குப போதுவதலல. ஏனெனில யோகம நாடுவது : சிந தனையினறு பெறற உணமை மாததிரமோ புததியினறு பெறற உணமை மாததிரமோவனறு ; சாடசாதகரிககும இயலபு வாயநத அததியாதம அநுபவததின வீரியம

நிறைநத ஆறறலை யூடடும உணமையை அது நாடுகிறது. ஆதலின, நிலையாக நமமுள குடிகொணடும, நமமை ஆவரிததும இலகும ஓர அணமையையும ஒரு தெளிவான திருஷடியையும நெருஙகிய அனனியோனனிய உணரசசியையும அளிககும உணமையான எலலையறற ஒரு **திருச்சந்நிதியை** எஙகும எபபோதும தெளிவாகப பாரககும திருஷடியையும பரிசிககும உணரசசியையும நமமில விழிபபுறச செயயவேணடும. முழு ஆறறலுடன வியாபிததிலகும் எநத உணமைப பொருளில நாமும எலலோரும உயிரதது இயஙகிச செயல புரிகினறோமோ அதுவாக அநதச **சாந்நித்தியம்** நமமில நிலைகொளளவேணடும. குணததோடு கூடிய வஸதுவாய, பாரககபபடும பொருளாய, சகல வஸதுககளிலும குடிகொணடிருபபதாய அதை எபபோதும எஙகும் உணரவேணடும. அது சகல வஸதுககளின உணமையான ஆனம வஸதுவாய நமககு வெளளிடையாகப புலபபடவேணடும ; அவறறின அததியநத உடபொருளாக நமபால அணுகி நிறறலவேணடும. எலலா உயிரகளிலும இலகும **ஆன்மாவாக, சைதன்னியமாக**—நம பாவனை மாததிரததிலனறி நம திருஷடியிலும உணரசசியிலும அநுபவததிலும—எலலா வகையிலும அததுடன ஒனறுபடடிருததலை யுணரநது, அவவகைத தெளிவுடன—எலலா உயிரகளும இநத **ஆன்மாவில்**,இநதச் **சைதன்னியத்தில்** அடஙகப பெறறுளளன வெனபதையும உணரவதே—எலலாவகை அறிவையும கவிநது நிறகும தலைமை வாயநத அறிவும அநுபவமுமாகும.

எலலா வஸதுககளிலும இலகும இநத முடிவறற **நித்தியவஸ்து**, எஙகும நிறைநத **மெய்ப்பொருள்** ஆகும ; எஙகும **ஏகசத்தாக** விளஙகும ; அனைததையும ஒருபபடுததும **ஒரே சாந்நித்திய**மாகுமனறி—பலவகைப பிராணிகளுள பலவகையாய விளஙகும் சாநநிததியமனறு. அதன அகணடததுவம ஆததியாதமிகமானது, ஆததியாதமிக உடபொருளைச சாரநதது, காலதேச வரமபுகளைக கடநதது மடடுமலல.

அதன் வியாபகத்துவத்தை, வியக்கத்தக்க விசாலமான நட்சத்திர மண்டலங்களின் இடை வெளிகளில் மாத்திரை யன்றி—ஒரு மிகச் சிறிய அணுவிலும் மிகச்சிறு காலஅள விலும் அதே நிச்சயத்துடன் உணரலாம். உணரவே, உல கில் ஒவ்வொரு உயிரிலும் ஒவ்வொரு உருவிலும் அது பரிபூரணமாக இயங்கிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கலாம். அதைப்பற்றிய அறிவும் அநுபவமும் எந்த நிலையிலாவது ஏற்படலாம், எதன் வாயிலாகவாவது வெளிப்படலாம்— **இறைவன்** அனைத்திலும் இலகுபவன், அனைத்தும் **அவனே** யன்றோ !

உண்மையே, ஆயின் இந்தப் பிரதானமான அநுபூதி, சுபாவங்களின் வேற்றுமைக் கேற்றவாறு பலவகைகளில் தலைப்படும். அதன் முழு உண்மையிலடங்கிய ஆயிரக்கணக் கான அமிசங்களையும் விருத்தி செய்யக் கால நீடிப்பாகும். நித்தியமான சாந்நித்தியத்தை முதன்மையாக நான் பார்க் கக்கூடும், அன்றி என்னில் உணரக்கூடும், அல்லது, நானே அதுவாம் எனவும் உணரக்கூடும். எனது மகாஜுத்மாவிற் பெற்ற இந்த அநுபூதியைப் பிறகுதான் எல்லாப்பிராணிகளி னிடத்தும் வியாபிக்கச் செய்ய வியலும். இயலவே, உலகை என்னில் காண்கிறேன் ; அல்லது உலகுஎன்னுடன் ஒன்றித் திருப்பதைக் காண்கிறேன். என்னில் நிகழப்பெறும் ஒரு நடனக்காட்சிபோல் உலகைப் பார்க்கிறேன். அதன் சேஷ்டா விலாசங்களை எனது விசுவாத்மாவில் இயங்கும் உருவங்க ளாகவும் உயிர்களாகவும் பார்க்கிறேன். எங்கும் என்னையே பார்க்கிறேன், எனக்கு அன்னியமாக எங்கும் யாதொன் றையும் காணுவதில்லை. ஆயின் ஒரு விஷயம் தெளிவாகக் கருத்தில் கொள்ளற்பாலது : இந்த எனது அகண்டத்துவ அநுபூதி - எல்லைகடந்து மிகைப்படுத்தித தனது சாயையி லேயே வதியும் அசுரனது தப்புணர்ச்சிபோலவல்ல என் பதே. அசுரன், அகந்தையை ஆன்மாவென்று மயக்கமுறு கிறன் ; கண்டமான தனது மூர்த்தநதான் ஆதிக்கம் செலுத்த உரியதெனத்தன்னைச்சூழ்ந்துள்ள அனைவரையும்

வஞ்சிக்கப்பார்க்கிருன். போதம் வாய்க்கப்பெற்ற நாளுே வென்ருல், அகந்தை நீங்கி நின்றதுதான் உண்மையான ஆன்மா எனும் சத்தியத்தை ஏற்கெனவே உணர்ந்தவனு கிறேன். உணரவே, எனது **மகதான்மாவை**—தத்துவ ரூப மான ஒரு பரப்பென்ருே, அல்லது சகல வியக்திகளையும் அடங்கப்பெற்ருே அன்றிக் கடந்து நின்ருே அன்றி, இவ் விரு தன்மைகளும் ஒருங்கமைந்து விளங்கும் ஒரு முக்கிய வியக்தியாமென்ருே எப்போதும் அறிகிறேன்; அவ்யக்த சொரூபமோ அன்றி, வரைப்படாத வியக்த சொரூபமோ அன்றி இவ்விரண்டுமோ—எவ்வகைத்தாயினும் சரி—அஃது அகந்தையைக் கடந்துநின்ற **அகண்ட வஸ்துவாம்** என்பது தேற்றம். பிறர்பாலன்றி, ‘நான்’ என்று என்னை எந்த வடிவத்தில் கருதுகின்றேளுே அதில் **அதை** முதன்மையா கத் தேடிக் காணப்பெறுதற்குக் காரணம்: எனது உணர்வு உள்நோக்கியிருப்பதால் அதில் தேடிக்கண்டு தெற்றென உணர்ந்து அதைச் சாட்சாத்கரிப்பது மிகமிக எளிதாயிருத் தலேயாம். ஆயின் கருவியாம் குறுகிய அகந்தை இந்த ஆன்மாவைக் கண்டவுடன் அதில் மூழ்கித் தன்னை யிழக்க விரும்பாவிடின்—மனக் கட்டடமாகிற புறத் தோற்றமும் அற்பமானதுமான ‘நான்’ என்பது, சுயம்புவாய் முடி வின்றி இலங்கும் மகத்தான ஆத்தியாத்மிக ‘நான்’ என் பதில் தோய்ந்து நிற்க இணங்காவிடின்—எனது சாட்சாத் கார மென்பது போலியேயாம்; அல்லது, மூலத்திலேயே குறைபாடுற்றதாகும் எனலாம்; என்னில் ஏதோ வொரு மூலையில் அகங்காரம் பதுங்கி நின்று தடை செய்கிறதாகும்; எனது சுபாவத்தில் ஏதோ வொரு அமிசம் சுயநலத்தை யும் சுயரட்சணத்தையுமே பாராட்டி, அனைத்தையும் உள் வாங்கும் **திருவருள் உண்மையரல்** விழுங்கப்பெற்று நிற்றற்கு மறுத்ததென்றே சொல்லலாம்.

இஃதிங்ஙனமாக; இதற்குமாருக—சிலருக்கு எளிதான மார்க்கமெனத் தோன்றுவது: கடவுளை முதன்மையாக எனக்குப் புறம்பிலே காணக்கூடுமேயொழிய என்னிலன்று-

பிறரில்தான் ; தனது மேல் பரப்பில் தாங்கி நிற்கும் உருவங்களிலும் பிராணிகளிலும் ஆற்றல்களிலும் பந்தப்பட்டு நிற்காது, அனைத்திலும் குடிகொண்டு அனைத்தையும் தன்னில் அடங்கப்பெற்ற அகண்டப்பொருளாகக் **கடவுளை** முதன்முதற் கொண்டு அங்குக் காண்கிறேன். அல்லது, இவ்வெல்லா ஆற்றல்களையும் வஸ்துக்களையும் ஜீவராசிகளையும் தன்னிற் கொண்டு தனித்து நிற்கும் கேவலஆன்மாவாம் சைதன்னியப் பொருளாகக் **கடவுளைக்** காண்கிறேன், உணர்கிறேன். உணர்ந்து, என்னைச் சுற்றி சாந்தி நிரம்பி இலகும் **சர்வ வியாபக வஸ்துவில்** என் அகந்தை யுணர்ச்சியை இழந்து நிற்கிறேன். நிற்கவே, இந்த **வியாபக வஸ்து**, கருவியாம் எனது உயிரை வியாபித்துத் தனதாக்கிக்கொள்ளத் தலைப்படுகிறது. தலைப்படவே, என்னைச்செயலில் தூண்டும் எல்லா இயக்கங்களும், எனது மனம் வாக்குக்களின் விளக்கம் முழுவதும், எனது சைதன்னியத்தின் உருவ வமைப்புக்களனைத்தும்—அவற்றிற்கும் இவ்வுலகு முழுதிலும் வியாபித்துநின்ற **சத்தி**னின்று தோன்றிய பிற ஜீவ வடிவங்களுக்குமுள்ள அன்னியோன்னிய சம்பந்தங்களும் தாக்குதல்களும் ஆகிய இவை எல்லாமும் அந்த **வஸ்து**வினின்றே உண்டாவதுபோல் புலனாகிறது. இந்நிலையில் இந்த அற்பமான தனி ஆள் நான் எனும் உணர்ச்சி அறவே அகன்றவனாய், எந்த **வஸ்து** தன்னின்று வெளிவிட்ட ஒரு பகுதியைக்கொண்டு உலகில் தான் புரியும் செயல்களில் தேர்ந்தெடுத்த ஒரு வகையை ஆதரிக்கின்றதோ அதுவாக ஆய் விடுகிறேன்.

இவை இங்ஙனமாக, மற்றொரு அடிப்படையான சாட்சாத்கார அநுபூதியுளது. தன் வகையில் இது, சாட்சாத்காரங்களுக்குள் கடைக் கோடியானது; ஆயினும் சில சமயம் இது யோகசாதனையில் தொடக்கத்திலேயே, மாற்றக்கூடாத ஒரு வன்மையான மலர்ச்சியை உண்டுபண்ணலாம் ; அன்றி யோகப் பயிற்சியின்கண் விரைவிலேயே ஏற்படும் ஒரு திருப்பமுமாகலாம். இவ்வநுபூதியில், எனக்கு மேலும்

உலகுக்கு மேலும் இலகும் உரையுணர்விற்கப்பால் நின்ற ஒரு உன்னதமான **வஸ்துவை** அறிதல்கைகூடும். **அவ்வஸ்து** எனக்கப்பால் நின்றதேயாயினும் அதனுள் நின்று நான் தொழில் புரிவதாகக் கருதுகிறேன். அது தேசகாலங்கடந்த ஒரு **ஸ்திதியோ வஸ்துவோ**வாயினும், நம்மில் இலகும் முக்கிய சைதன்னியத்திற்கு மறுக்க முடியாததாகவும் எவ்வகை ஐயத்திற்கும் இடமில்லாததாகவும் அவ்வளவு நிச்சயமாக எனக்கு அநுபவமாகிறது ; வலியுறுத்தக்கூடிய உண்மை இஃதொன்றேதான் என என் கருத்தில் படுகிறது. இவ்வநுபவத்தையொட்டி இதற்குச் சமானமான வன்மையுடன் உண்டாம் உணர்வு என்னெனில் : இங்குக் காணப்படும் இவையாவும் கனவு போன்றவையே என்றும், சாயையாம் மாயையேயாம் என்றும், அல்லது உண்டு பண்ணப்பட்டதும் நிலையற்றதும் அரைகுறை உண்மை வாய்ந்ததுமானவை என்றும் தோன்றுவதே ; இவையெல்லாம் புகைப் படத்திற் காணும் சாயா வடிவங்கள் போன்றும், புறப்பரப்பில் நடமாடும் பிரதிமைகள் போலவும் சிறிது காலத்திற்காவது தோன்றும். அன்றியும் நான் புரியும் செயல்களுமே இன்னும் என் அறிவுக்கெட்டாத—எனக்கு மேலேயும் புறம்பிலேயும் தேடின் எப்போதும் எட்டாத—ஏதோ வொரு இடத்திலிருந்து உண்டாய் நிலையற்று ஓவாது சலித்துக் கொண்டிருக்கும் கற்பனை மாத்திரமாய்த் தோன்றும். இத்தகைய உணர்ச்சியில் ஊன்றி நின்று முதன்மையில் ஏற்பட்ட இந்த ஞானத்தை அநுபவத்தில் நிலைப்படுத்தி இந்தக் கருத்தைப்பின்பற்றி வழிபடுதலின், அறிவுக்கெட்டாத **பிரம்ம வஸ்துவில்** ஆன்மாவையும் உலகையும் லயப்படுத்தும் இலக்கை நோக்கிச் செல்வதாகும். **வீடுபேறு** என்பதும் **நிருவாணம்** என்பதும் இதுவேயாம். ஆயின் இந்த ஒரு முடிவுக்கே வரவேண்டுமென்பதில்லை. இதற்கு மாறாக, காலத்திற்குட்படாத இந்தச் சூன்னியமான வீடு பேற்றிலமைந்த மௌன நிலையின் வாயிலாக—இன்னும் என்னறிவுக்கெட்டாததும் எனக்கும் என்

செயல்களுக்கும் மூலகாரணமாய் நின்றதுமான **வஸ்து**வுடன் தொடர்பு ஏற்படும் வரை பொறுமையுடன் காத்திருத்தலும் இயலும். தொடர்பு ஏற்படுதலுமே சூன்னியமாய் நின்றது நிறைவுபெறத் தலைப்படுகிறது. தலைப்படவே, கடவுளது பன்முகப்பட்ட உண்மையும், ஆற்றல் நிறைந்த ஒரு எல்லையற்ற **பொருளின்** எண்ணற்ற ரூபங்களும் ஆவிர்ப்பாவங்களும் அறிவுநிலைகளும் அச்சூன்னியத்தினின்று வெளி வருதலோ, அன்றி அதனுள் கடுவேகமாய்ப் புகுதலோ நாம் உணர்கிறோம். இவ்வநுபவம் உண்டாதலுமே, நம்மனத்திலும் பின்பு எல்லா இந்திரியங்களிலுமே, முற்றுன, நிலையா ஆழங்கொண்ட—ஆழமே காணக் கூடாதவெனினும் ஆம்—ஒரு சாந்தியும் மோனமும் ஏற்பட்டே தீருகிறது. ஏற்படவே, அடக்கப்பட்டு, கீழ்ப்படுத்தப்பட்டுத் தணிவுற்ற மனம் தனது இந்தத் தன்மையினின்று விடுவித்துக்கொண்டு இந்த மோனத்தையே **பரம்பொருள்** எனக் கொள்கிறது. இந்த மௌனத்தில் அனைத்தும் தன் பொருட்டு அடங்கப் பெற்றதென்றோ, அன்றி, புதிதாய் உண்டாக்கப்பட்டதென்றோ அன்றி அதன் வாயிலாக—மறைந்து நின்ற உத்கிருஷ்டமான **அதீத வஸ்து**வினின்று சருவமும் தன்னில் இறங்குகின்றதென்றோ பிற்றைக்காலத்தில் சாதகன் தெரிந்து கொள்கிறான். எவ்வாறெனின், இந்த **அதீதவஸ்து**, இந்தப் **பரம்பொருள்**, அறிகுறி யற்ற சூன்னியமான கேவல சாந்தியன்று ; எண்ணற்ற பொருட்களும் செல்வங்களும் அதன்கண் கொண்டது—அவற்றுள் இழிந்தனவும் தேய்ந்த மதிப்புடையவையுமே நமக்கு உரித்தானவை. சகல வஸ்துக்களுக்கும் உற்பத்தி ஸ்தானம் ஒன்றில்லாவிடின் உலகமென்பதேயிருக்க முடியாதல்லவா? கர்மங்களென்பதும் ஆற்றல்களென்பதும் இயக்கங்களென்பதும் வெறும் பிராந்தியாமன்றோ ! சிருஷ்டி யென்பதும் வெளிப்பாடென்பதும் இருக்கவே முடியாததாம்.

இவையிங்ஙனமாக, இந்த மூன்று வகை அநுபூதிகளும் மிகமிக முக்கியம் வாய்ந்தவை என்பது தெளிவாய்

விளங்குகிறது. ஞானமார்க்கத்தில் வழிபடும் சாதகன், தனது இலக்கை எய்தற்பொருட்டு உதவக்கூடியவையனைத்தும் இவ்வநுபூதிகளிலேயே அடங்கப்பெற்றுள்ளனவெனக்கருது வதில் வியப்பில்லை. ஏனைய எல்லா அநுபூதிகளையும் விலக்கி மேம்பட்டு விளங்கக் கூடியவை இவையேயாமென்றும், அநுபூதிகளிலேயே கடையீருனவை இவையெனவும் அத் துணைச் சிரேஷ்டமாக இவற்றைக் கருதுகிருன். பூரண யோகத்தில் மருவிநின்ற சாதகனுக்கு இவ்வநுபூதிகள் தொடக்க நிலையிலேயே ஒரு அருட்பேற்றினுல் துடுமென எளிதில் ஏற்படினும், அன்றி நெடுங்கால உழைப்பினுலும் வளப்பத்தினுலும் வாய்க்கப்பெற்ருலும், அவை அவனுக் குப்பூரண உண்மையானவையாகா. **அழிவற்ற பொருளின்** பூரண சத்தியத்தின் பொருட்டுவழிகாட்டக்கூடியவை இவை மாத்திரையேயல்ல, முழு வழி காட்டும் திறனும் இவற்றிற் கில்லை; இவை, நிறைவுபெருத் தொடக்கம் மாத்திரையாகும், சீரிய **திருவருட் பேற்றுக்கு** அஸ்திவாரமாகமட்டிலமையும். இவையேயன்றி அத்தியாவசியமான அநுபூதிகள் வேறும் சில உள. இவையளிக்கக்கூடிய முடிவுகளின் அற்கக்கடைசி யான வரம்புவரை நுண்ணிதின் தேடிச் செல்லவேண்டும். இவற்றிற் சில, வாழ்க்கையின் உண்மையான தத்துவத் திற்குப் பொருந்தாமல் அதன் செயல்களை இயக்குவித்தற் குக் காரணமாய் நின்ற திவ்வியாமிசங்களை மட்டில் சார்ந் தவையென முதற்கண் தோன்றக் கூடினும் அவற்றை இறுதிவரை பின்பற்றிச் சென்று அந்தச் செயல்களின் மூலமாகவே அவை எங்கிருந்து உதயமாகின்றனவோ அந்த அழிவற்ற மூலஸ்தானத்தை அடைவோமாயின், எவனை நீங்கிப் பொருள்களுக்குப் பின்நின்ற உண்மையைப்பற்றிய அறிவு அற்பமானதும் நிறைவற்றதுமாமோ, அவனை—அந் தப் **பரம்பொருளை**—அங்கு நமக்குப் புலப்படுத்தும். மூல சித் தாந்தங்களின் மாமங்களையெல்லாம் வெளிப்பாடு செய்யும் இரகசியத்திற்குத் திறவுகோலாவது இவையே, இந்தத் திவ்வியாமிசங்களே. முடிவான கருத்து: **கடவுளது**

வெளிப்பாட்டமிசங்கள் அனைத்தும் **பூரண யோகம்** எனும் வலைக்குள் புகுத்தப் பெறல் வேண்டுமென்பதேயாம்.

அஃதங்ஙனமாக; உலகையும் அதன் இயக்கங்களையும் துறந்து நின்று அத்தியந்த விடுதலையும் சாந்தியும் மட்டில் அடையப்பெறுவதே சாதகனது இலக்காமாயின் மேலே சுட்டிய மூவகை அநுபூதிகளே அவனது அத்தியாத்ம வாழ்வைச் சாதித்தற்குப் போதுமானவையாகும். அவன் அவைகளில் மாத்திரமே ஒருமனப்பட்டு நின்று பிற எல்லாவற்றையும்பற்றிய அறிவையும்—தெய்விக அறிவாயினும் லௌகிக அறிவாயினும்சரி—தன்னின்று விலகுமாறு விட்டுவிட்டு, எல்லாவகைச் சுமைகளும் நீங்கப்பெற்று, என்றும் அழியாத மௌனத்தில் புகவியலும். ஆயின், பூரண யோகத்தைக் கைக்கொண்ட சாதகன் உலகத்தைப்பற்றியும் உலக இயக்கங்களைப்பற்றியும் கருத்தில் ஏற்கவேண்டியவனாகவிருக்கிறான். ஏற்று, அவன் அவற்றின் மறைவில் இலங்கி நிற்கும் கடவுளுண்மையை அறிந்து, அந்த உண்மைக்கும் சிருஷ்டிக்கும் முரண்பாடாகத்தோற்றுவதை இசைவுபடுத்த வேண்டும். இவ்வாறு இசைவுபடுத்துதல் ஏற்கக்குறைய எல்லா அத்தியாத்ம அநுபவங்களின் காலகோளாகும். இந்த இசைப்படுத்தும் பிரயத்தினத்தில் எந்த மார்க்கத்தை வழிப்பட்டுச் சென்றாலும் ஒரு தொந்தம் அவன் முன் எதிர்ப்படுகிறது; இந்தத் தொந்தம் என்பது, ஒன்றுக்கொன்று விரோதமானதெனத் தோன்றும்—சத்வஸ்துவினுடைய இரு ரூபங்களின் பிரிவுபாடாம். இந்தப் பிரிவுபாடே, "உலகம் எனும் புதிர்" அவனுள் எழுதற்கு மூல காரணம். இந்தத் தொந்தம்—ஒரே வஸ்துவின் இரு முனைகளாமென்றும், இவை உடன்பாடு எதிர்மறை உறவு வாய்ந்த இரு சக்திகளினின்று ஒரே காலத்தில் பெருகும் தாரையினுல் இணைக்கப்பட்டவையென்றும், இவை மீட்டும் ஒருமைப்படுதலே வாழ்க்கையின் முரண்பாடுகளை இணைக்கப்படுத்தற்கும், அவன் தனது குறிக்கோளாகிய **நிறைவான உண்மையை** அறியப்பெறுதற்கும் நிருணயிக்கப்பட்ட சாதன

மென்றும் பிறகு அவனுக்கு விளங்கும், விளங்கியே தீரும்.

எவ்வாறெனின் : ஒருபுறம், இந்த **ஆன்மவஸ்து** எங்கும் இலங்கிக்கொண்டிருப்பதை அறிகிறான். இந்த அழிவற்ற **சைதன்னியப் பொருள்**, இந்தப் **பிரம்மம்**, இந்த **நித்தியனை**—ஒவ்வொரு தோற்றத்தின்பின் காலவரைக்குட்பட்டும், உலகுக்கப்பால் காலங் கடந்தும் இலகும் அதே **சத்தாம்** எனப் பார்க்கிறான், உணர்கிறான் ; வரையறைப்பட்ட நம் அகந்தையல்லாததும், மனப் பிராண தேகங்களல்லாததும்,—தோற்றத்தில் செயல் நீங்கியதேயாயினும்—எல்லா வகைத் தோற்றத்தையும் வடிவத்தையும்விடக் கனமான தாக அநுபவமாகக்கூடியதும், தனது இருப்பின் பொருட்டு உலகில் யாதொன்றையும்—உலகம் முழுதையுமே—எவ்வகையிலும் ஆசிரயிக்காவிடினும் உலகனைத்தும் வியாபித்து நின்றதுமான ஒரு **சைதன்னியம்** இலங்கிக்கொண்டிருப்பதை அணுத்துணையும் ஐயமறத்திண்மையாகத் தன் தநுபவத்தில் உணர்கிறான். இப்பல்வகை யநுபவங்களும் மறைந்தொழிந்தாலுமே, தனதநுபவத்தில் நிலையாகப் பெற்ற இந்த **நித்தியப்பொருளைச்** சிறிதும் பாதிக்காது. சுயம்புவாய், சொல்லுக்கெட்டாத ஒரு **உண்மைப்பொருள்** தனக்கும் உலகுக்கும் உட்பொருளாய் இலங்கிக்கொண்டிருப்பதைத்திண்மையாக உணர்கிறான். மனச்சிந்தனையும் உயிருணர்ச்சியும் உடலுணர்ச்சியும் எந்த வொரு சைதன்னிய சொரூபமான **வஸ்துவின்** ஏகதேசமான ஒடுங்கிய தன்மைகள் மாத்திரமாமோ அந்த வஸ்துவைத் தன் அந்தரங்கத்தில் அறிகிறான்.—சைதன்னிய வடிவமான **இவ்வஸ்து**, வரையற்ற ஆற்றல் தன்னுள் அடங்கப்பெற்றது, எல்லா இயங்காற்றல்களும் இவ்வாற்றலினின்றே வெளிவருவன; ஆயினஇவ்வாற்றல்களின் மொத்தமான தொகுப்பைக்கொண்டோ பலத்தைக் கொண்டோ அந்த ஆற்றலின் சொரூபத்தை விளக்குவதும் அதற்குக்காரணங் கூறுவதும் இயலாததாம். மற்றும், சுயம்புவான ஓர் **ஆனந்தத்தில்** பரிபூரணமாகத் தோய்ந்து திகழ்கிறான்.—இவ்வானந்தம், சாமானியமாக

நாம் நுகரும் கீழ்த்தரமான நிலையற்ற இன்பமோ-சுகமோ-மகிழ்ச்சியோவல்ல. எனவே, அவனில் இப்போது நிலையாகச் சாதிக்கப்பெற்ற அநுபூதியின் நான்கு வகைகள் இவையாம் : மாறுதல் ஒழிந்த அழிவற்ற அகண்டத்துவம், காலங்கடந்த நித்தியத்துவம், அன்னியமான வேறெதுவும் இருக்கமுடியாத ஏகத்துவம், சுயபோதம், என்பவையாம்.—இந்தச் சுயபோதம் என்பது, கண்டதைஏற்று அதற்குத்தக்கவாறு இயங்கும் தன்மையதோ, அன்றி வெளிச்சென்று பொருள்களைக் கவ்வுவதோவான மானசிக அறிவு போன்றதல்ல ; அதற்குப் பின்நின்றதும் மேல் நின்றதும் கீழ் நின்றதும், அதாவது ஜடத்தில் நின்றதுமான அறிவாகும். அநித்தியமானவையும் லௌகிகமானவையும் கால தேசங்கட் குட்பட்டவையும் வரைப்பட்டவையுமான யாவற்றின் உட்பொருளும் ஆற்றலும் வேகமுமாய் இலகுவது **நித்தியனும் அகண்டப்பொருளைத்தவிர வேறில்லை** என்பதை உணர்கின்றனாதலின், சாசுவதமான இந்தச் **சுயம்பு சத்வஸ்துவை,**—காரியப் பிரவாகங்களைச் சுமந்து செல்லும் **காலபுருஷனாகவும்,** சகல வஸ்துக்களையும் ஜீவராசிகளையும் தன்னிலேயே விரிவுற்ற சிதாகாசத்தில் அடங்கப் பெற்ற **பொருளாகவும்,** அனாத்மகமாகவும் தாத்காலிகமாகவும் கண்டமாகவும் காணப்படுவனவற்றிற் கெல்லாம் உபாதான காரணமாகவும் உருவமாகவும் அமைந்த **ஆத்மவஸ்து**வாகவும் அவன் காண்கிறான்.

அஃதங்ஙனமாக. தன்னுள்ளும் தன் முன்னிலையிலும் அவன் தனது அநுபவத்தில் உணரப் பெற்றது, இந்த நித்தியனை **சித் உருவாம் சத்து**, இந்தக் **கேவல சித்வஸ்து**, **இந்தச் சுயம்பிரகாச வியாபக சக்தி,** இந்தக் **காலாதீத முடிவற்ற பேரின்பப் பொருள்**, இது என்றுமாத்திரமல்ல ; காலதேசங்கட்குட்பட்ட இந்த வியாபக உலகையும் **அப்பொருளின்** அளவு கடந்து பரந்து நின்ற ஒரு வகைக் கண்டமான தோற்றமே என இடையறாது அவனதநுபவத்தில் காண்கிறான் ; கண்டு, அதிலடங்கப்பெற்றவை யாவும்

அநிததியமானவை யெனறும வரைபபட்டவை எனறும பினனபினனமானவை எனறும பனமையானவை எனறும அஞஞானம நிரமபியவை எனறும முரணபாடுகளுககும இடாபபாடுகளுககும இடநதருபவை எனறும அறிகிருன ; இவை, மூல அஞஞான ஜடததனமையிலிருநது இனியும விடுபடாதவைகளாய, உணாசசியறறே அரைகுறையுணாசசி யுறறே, அனறி மிகமிக மிகுநத உணாசசி வாயநதிருப பினுமே—இவறறின இயலபிலேயே அமைநதுளளதேயாயி னும இனனம சாதிககபபெருத— ஏதோவொருசமரசததை நாடிச சுடடறறுத தேடிககொணடிருபபதை அறிகிருன. அவன சதா சாவகாலமும சாநதிநிஷடையிலோ மௌனு னநததிலோ உறைவதிலலே, அனறி உறையினும அவ னில இவவுலகப பிரசசினே தீாநதவாருகாது ; ஏனெனில, அவனுககுப புறமபில—முடிவுமுணடோவெனததோனறக கூடிய அவனது படாநத வாழககையினகண—இவை யெலலாம நிகழநதுகொண டிருபபதை உணராமலிலலே. அவனில உணடாம இவவிருவகை அநுபவஙகளும அவ னது அறிவுநிலேக கேறறவாறு மாறிமாறித தோனறுபவை போல சிலசமயம காணபபடும. வேறு சில சமயஙகளில, இவவிரணடும ஒனறேடொனறு முரணபடடுத தனிததனி யாயநதோனறி—இனிமேல இணககமபெறவிருககும தனது வாழககையின இரு பகுதிகளாம இவை எனறே, அனறித தனது வாழககையின மேறபாதி-கீழபபாதி எனறே, உட பாதி-வெளிபபாதியெனக கருதககூடிய இரு கூறுகளா மெனறே தோனறும. அவனுடைய அநுபவததில ஏறபடட இநதப பிரிவுபபாடடுணாசசி, அவனது பநத விமோசனத திறகு அநுகூலமான வலிநத சகதியாமெனபதை விரைவில தெரிநது கொளகிருன; அஃது இவனே இனிசசிறிதும அவித தையிலும அசேதனததிலும பநதபபடுததாது. இநதப பிரிவுபாடெனபது தனககோ வஸதுககளுககோ இயலபான தலல எனறும, தவிாககககூடிய ஏதோ வொருவகைப பிராநதி மாததிரமாமெனறும, தாதகாலிகமாக ஏறபடட

ஏதோ பிழையான ஆதமாநுபவமோ மாயா காரியமோ வென்றும திடமாகத தெரிநது கொளகிருன. இப பிரிவு பாடு,அகணடப பொருளின விபேததததனமை மாததிரையோ அறிவுக கெடடாத மாமமான விளையாடடோ, மாறு வேஷமோ, கிருததிரம ரூபமோ என இவவாறெலலாம கருதப புததி எழுகிறது. ஆம, ஒருபுறம ஒளி கொணட **பிரம்ம சத்தியம்**, மறறொரு புறம, இருள கொணட **மருள் மாயை**-இவவிரணடையும பாாககுமபோது இததகைய கருததெழுதல தவிாககமுடியாததுபோல தோனறுகிறது. ஆயின, வாழககையை நிரநதரமாக இரு கூறுககுதறகு அவனில ஏதோ ஒனறு இடநதருவதிலலை. நுனிதது நோகக குஙகால, இநத அநதி வெளிசசததிலும இருடடிலும இலஙகிநிறபது **நித்தியவஸ்துவே**யாமெனறு அறிநதுகொள கிருன ; இநத மாயா உருககொணடு இஙகுத திகழவதும **பிரம்மமே** யாமெனறு உணாகிருன.

அஃதஙஙனமாக ; வளாசசிபெறும அததியாதம அநு பவததின ஆரமபம இவவகையில அமையும : அறிவுக கெடடாத இருணட மாயை என எது இதுவரை அவனுககுத தோனறியதோ அஃது, எலலையறறதும கால தேசஙகளுககு அபபால நினறதுமான **சித்சக்தியே** யனறி வேறிலலை என பதையும, மனம உயிா பருபபொருளகளினமூலம தனனைப பையபபைய வெளிபபடுததும அறபுத நிகழசசியின பொருடடு-ஒளி இருள எனும போாவைபூணடு **இறைவன்** உலகில வியாபிததுளளான எனபதையும மேனமேலும அவனறிகிருன. காலததுககு அபபால நினற அனைததும காலததுககுடபுகுநது செயல புரிவதையும காலததுககுட படடவனைததும **காலாதீத புருஷனை** நாடிச செலவதையும அவன காணகிருன. பிரிவினை அநுபவம அவனுககு முகதி சாதகமாகுமாயின, இநத ஐககியாநுபவம ஆறறலவாயநத கிரியாசகதியாகும. எவவாறெனின : இவவநுபவததினுல அவன,தனது ஆதமசதது **நித்திய வஸ்து**வின அமிசமேயா மெனறும தன உடபொருளிலும தததுவததிலும **நித்திய**

வஸ்துவுடன் பூரணமாய் ஒன்றுபட்டவனென்றும் உணர்வதுமாத்திரமன்றி, அவனது இயங்கியல்பும், முற்றறிவும் வரம்பிலாற்றலும் படைத்த **சித்சக்தி**யின் கரணமாயிலகுவதென்றும் இப்போதுஉணர்கிறான். இந்தச் **சித்சக்தி** அவனில் தற்போது வரையறைப்பட்டு ஏகதேசமாக இயங்குகின்றதாயினும் அதன் உயரிய உணர்வுநிலைக்கும் ஆற்றலுக்கும் தன்னை மேன்மேலும் திறந்து கொடுக்க அவனுக்கியலும். இவ்வகையில் அவன் விரிவிற்கு எல்லையுமுண்டோவெனத் தோன்றும். அந்தச் **சக்தி**யின் அருள் நிரம்பிய ஒரு வகை விஞ்ஞான அறிவுநிலை அவனுக்கு மேல்நின்று இலங்கிப் பந்தங்களினின்றும் வரம்புகளினின்றும் நீங்கப்பெற்ற இங்குள்ள பகுதிகளுடன் தொடர்பு உண்டாக்குமாறு அது தன்னை வணங்கிக்கொடுப்பதுபோல் காணப்படுகிறது ; அன்றியும் அதன் ஆற்றல்கள், **திருவருள்** இன்னம் மிகுதியாக உலகில் இறங்கவும், கடவுள் வெளிப்பாடு பெரிதும் மறைவு நீங்கியோ அன்றிச் சிறிதும் மறைவே யில்லாமலோ உலகில் நிலவவும் நிச்சயித்துள்ளதெனக் கருதுமாறு கால எல்லைக்குட்பட்டு இயங்க விரைவது போலவும் காணப்படுகிறது. இத்தகைய அநுபூதிகளெல்லாம் உண்டாகப்பெறவே, ஒன்றுக்கொன்று முரண்பட்டதாமென அவனுக்கு இதுவரை தோன்றிவந்த **பிரம்மன், மாயை** எனும் தொந்தம் இரண்டு முகங்கள்கொண்ட ஒரே தத்துவமாம்என இப்போது விளங்கலாகிறது. ஆன்மாக்களுக்கெல்லாம் **ஆன்மாவாய்** உலக வேள்விக்கும் தனது வேள்விக்கும் **பதியாய்** இலகும் சர்வேசுவரனுடைய கிரியாபரமான முதன்மைத் தோற்றமே இந்தத தொந்தம் என்பதைத் தெள்ளிதின் அறிகிறான்.

அஃதங்ஙனமாக ; மற்றொரு வகையில் இப்பிரச்சினத்தை அணுகலாம். இதில் வேறொருவிதமான தொந்தம் சாதகனுக்கு முற்படுகிறது. ஒருபுறம்— விஷயங்களை ஏற்கின்றதும் பார்க்கின்றதும் பதிவு செய்கின்றதுமான ஒரு **சாட்சி சைதன்னியம்** இலகிக்கொண் டிருப்பதை உணர்கிறான். இது, தான் செயல்புரிவதாகத் தோன்றுவதில்லை, மற்று,

நம உளளிலும புறமபிலும நிகழும எலலாச செயலகளும இதனபொருட்டு மேறகொணடு நடைபெறுவதாகத தோன றும. மறறொருபுறம இதே சமயததில,—ஒரு நிருவாக சக தியோ கிரியா சகதியோ தன கருததில தோனறிய இயககங களையெலலாம இயறறி நடததி வழிகாட்டிச செலுததுவ தாகவும, நம கணணுககெட்டியதும எட்டாததுமான எண ணறற உருவஙகளைச சிருஷடிசெயது அவறறைத தனது அநதமிலாக காரியப பிரவாகததிறகும சிருஷடிசசெயலுக கும ஆதாரமாக ஆமாறு பயனபடுததிக கொளவதாகவும அவன காணகிறுன. இநத இருவகை அநுபவஙகளில, கேவலம சாட்சி சைதனனியததில புகுநது நிறபானுயின, மௌனியாகவும பரிசிககபபடானுயும செயலறறவனுகவும ஆயவிடுகிறுன. ஆயவிடவே, இயறகையின இயககஙகளை இது வரையில தனனில செயலறறுப பிரதிபலிததுவநதா னுத லின, அவை தனனினறே உணடானவையெனப பிராநதி யுறறுவநததையும அவவியககஙகளில ஏதோ வொருவகை அததியாதமப பயனும பொருளும இருபபதாகத தோனறி வநதது தனனுள இலகும சாட்சி ஆனமாவின சமபநதத தினுலதான ஏறபட்டதெனக கருதி வநததையும இபபோது உணாகிறுன. உணரவே, அநதஆரோபததை அழிததது,பிரதி பிமபததைத தான எனறு கொணட கருததைத திருததது கிறுன தனது மௌனுனமாவை மட்டும உணாநதவனுய அதைசசுறறி இயஙகும யாவறறினினறும தனிபபடுகிறுன. எலலா இயககஙகளும தனககுப புறமபானவை எனறும தனது உளளுணாவுககுப பொருநதாதவை எனறும கருது கிறுன ; அவை இயநதிரபபிராயமானவை எனறும அகற றககூடியவை யெனறும அழிககக கூடியவை யெனறும அறிகிறுன. இஃதிஙஙனமாக ; ஒரு நிருவாக சகதியோ கிரியா சகதியோ அதன கருததுககளைச செயறபடுததிவருவ தாக அவன கணட அநத மறறொரு அநுபூதியிற புகுநது முழுதும ஈடுபட்டு நிறபானுயின, முன விளககிய அநுபூதி யில ஏறபடும உணாசசிககு நோமாறுன ஆனம உணாசசி

உண்டாகிறது. அஃதாமாறு : இயக்கங்களின் பிண்டத் தொகுப்பாகவும் ஆற்றல்களின் கற்பனையாகவும் பலித மாகவும் தன்னைக் காண்கிறான் ; ஒரு கிரியாசைதன் னியமோ அன்றி இவை யெல்லாவற்றின் மத்தியி லிருந்து செயல்புரியும் ஏதோவொன்றோ இருப்பதாகத் தோன்றி னும், தன்னை நீங்கிச் சுதந்திரமாயத் தனித்தியங்கும் ஒரு ஆன்மவஸ்து அங்கு எங்கும் இருப்பதாகக் காணப்படுவ தில்லை. எனவே, மாறுபாடானதும் எதிரிடையானதுமான இருவகை அவஸ்தைகள் அவனுள் மாறிமாறித் தோன்று கின்றன, அன்றி இருவகைகளும் ஒருமிக்கத் தோன்றி ஒன்றோடொன்று சார்புகொள்கின்றன எனலாம். அகத்தே அமைதியாய் நின்ற ஒன்று சாட்சி மாத்திரையாயப்பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறது—அதுவேயொழிய சலிப்பதில்லை, ஒன்றி லும் ஈடுபடுவதில்லை. புறம்பே மற்றொன்று, மேல்வாரியான இயல்பில் இயங்கித் தனது வழக்கமான பழய பிரவாதத் தனங்களில் ஈடுபட்டு நிற்கிறது. ஆகவே, “ஆன்மா, இயற்கை” “புருஷன், பிரகிருதி” எனும் பெரிய தொந் தங்களைப்பிரிவுபடுத்திக் கருதும் திருஷ்டி அவனில் வன்மை யாகத் தலைப்படுகிறது.

ஆயின் சாதகனுடைய அறிவு முதிர்ந்துவரும் காலத்து, தனது சாட்சி ஆன்மாவின் ஆதரவும் அநுமதி யும் ஆணையும் இல்லாவிடின், தன்னில் அணுக்கமாகவும் தொடர்ந்த வன்மையுடனும் இயங்கி யாதொரு தொழிலை யும் புரிதற்கு இயற்கைக்குச் சக்தியில்லையென்பதை அறி கின்றானதலின், இந்தப் பிரிவுபாடென்பது முதற்கண் புலப்படும் புறத்தோற்றம் மாத்திரையேயென்று தெரிந்து கொள்கிறான். ஆன்மா, தான் அளிக்கும் அநுமதியைப் பின்னிடுமாயின் இயற்கையின் இயக்கங்களெல்லாம் இயந் திரம்போல் ஒரே வகையில் திரும்பத் திரும்ப நடை பெறும். தொடக்கத்தில் அவை தம் உரிமையை வற் புறுத்துமாறுபோல் கடிய வேகத்துடன் இயங்கினும், பின்பு மேன்மேலும் வீறு குறைந்து திணமையிழக்கும்.

இநத அநுமதி யளிபபதோ மறுபபதோவான சக்தியைப் பெரிதும பயன படுதத—முதலில மநதமாகவும நிசசய மறறுமிருபபினும பினபு தீரமானமாக—இயறகையின இயககஙகளை இஷடபபடி மாறறவியலுமெனபதை **அறி** கிறன. பிரகிருதியினகண அனைததையும சாதிககவலல **இச்சா சக்தியாம்** ஓா **அறிபொருள்** இநதச சாடசியானமா ஏகுளளோ அதன மறைவிலோ இயஙகிக கொணடிருப பதைக காலககிரமததில உணாகிறன. அனறியும, பிரகிருதி யின இருபபுககே **பிரபுவாம்** இநத **இச்சா சக்தியால்** ஏறகெனவே எவை அறியபபடடு அனுமதியிடபபட டவையோ, அனறி மெளனமாய அநு மதிககபபடடவையோ அவறறின வெளிபபாடே அதன இயககஙகளாம எனபது அவனுககு மேனமேலும புலனாகிறது. பிரகிருதி, ஒரு நுணணிய கடடுபபாடடுககுடபடடுச செயலபுரிவதினினறு அது இயந திரமபோல இயஙகுவதாகக காணபபடுகிறதே யொழிய உணமையில அது, தனனில ஓா ஆனமாவைக கொணட **சைதன்னிய சக்தியாம்.** அதன அவஸதா பேதஙகளிலும **சித்பாவம்** விளஙகும. அதன் நடைகளிலும உருவஙகளி லும, உளளீடான **கடவுளிச்சையும் அறிவும்** அது அமையப பெறறது எனபதை வெளிபபடுததும. எனவே, இநதத தொநதமெனபது இருவகைப பணபுகளேயனறி, ஒனறி லொனறு பிரிககபபடாதவை எனறறிக. எஙகுப **பிரகிருதி** உணடோ அஙகுப **புருஷனும்** உணடு, எஙகுப **புருஷன்** உணடோ அஙகுப **பிரகிருதியும்** உணடு எனபது தெளிவு. **புருஷன்** தனது செயல நீஙகிய தனமையிலும **பிரகிருதி** யின எலலா வலலமையையும ஆறறலையும தனனுளஅடங கபபெறறு எககணததிலேனும வெளி எறிதறகு ஆயதத மானவன; **பிரகிருதி** தனது தொழில வேகததிலும **புருஷ னது**—பாாககும, ஆணையிடும—சைதனனியததை முழு வதும தனது சிருஷடிச செயலினிமிததம முழுப பறறுக் கோடாகவும அறிவாகவும ஆமாறு தாஙகிச செலபவன எனறுணாக.

இஃதிங்ஙனமாக, சாதகன் தனது அநுபவத்தில் பின்னொரு வகைத் தொந்தம் காண்பது என்னெனின் : ஒரே பொருளுக்கு இரு முனைகளிருப்பதும், ஒன்றோடொன்று உடன்பாடு எதிர்மறை யுறவு வாய்ந்த இரண்டு ஆற்றல்களின் பிரவாகம் ஒரே சமயத்தில் பெருகி அப்பொருளின்கண் அடங்கிய அனைத்தையும் வெளிப்பாடு செய்வதுமாம். இந்த அநுபவ வகையிலும் **பிரகிருதியையும் புருஷனையும்** வேறு வேறாகப் பார்ப்பது முக்திக்குச் சாதனமாகிறதென்பதை அறிகிறான். காரணம் அஃது, அவித்தையில் தகுதியற்று உழலும் பிரகிருதியின் செயல்களோடு ஒருமைப்பட்டிருக்கும் பந்தத்தினின்று விடுதலை யளித்தற் குதவும் தன்மையினாலேயே. **பிரகிருதியையும் புருஷனையும்** ஒன்றாகப் பார்ப்பானாயின், அஃது ஆற்றலையீட்டிக்காரியத்தைச்சாதிக்கும் உதவியாக அமையும். எவ்வாறெனின், பிரகிருதியில் எவை யெவை கடவுள் தன்மை வாய்க்கப் பெறாதவை யெனக்காணப்படுகின்றனவோ அவற்றை மறுப்பதோடன்றி அவற்றின் உருவங்களையும் இயக்கங்களையும் உயர்வான நிலையின் நியதிக்கும் இன்னிசை லயத்திற்கும் ஒக்குமாறு ஒரு சீரிய அமைப்பில் தன்னிற் புதுப்பித்து இயற்ற இயலுமாகையின். அத்தியாத்ம அநுபவம் வளம் பெற்று ஒரு வகை விஞ்ஞான நிலைபரத்தை எய்துங்கால், இந்தத் தொந்தம்—இரண்டுகொண்ட ஒன்றேயாக—**சித்சக்தியைத்** தன்னிற்கொண்ட **புருஷனாக**-மேலும் தெளிவாக விளங்குகிறது. இதன் உள்ளீடான ஆற்றல், எல்லா இடர்ப்பாடுகளையும் அப்புறப்படுத்தி எல்லா வரம்புகளையும் நீக்கிச் செல்லும் பெற்றி வாய்ந்தது. எனவே இப்போது, இது வரை வேறுவேறாகத் தோன்றிய—ஒருமையில் இருமையான இந்தப் **புருஷன் பிரகிருதி** எனும் தொந்தம், உயிர்களுக்கெல்லாம் உயிரான **பொருளின்** இரண்டாவது பெருங் கருவியாம் **காரியசாதக சக்தியாகவும் சர்வேசுவரனாகவும் வேள்வியின் தலைவனாகவும்** சாதகனுக்குத் தன்னைப்புலப் படுத்துவதாம்.

இவ்விரு வகையிலன்றி வேறொரு வகையிலும் சாதகன் தனது பிரச்சினத்தை அணுக வியலும். முன்போலவே, இதிலும் ஒரு தொந்தம் அவனுக்கு முற்படுகின்றதாயினும் இதன் தன்மை முழுதிலும் வேறுவகைத்து. இஃது, ஒருமைக்கண்ணுள்ள இருமையே என வெகு விரைவில தெரிந்துவிடுகிறது. அஃதாவது, பிரவிருத்திமயமான **ஈசுவரன்-சக்தி** எனும் தொந்தமாவது இதுவேயாம் என்பதே. ஒருபுறம்: ஆன்மாக்களுக்கெல்லாம் உள்ளீடான **பரமான்மா**வாகவும் உயிர்களுக்கெல்லாம் **உயிராகவும்** எல்லாப் பொருள்களின் **உட்பொருளாகவும்** வாக்குக்கெட்டாத அருவமான **சத்தாகவும்**—ஆயின் எண்ணற்ற வடிவங்களில் தன்னைத் தோற்றுவிக்கும் வரையறைப்படாத உருவனுகவும்—அறிவின் **ஆண்டவனுகவும்**, ஆற்றல்களின் **தலைவனுகவும்**, அன்பு இன்பு அழகு ஆயவற்றின் **பிரபு**வாகவும், உலகங்களின் **தனிமுதற்காரணனுகவும், சுயம் அபிவியக்தாவாகவும், சுயம் சிரஷ்டாவாகவும், விசுவபுருஷனுகவும், விசுவ மனசாகவும், விசுவப் பிராணனுகவும்,** உணர்ச்சியற்ற ஜடப்பொருளாய் நாம் காணும் தோற்றங்களைத்தாங்கி நின்று உணர்வுடன் உயிர்க்கும் **உண்மைப் பொருளாகவும்,** சகல வஸ்துக்களும் தன்னில் அடங்கப் பெற்றுச் சொற்பதங் கடநத ஆற்றல் வடிவமாக இலகும் அகண்டமான **சுயம்பு சத்தாம்** ஈசனை உணர்கின்றன். மற்றொரு புறம்: அதே **ஈசன்—சாதிக்கும் சைதன்னியமாகவும் சக்தியாகவும்** அனைத்தையும் தன்னிற் கொண்டு ஏந்திச் செல்லும் தன்னுணர்வு வாய்ந்த ஆற்றல் வடிவமாக வெளிப்போந்து, அவற்றை விசுவவியாபக காலதேச எல்லைக்குள் வெளிப்பாடுசெய்ய ஆணை பூண்டிருப்பதை உணர்கின்றன். உணரவே, அடிப்புறம் மேற்புறம் எனக் கருதக்கூடிய அன்னியோன்னிய சம்பந்தம்வாய்ந்த தனது இரு ரூபங்களை நமக்குத் தோற்றுவிக்கும் பரமமான ஓர் **அகண்டவஸ்து** இங்கு இலகுவதைக்கண்கூடாக அறிகிறன். எனவே, **சத்தையாம் ஈசனில்** அனைத்தும் இயற்றப்பெற்றே

ஏற்கெனவே அடங்கப்பெற்றேவுள்ளதென்றும், அவன்பால் நின்றே அனைத்தும் வெளிவருகிறதென்றும், அவனுடைய சங்கற்பமும் சந்நிதியுமே அனைத்தையும் தாங்கி நிற்பவை யென்றும், **சக்தியாம் ஈசனே** அனைத்தையும் வெளிக் கொணர்ந்து இயங்கச் செய்பவன் என்றும், இவனால்தான் அனைத்தும் உருவாகிச் செயல்புரிகிறதென்றும், ஒவ்வொரு வஸ்துவின் தனிக்கருத்தையும் சகலவஸ்துக்களின் வியாபக உத்தேசத்தையும் தன்னில் வளம் பெறச் செய்பவன் இவனே என்றும் சாதகனுடைய அநுபவத்தில் தெளிவாய் விளங்குகிறது. இங்கும் கூட, வெளிப்பாட்டின் பொருட்டு, பிரபஞ்சகாரியத்தினிமித்தம் எப்போதும் இன்றியமையாத தெனத் தோன்றும் இருவகை ஆற்றற் பெருக்கை உண் டாக்கித் தொழிற்படுத்தற்கு அவசியமான ஒரு தொந்தம் காணப்படுகிறது. **ஒரே வஸ்துவின்** இரண்டு துருவங்களென இதைச் சொல்லலாம். ஆயின் இந்த இரண்டும் ஒன்றுக் கொன்று மிகவும் நெருங்கி யிருப்பதும் ஒவ்வொன்றும் தனது இயல்பிலும் உட்பொருளிலும் மற்றென்றின் ஆற்றல்களைத் தாங்கிச்செல்வதும் நன்கு விளங்கும். அன்றி யும் கடவுள்இரகசியத்தின் இரு பெரியமூலதத்துவங்களாம் **உருவமும் அருவமும்** இங்கு ஒன்றாய் இணைந்து இயங்கு தல்பற்றி, ஏனைய எந்த வகையான அநுபவத்தினின்றும் ஏற்பட்டதைக் காட்டிலும் மேலாக, **ஈசுவரன்-சக்தி** எனும் இந்தத் தொந்தாநுபவத்தில், அந்தரங்கமான பரம இரக சியமாம்—**பரம்பொருளின்** விசுவாதீத நிலையுடனும் வெளிப் பாட்டுச் செயலுடனும் மிகவும் தான் நெருங்கி யிருப்பதைப் **பூரணசத்தியத்தை** நாடும் சாதகன் உணர்கிறான்.

இதற்குக் காரணம் : **ஈசுவரி-சக்தி**—விசுவமாதாவாம் திவ்விய **சித்சக்தி,** ஒன்றும் **அழிவற்ற பொருளுக்கும்** வெளிப்பாடான பலவுமாயவற்றிற்கும் இடையில் மத்தி யஸ்தையாக இலங்குகின்றமையேயாம். ஒருபுறம் : வெளித் தோற்றுவிக்க உதவும் உபாயங்களைத் தன்பால் அமைந்தவ ளாதலின் இந்த **ஈசுவரி-சக்தி, தனிப் பொருளின்**

கண்ணிருந்து தான் கொண்டுவரும் ஆற்றல்களை இயக்கி, அப் பொருளின் எண்ணற்ற உருவங்களை முறையே ஒடுங்கச்செய்தும் முறையே மலரச்செய்தும் நானாவிதமாகின்ற ஈசனை உலகில் வியக்தப்படுத்துகிறாள். மற்றொரு புறம் எந்தத் தானை யின்வாயிலாய்த் தான் கொண்டுவந்த ஆற்றல்கள் திரும்பி மேலேறிச் செல்லுமோ அதன் வாயிலாகவே, எப்பொருளினின்று அனைத்தும் வெளிவந்தனவோ அப்பொருளினிடை அவற்றை நடத்திச் செலுத்துகிறாள். பரிணமம் அடைந்து வரும் ஜீவன் மேன்மேலும் **பரம்பொருளை** நாடிச்செல்வதோ அன்றி இங்கு அது தனதுதெய்வவியல்பில்அமைந்து விளங்குதலோ இதன் பயனாகும். **அவள்** ஒரு விசுவ இயந்திரத்தை நியமித்துக் கொள்கின்றாளேனும் இயற்கையாற்றலாம் பிரகிருதியின் தோற்றமைப்பில் முதற்கண் காணப்படும்—இயந்திரம்போல் உணர்ச்சியற்று இயங்கும் நிருவாக சக்தியல்லள். மித்தியையாம் ஜாலங்களையோ பிரமைகளையோ உண்டாக்கும் சக்தியே மாயை என மாயையைப் பற்றி நமக்கு முதற்கண் எண்ணம் உண்டாவதுபோல் **இவளிடத்தில்** உண்டாவதில்லை. எந்தப் **பரம்பொருளினின்று** வெளிவந்தனளோ **அந்தப்பொருளுடன்** உட்பொருளிலும் இயல்பிலும் ஒன்றுபட்ட **சித்சக்தி** இவள் என, அநுபூதி வாய்ந்துவரும் ஆன்மாவுக்குத் தெற்றென விளங்கும். ஏதோவொரு உத்தேசத்தை அநுசரித்து அவள் நம்மை அவித்தையிலும் அசேதனத்திலும் மூழ்கச் செய்துள்ளாளெனத் தோற்றினும், உலகத்தில் காணப்படும் ஐயுறக்கூடிய ஆற்றல்களாக அவள் சக்திகள் நமக்குத் தோன்றினும்—நமது கடவுளுணர்ச்சியின் வளப்பத்தின் பொருட்டு அவள் முனைந்து வருகிறாளென்பதும், மேல் நின்றிலகும் தனது சீரிய **சத்பாவத்திற்கு** நம்மை வலிக்கின்றாளென்பதும், **திருவருள் அறிவு இச்சை ஆனந்தம்** ஆயவற்றின் உட்சாரத்தை நமக்கு வெளிப்படுத்திக்கொண்டு வருகிறாளென்பதும் விரைவில் விளங்கலாகிறது. சாதகனது அஞ்ஞான இயக்கங்களிலும் அவள் கருத்துடன் ஈடுபட்டு

அவன புரியும செயலகளுககுப பறறுககோடாய நினறு மநதமாகவோ விரைவாகவோ, நோ வழியிலோ பல சுறறு வழிகளிலோ அவனைக கடததி, இருளினினறு விரிநதஅறி வொளியிலும, அழிவை யொழிதது அழிவினமையிலும, தீமையினினறும துனபததினினறும நீககி—அவன சிறறறி வுககு இனனம தெளளிதின விளஙகாத—ஒரு பரமோத கிருஷடமான மஙகளததிலும ஆனநதததிலும செலுததுகினருளெனபதை அவன தெரிநதுகொளகிருன. இவவாருதலின, அவளது **சக்தி** வீடுபேறறை யளிககக கூடியது மாததிரையனறிச செயலிலும புகுததக கூடியதாம; காரிய சாதகமானதாம; உணடாககுந திறன வாயநததாம.—உணடாககுநதிறன எனபது, தறபோதுபுலபபடும வகையேயனறி இனி வளாநது விரியும தனமையதாம. எபபடி யெனின: **அந்தச் சக்தி**, அவிதயா வடிவமான அவனதன கீழபபடட அறிவின பிணககுறற சிக்கலான பிரவாததனஙகளை அகறறி அவனதன ஆனமாவையும இயலபையும சீரிய திவவியத தனமையின சாரமாகவும சகதிகளாகவும புதுபபிதது மாறறியமைககும பெறறிவாயநததாதலின எனக.

இநதத தொநதததிலும பிரிவுபாடடநுபவம ஏறபடு தல கூடும. ஒரு முனையில, **சருவேசுவரன்** தனது இயலபாம அறிவையும ஆறறலையும ஆனநதததையும அருளி விமுகதரைககித தனனை இறைத தனமையில புகுததுகினருனெனபதை மடடில சாதகன உணரலாகும; **சக்தியானவள்** இவறறை வெளிபபடுததும ஓா **ஆற்றல்** மாததிரை யாகவோ, **ஈசுவரனின்** குண விசேஷஙகளிலொனருகவோ தோறறககூடும. மறறொரு முனையில: தேவாகளையும உலககஙகளையும, சகல வஸதுககளையும ஜீவராசிகளையும தனது ஆதமசதததுவததினினறு வெளிததோறறுவிககும பிரபஞச சிருஷடிகாததையாம **லோகமாதாவைக்** காணககூடும. அனறி இவவிரு பானமைகளும அவனுககுப புலபபடுமாயினும, சமதிருஷடியினறி ஒனறுககொனறைத தாழவு படுததி, **ஈசனை** அணுகுதறகுச சாதனம மாததிரையாவள

சக்தி எனக் கருதல் கூடும். இதன் பயனாக, சடநிலையற்ற ஒருமுகச் சாரமும், நிறைவான போஷணமின்றிய காரிய சக்தியும், பூரண ஆற்றல் பொருந்தாத ஞான வொளியும் விளையும். வேறுவேறாயத் தோற்றிவந்த இந்தத் தொடக்கத்தின் இருமை நீங்கி முற்றுமொருமைப்பாட்டநுபவம் அவன் பால் ஏற்பட்டு அவனது உணர்வை ஆட்சிகொண்டு நடத்தும் போதே—இங்குள்ள எண்ணங்களின், ஆற்றல்களின், குழப்பமான பூரணட்டாட்டினின்று உன்னதமான ஒரு **சத்தியத்தின் கண்** அவனேறாதது, அஞ்ஞான இருள்கொண்ட இவ் இவ்வுலகினகண் ஒளியைப் புகுத்தி அதை உயர்விக்கும் பொருட்டு அந்தச் சத்தியத்தைக் கீழிறக்கி யாதொரு தடையுமின்றி இயங்கச் செய்யும் பெற்றிவாய்ந்த ஒரு விசாலமான **சக்திக்குத்** தன்னைத் திறந்து கொடுக்கத் தலைப்படுகிறான்; பூரணமாய்த் திகழும் இரகசியத்தைக் கிரகிக்கத் தொடங்குகிறான். அநாதி அஞ்ஞானம்—பிரிக்கமுடியாமல் அதனோடு இயைபுபட்டிருக்கும் ஞானம், என் இருதன்மையில் இங்கு வழங்கப்பட்டு வரும் விளக்கத்தைக் கடந்து, அதயாதம் மனம் எந்த வரம்பைக் கடந்தால் விஞ்ஞான ஒளியில் ஒன்றுபட்டு நிற்குமோ அந்த நிலையை எய்தினால் மாத்திரமே இந்த இரகசியத்தின் உட்பொருளைத் தினைத் துணையும் நீக்கமறக் கிரகித்தறகியலும். **தனி முதல்வனும்** இறைவனைப் பற்றிய தொந்தபாவ அநுபூதிகளில் பேராற்றல் வாய்ந்த இந்த மூன்றும் வகை அநுபூதியின் மூலமாகத் தான் பரிபூரண பக்குவம் வாய்க்கப்பெற்று வேள்வித்தலைவனும் **கடவுளின்** அத்தியந்த ஆழமான சத்துவத்தில் புகத் தொடங்குகிறான்.

இதற்குக் காரணம்: எப்படி அசித்திலிருந்து சித்து வெளிப்படுகிறதோ, எப்படி ஜடத்திலிருந்து பிராணன் தோன்றுகிறதோ, எப்படி பசுத்தன்மையிலிருந்து ஆன்மாவோ, அஃதேபோல, மூர்த்திவடிவ மின்றியதாய்த் தோற்றும் பிரபஞ்சத்தில் மூர்த்தி அமைந்துள்ளதெனும் மாமத்தில்தான் வாழ்க்கையெனும் புதிரை விடுக்கும்

உண்மை மறைந்துள்ளதென்பதே. இங்குங்கூட, முதற்கண் புலனுவதைக் காட்டிலும் மிகவும் வியாபித்து நின்றதும், தன்னைத்தான் பையப்பையப் பிரகாசப்படுத்திக்கொண்டு வரும் சக்தியின் இயக்கத்தின் பொருட்டு இன்றியமையாததுமான—பிரவிருத்தி மயமான ஒரு தொந்தம் காணப் படுகிறது. சாதகன் தனது யோகாநுபவத்தின்கண் தொந் தத்தின் ஒரு முனையில் நின்றுகொண்டு, அனைத்துக்கும் மூலகாரணமான ஓர் **அவ்வியக்த வஸ்து** எங்கும் இலங்கிக் கொண்டிருக்கிறதென்பதைப் புத்தியைக்கொண்டு தெரிந்து கொள்ள வியலும். இப்பருவுலகில் ஜீவன், படர்ந்த ஓர் அவ்வியக்தமானஜடத்தன்மையிலிருந்து பரிணமம் பெற்று வரத் தொடங்குகிறது. ஆயினும் மறைபொருளாய் நின்று ஒரு வியாபகவான்மா இலகிக்கொண்டிருப்பது நம் உள் திருஷ்டிக்குப் புலனுகிக்கொண்டுதானிருக்கிறது. நிலையற்ற தன்மையிலேனும் ஒருவகைச் சைதன்னியமும் உருவமும் வெளித்தோன்றுவதினின்று ஜீவன் தனது வளர்ச்சியை விருத்திசெய்து வருகிறது. இந்தச் சைதன்னியமும் உருவ மும் சம்பூரணமாக வெளித்தோன்றும்போதுமே ஏதோ தற்செயலாய் நேர்ந்த நிகழ்ச்சிபோல் காணப்படும். ஆயின் இந்நிகழ்ச்சி இடையருது தொடர்ந்து மீண்டுமீண்டும் ஏற்பட்டுக்கொண்டேயிருக்கும். ஜீவன், வாழ்க்கையநுபவங் களின் வாயிலாய் மனத்தினின்றிவர்ந்துஅகண்ட நிர்க்குண கைவல்லிய அதீத சைதன்னியத்தை மருவுகிறது. மருவவே, இந்தச் சைதன்னியத்தில், ஒரு முக்திதாயகமான சூன் னியத்திஞல், நிருவாண அநுபூதியிஞல்,—வியக்தி வடி வம், மனச்சைதன்னியம், பிராண சைதன்னியம் ஆகிய இவை யனைத்தும் உருத் தெரியாமல் மறைந்து விடுவது போல் காணப்படுகிறது. காணப்படினும், மூலகாரணமான இந்த **அவ்வியக்த வஸ்துவைப்** பலவகையிலும் ஏராளமாக விடுதலையளித்துக் கொண்டுவரும் சக்தியாகவே சாதகன் மந்தமாக உணர்ந்துகொண்டுதா னிருக்கிறன். எவ்வா றெனின் : அதுஅவனது ஞானத்தை, குறுகிய எண்ணங்களி

னின்றும்—அவனது இச்சையை, தன்னலம் கருதும் ஆசைகளின் பற்றினின்றும்—அவனது இதயத்தை, நிலையற்ற அற்பமான கிளர்ச்சிகளின் பந்தத்தினின்றும்—அவனது வாழ்க்கையை, அதன் புன்மையான பழய போக்குகளினின்றும்—அவனது ஆன்மாவை அகந்தையினின்றும் விடுவித்து, இவை யனைத்தும், சாந்தியும் சமதையும் விசாலமும் வியாபகத்துவமும் அகண்டத்துவமும் தழுவப் பெறுதற்கு அவகாசம் அளிக்கின்றதாகையின். கர்மயோக வழிபாட்டிற்கு மூர்த்தி வடிவந்தான் பற்றுக்கோடா மென்றும் 'அவ்வழிபாட்டைத் தூண்டும் ஆற்றலே அதுதானென்றும் தோன்றுவது இயல்பே. ஆயினும் இதிலும்கூட ஓர் அருவமான ஆற்றல்தான் நேராக விடுதலை யளித்துக் கொண்டு வருகின்றதென்பது அநுபவத்தில் ஏற்படுகிறது. அகந்தையகன்ற பரந்த சமஷ்டியநுபூதியினால் மாத்திரையே, சுதந்திரனாய்த் தொழில்புரியும் தொண்டனாகவும் தெய்வத் தன்மையில் கற்பனைசெய்யும் ஆற்றல் வாய்க்கப் பெற்றவனாகவும் ஆதல் கூடும். இஃதிற்றாகவே, தொந்தத்தின் அருவத்தன்மையினின்று வாய்க்கப் பெற்ற இந்த மிக வன்மையான அநுபூதியைக்கொண்டு—நிராகார அதீத சைதன்னியமே **நித்திய வஸ்துவின்** முழுஉண்மையா மென்றும் அதை நாடுவதொன்றே இலக்காதல் வேண்டு மென்றும் ஞானிகள் விளக்கியதில் வியப்பொன்றுமில்லை.

இஃதிங்ஙனமாக; தொந்தத்தின் எதிர்முனையினின்று நோக்கும் சாதகனுக்கு வேறொருவகை யநுபவம் உண்டாகிறது. அஃதாவது, சைதன்னியம் உயிர் ஆன்மா இவை எவ்வாறோ அவ்வாறே வியக்தி வடிவமும் ஆம் என்பதையும்—எனவே, இது ஒரு அவ்வியக்த **நித்திய வஸ்துவில்** தோன்றிக் கடிதின் அழியக்கூடிய ஏதோ அன்னியமான தல்லவென்றும்—,வாழ்க்கையென்பதின் முழுப் பொருளும் இதில் அடங்கப் பெற்றதென்றும், நம் இதயத்தின் ஆழ்ந்தமறைவில்—நம் உயிராற்றலிலும்—இலங்கிக்கொண்டிருக்கும்உள்ளொளி நமக்குத்தெரிவிப்பதைஇவ்வநுபவம்

உறுதிபபடுததுகிறது. வியாபகமான கிரியாசகதியின மௌமலராம இநத **வியக்தி வடிவம்** எனபது, பிரபஞச காரியததின குறிககோளேயும, சூசனேயாக அதன முககிய உததேசததையும முனகூடடியே அறிவிததவாருகும. சாதகனுள ஒரு குபதமான திருஷடி மலாநத உடனேயே, சைதனனிய மெனபதும வியகதிவடிவமெனபதும பேரிடம படைதது, அவனுககுப பினனிலேயில இலகும பல உலகங கள அவனது கவனததைப பெரிதும வலிபபதை அவன உணாகினருன. இஙகுமகூட, அசேதனமான ஜடபபொருளி லும ஒரு சைதனனியம உளளீடாக வியாபிதது இலகுகினற தெனபதும, அநதப பொருளின உணாசசியறற தனமை யிலும ஒருவகைப பிராணததுடிபபு அமைநதுளள தென பதும, **கடவுளும் ஆன்மாவும்** எஙகும இலஙகுகினறன எனும உளளீடான அறிவை உணாததும உபாயமே அநதச சைதனனியததின அமைபபுவகையா மெனபதும அவனுள மலாநத இநதக குபதமான திருஷடிககு விளஙகு குகிறது. அனைததிறகும மேலநினறு இலகும ஓா எலலே யறற **சைதன்னிய வஸ்து** இவவெலலா உலகஙகளினகண ணும நாஞரூபஙகளில தனனே வெளிபபாடுசெயகிறது. அவ வெளிபபாடடினிமிததம முதனமையாக உதவும உபாயமே அருவததனமையாம; இதுவே, தததுவஙகளி னுடையவும ஆறறலகளினுடையவும நிலேககளஞும; வெளிபபாடடினிமிததம படிமானமாயமைநத அஸதி வாரமும இதுவே ஆயின எலலா ஆறறல்களும பிராணி களின வாயிலாகததான தமமை வியகதபபடுததுகினறன; சைதனனிய ரூபமான ஆனமாககளுககுடபடடுததான இவை இயஙகுகினறன; ஒரு சைதனனிய புருஷனிடததினினறு உதிதத ஆவிாபபாவமே ஆம இவை. பலவகைததான எணணிறநத வியகதி வடிவஙகளில **அத்தனிப் பொருளை** வெளிபபடுததுவதே ஆவிாபபாவமெனபதின முழுபபொரு ளும முககிய லடசியமுமாம. இவவியகதி வடிவம எனபது ஒடுஙகியதாகவும துணடானதாகவும வரையறைபபடட

தாகவும தறபோது காணபபடுகிறது. காரணம: அஃது எதி லிருநது உணடாயதோ அதன திருநோககுககுத தனனை இனனம திறநது கொடுககாததும, அகணடமான பொருளின வியாபகத தனமையை நிரமபபபெறறுததனது உணமை இயலபாம கடவுள உணமையிலும நிறைவிலும இனனம மலாநதொளிராததுமாம. எனவே, கடவுட சிருஷடி எனபது ஒரு மாயமலல, தறசெயலாயத தோனறி இயஙகும ஓா இயநதிரமலல, நிகழநதேயிருகக வேணடியதிலலை யெனக கருதககூடிய ஒரு விளையாட்டுச செயலலல, பயனறறுப பெருகிககொணடிருககும தோறற விகாரஙகளலல ; மறறெனனெனின, சைதனனியததுடன சுடா விடடிலஙகும **அழிவற்ற பொருளின்** இயலபாம **கிரியா சக்தியின்** ஆறறலெனறறிக.

ஒரே **முழு முதல்வனின்** இரு முனைகளினினறு உண டாம இநதக கடினமான எதிரிடைத தோறறததினால, முககியமெனக கருதககூடிய யாதொரு எதமும பூரண யோகததில மருவி நினறவனுககு விளையாது. ஏனெனில: ஒனறேயாம **பரம் பொருளில்** அடஙகியுளளதை வியகதப படுததற பொருட்டு இநத இருவகையான **பாவஙகளும்**—ஒனறோடொனறு உடனபாடடெதிாமறை யுறவுவாயநத—அவறறின ஆறறற பெருககும அவசியமெனபதை அவனது முழு அநுபவமும அவனுககு எடுததுககாட்டுகிறது. அவனது சாதனைப பயிறசியில **உருவம் அருவம்** ஆகிய இவவிரணடும அவனுடைய 'அததியாதம எழுசசியினகண இரணடு இறகுகளாக உதவிவநது, பயனளிககும வகையில பரத பரம இயஙகி. இவறறின ஆறறலகள ஒருஙகு சோநது பூரண பரமாாததததை அவனுககுப புலபபடுததி, **பரம் பொருளின்** ஆதிமூலமான சகதியைச செயலிற புகுததி வெளிபபடுதத வியலும ஓா உயாநத நிலைககு அவனை உநதிச செலுததுமெனபதை முனனறிவுகொணடு உணா கினறான. முககியாமிசஙகள மட்டிலுமனறி அவனதுசாதனை யினகண ஒவவொரு நிகழசசியிலுமே அவவாறறலகளின

இருபடித்தாம் உண்மையையும்—அவை ஒன்றுக்கொன்று நெருங்கிய உறவுடன் இயங்கிக்கொண்டு வருகின்றன வென்பதையும் உணர்ந்தவனுகிறுன். ஒரு **அருவப் பொருள்** மேல்நின்றே அவனது சுபாவத்தை ஆட்கொண்டு நடத்துகிறது, அன்றி அவனுள் ஊடுருவி ஆழ்ந்து நிலைத்து இலங்குகிறது ; ஒரு **தெள்ளொளி** மேலிருந்திறங்கி அவனது மனத்திலும் பிராண சக்தியிலும்—ஒவ்வொரு ஜீவாணுவிலுமே—வியாபித்து அவற்றை அறிவில் ஒளிரச் செய்து, அவித்தையைச்சார்ந்த அனைத்தையும் வெளிக்கொணர்ந்து தூய்மைப்படுத்தி, அன்றி அழித்து, அன்றிப்பொலிவுற உரு மாற்றி, அவனையே அவனுக்கு—அவனில் ஒடுங்கிப் பதுங்கி நின்ற எல்லாச் சேஷ்டைகளும் உள்பட—தெள்ளிதின் புலப்படுத்துகின்றது ; ஒரு **பேராற்றல்** அவனுள் தாரையாகச் சொரிந்து கடல்போல் பொங்கிப் புகுந்து அவனிலும் அவன் உறுப்புக்களிலும் இயங்கி அனைத்தையும் கரைத்துருக்கி, புதிப்பித்து,புதுவடிவாக்கி முழுதிலும் உருமாற்றம் இயற்றுகின்றது ; ஒரு **பேரின்பம்** அவனைத் தாக்கி, தொல்லைக்கும் துனிக்கும் இடமேயில்லாமற் செய்து, துன்பம் என்பதையே **திருவருளின்பமாக** மாற்றுகிறது ; வரையற்ற ஒரு **பேரன்பு**, சகலப் பிராணிகளுடனும் அவனை இணைக்கின்றது, அல்லது, பிரிக்கவே முடியாத அன்னியோன்னியத்தையும் சொல்லற்கரிய இனிமையையும் எழிலையும் அவனுக்குத் தோற்றுவித்து, இசைகேடான இம்மண்ணுலக வாழ்க்கையின்கண்ணும் தனது நிறைவின் நியதியையும் அளவிலா உவப்பையும் பதிக்கத் தலைப்படுகிறது. இவ்வெல்லா அநுபூதிகளினின்றும் நமக்கு இப்போது விளங்குவது என்னெனின் : பரமார்த்தமான **ஒரு சத்தியம், ஒரு தர்மம்,**— இவ்வுலகில் நன்மை தீமை என்பவை லோபகுணத்திலும் அசத்திய திருஷ்டியினுலும் அவ்வாறு கருதப்படுகின்றனவெனத் திருத்தமாக அறிவுறுத்தியதோடன்றியும், கரந்து நின்ற ஒரு சிரேஷ்டமான மங்களத்தைப் புலப்படுத்தி அதைச் சாதிக்கும் உபாயமாம் சமரசத்தை வலியுறுத்தி

அம் மங்களம் சீர்தூக்கி இலங்கி நிலைத்தற்குதவும் செயல் திறமையையும் உணர்ச்சியையும் அறிவையும் எடுத்துக் காட்டிய தென்னலாம். ஆயினும், இவ்வெல்லா அநுபூதி களின்கண்ணும் அவற்றிற்குப் பின்னிலையிலும், ஒரு **பரம் பொருள்**—இவையனைத்துமானவன், ஒளியைச் சொரிப வன், முற்றறிவுடை வழிகாட்டி, ஓர் ஆற்ற லாண்டவன், ஒரு பேரின்ப வள்ளல், ஒரு நண்பன் துணைவன் தந்தையுந்தாயு மானவன், உலக விளையாட்டில் கூட்டாளி, தன்னைமுற்றும் வயப்படுத்தியவன், தனதான்மாவின் அன்புக்குரியவன், காதலன்—இலங்கிக் கொண்டிருப்பதைச் சாதகன் உணர் கிறான். மானவன் உணர்ந்த உறவுகளெல்லாம் ஜீவனுக் கும் கடவுளுக்கும் ஏற்பட்டுள்ள உறவின்கண் அடங்கப் பெற்றன வென்பதை யறிகிறான். ஆயின் அவை, அதிமானுஷ அறிவுநிலைகளைச்சார இவர்ந்துகொண்டிருக் கின்றன; இறை இயல்பில் அமைந்துவிளங்க அவனை வலியுறுத்துகின்றன.

எனவே, வேள்வி இயக்கம் முதிர்ந்து வருங்கால் **வேள்வித் தலைவனும்** ஈசன் இவ்வகைகளில் சாதகனுக்குத் தன்னை வெளிப்படுத்துகிறான் என்பதாம். இவ்வெளிப்பாடு எந்தக் கணத்திலாவது தலைப்படுதல் கூடும். **கர்மத்தின் தலைவன்** சாதகனது கர்மத்தின் பொறுப்பை எந்த வடி வத்திலாவது ஏற்று, தனது **இருப்பைப்** புலப்படுத்தும் பொருட்டு அவனையும் அவன் புரியும் செயல்களையும் மேன் மேலும் நெருக்கி விரைவுபடுத்துகிறான். காலக் கிரமத்தில், கடவுளுடைய எல்லாத்தன்மைகளும்—தனித்தனியாகவோ, கலந்தோ, ஐக்கியப்பட்டோ—தம்மை வெளிப்படுத்தி ஒருப் பட்டு இயங்குகின்றன. இறுதியில் இவ்வெல்லாவற்றின் வாயிலாகவும், பரிபூரணமான **சத்வஸ்து** சுடர்விட் டிலங்கு கிறது. அவித்தையைச் சார்ந்த மனம் இதை அறியமாட் டாது. அத்தியாத்மவளம்பெற்ற உணர்ச்சிக்கும் விஞ்ஞான அறிவு வாய்க்கப்பெற்ற தெள்ளொளிக்கும் இது விளங்கும், இவை தற்போதங்கொண்டவையாதலின்.

அஃதங்ஙனமாக; ஆள் உருவாய்த் தோன்றுவது ஒன்று, தத்துவங்கள் ஆற்றல்கள் என்பவற்றின் பிண்டத் தொகுப்பான குண ரூபமாய்த் தோன்றுவது மற்றொன்று. இந்த விசித்திரப் பாகுபாடுற்ற இரு தன்மைகளும் அமைந்தவர்கள் நாம் ஆதலின், ஒருங்கே **உருவனாகவும் அருவனாகவும்** இலங்கும் **இறைவன்,** ஒரு பரமோத்கிருஷ்டமான **சத்தியமாகவோ சைதன்னியமாகவோ புருஷனாகவோ சக்தியாகவோ ஆனந்தமாகவோ பிரேமையாகவோ** தன்னை வியக்தப்படுத்தித் தனது ஆதரணையில் நம் இரு தன்மைகளையும் ஏற்கப் பெறுமாறு நம்மைத் தகுதிப்படுத்திக்கொள்வது நம் இலக்காம்; அதுவே நம் தியாகச் செயலைச் சாதித்தற்குற்ற நிபந்தனையாம். எந்த **வஸ்து** இவ்வகைகளில் தன்னை நம் அநுபவத்திற்கும் திருஷ்டிக்கும் வியக்தப்படுத்தியதோ அத்துடன் நம் வாழ்க்கையை ஒருமைப்படுத்துவதே இதைச் சாதித்தல் என்பதாம். இந்த ஒருமைப்பாடு மூன்று தன்மைகளில் அமையும். ஒன்று: அத்தியாத்ம உட்பொருளில் இரண்டறக் கலந்து நிற்பது; **பரமாத்மாவின்** சத்திலும் சித்திலும் ஒருமைப்பட்டு ஆழ்ந்து உறைவது மற்றொன்று; மூன்றாவதாய அமைவது: உபகரணமாம் ஜீவனது இயல்பு அந்தப் **பரமாத்மாவின்** இயல்பேபோல் இயங்குவதினின்றோ, அன்றி அவ்வீரியல்புகளும் ஒருப்பட்டு இயங்குவதினின்றோ ஏற்படும் கிரியாத்மகமான ஒருமைப்பாடாம். முதலாவதில், அவித்தையிலிருந்து விடுபெற்று **அழிவற்ற உண்மைப்பொருளில்** இரண்டறக் கலந்து நிற்பது—மோக்ஷம் அல்லது **சாயுஜ்ஜியம்** என்னப்படுவது; இதுவே, ஞானமார்க்கத்தில் வழிபடுவோரின் குறிப்பான குறிக்கோளாம். இரண்டாவதில், ஆன்மா ஈசனோடோ ஈசனிலோ வதிந்துறைவது—**சாமீப்பியம் சாலோகம்** என்னப்படுவது; இதுவே, பேரன்பையும் பரம பதத்தையும் இலக்காகக் கொண்ட பக்தியோகிகளின் தீவிர நோக்கமாம். மூன்றாவதில், ஒருப்பட்ட இயல்போ உவமித்த இயல்போ வாய்ந்தியங்குவது, அஃதாவது, **ஈசன்** எப்படிப் பரி

பூரணனே அப்படியே ஜீவனும் பரிபூரணனாயியங்குவது; இதுவே, ஆற்றலையும் நிறைவையுமோ, அன்றி இறை பணியையும் தொண்டையுமோ உன்னத நோக்கமாகக் கொண்ட கர்ம யோகிகளின் இலக்காம். பற்பல வடிவங் களில் தன்னைத்தான் வெளிப்படுத்தும் **ஈசனது** ஏகத்துவத் தில் இம்மூன்றும் தினைத்துணையும் குறைவற ஒன்றுகூடி ஒருங்கே யிலகுமாறு இவ்வுலகில் நிலைநாட்டப் பெறுவதே **பூரண யோகத்தின்** முழுமுடிவாம், அதன் முப் பாதை களின் குறிக்கோளாம், அது சுட்டிய மூவகை வேள்வியின் விளைவுமாம்.

ஆகவே, இப்போது தேர்ந்ததென்னெனின்: இரண்டற ஒன்றுபட்ட அநுபூதியினால் வீடுபேற்றை எய்தி ஜீவாத்மப் பொருளைப் பரமாத்மப் பொருளாக மாற்ற வியலும்; நம் சைதன்னியத்தைத் திவ்விய சைதன்னிய மாக்குதல் கூடும்; அநாத்மநிலை நீங்கி அத்தியாத்மப் பேரின்பப்பெருக் கில் திளைக்கலாகும், அல்லது ஆனந்தமய **சத்தையில்** சாசு வதமான சாந்தியைப் பொருந்தலாகும்; ஆன்மா தனக் கியல்பாயமைந்த ஒளியுலகில், இன்புலகில், சுதந்திர பூமி யில், ஐக்கியப் பிரதேசத்தில் தடையற்று வன்மையாக உலவி விளங்கி, இந்தக் கீழ்ப்பட்ட அஞ்ஞான இருளில் மீண்டும் எவ்வகையிலும் விழாது, துரத்தப்படாது, **பரமாத்மாவின்** அருட்பிரகாசத்தில் ஆழ்ந்துறையும் நிலை யைத் திண்மையாகச் சாதித்தல் கூடும். இவையெல்லாம் அப்பாலுள்ள ஏதோவொரு வேற்றுலக வாழ்வில் சாதிக்கப் பெறுவது மாத்திரையன்றி, இங்கே நாடி இங்கே காணக் கிடக்கவேண்டுமாகையின், **திருவருள் உண்மையைக்** கீழ்க் கொணர்ந்து, அவதரிக்கச்செய்து, ஆன்மாவின் இயல்பான தன்மைகளாம்—ஒளி, களிப்பு, கட்டின்மை, ஒன்றிப்பு ஆகிய வற்றை இவ்வுலகிலேயே நிலைநாட்டினால் மாத்திரையே அஃதியலும். நமதான்மாவேயன்றி நம் கருவி கரணங் களும் **புருஷனோடு** ஒருமைப்பட்டு நம் அபக்குவமான இயல்பு இறையியல்பின் தன்மையாக, படிவமாக, மாறுதல்

பெறவேண்டும்; நம்முடைய மங்கலான, உருக்கெட்ட, உற்ப பழிந்த, முரண்பாடான பிரவாதத்தனங்கள அவிதயைதயி னின்று விலகி, அநந்த **திருவருளின்** ஒளி, அமைதி, இன பம், இசைவு, விரிவு, திறமை, தூயமை, நிறைவு ஆகிய இவைற்றின இயலபில துலங்கவேண்டும் ; கடவுளறிவை ஏற பதற்குரிய பாத்திரமாதல வேண்டும் ; கடவுளது **இச்சா சக்திக்கும் ஸத்தாசக்திக்கும்** கருவியாதலவேண்டும் ; **திரு வருள்** அனபும் இனபும் எழிலும் பரவசசெயதறகுச சாதன மாதல வேண்டும். எனவே, காலவரைககுட்பட்டுக கண்ட மாயிருககும் நம்மை **அழிவற்ற அகண்டப் பொருளுடன்** இணைதது—இந்த இணைததலே **யோகம்** எனபபடுவது— நாம் தற்போது அமைநதிருககும், அன்றி அமைநதிருபபது போல காணபபடும் நிலே முழுவதையும் தினையளவும் நீங காது உருமாறச செயவதே நாம இபபோது சாதிககபபூண டிருககும் அருஞசெயலாகும் எனறறிக.

எண்ணிறந்த மாறுதலகள சாதிககப பெறறாலன்றி இத்தகைய கடினமான முடிவை எயதல இயலாதெனபது வெளளிடை ; நம நினைவு முழுவதும அடியோடு பிறி தொருவகையில இயங்கி, நம சுபாவம முழுதும அசாதா ரணமான ரூபாநதர பரிணும மடைநதாலனறிக கைகூடாத தாம நம உடல உயிா ஆவி அனைததும உயாததபபெறுதல வேண்டும தனனுடைய கரணங்களிலும சூழலிலும கட்டுண்டு கிடககும உணாவு, இவற்றின பநதங்களினின்று நீங்கி, **கேவல உணர்வில்** ஓங்கித்துலங்கவேண்டும; ஆனமா, ஒரு பேரினப வடிவமான **அதீத ஆன்மாவை** நோககிக கதித்தலவேண்டும ; மனம, ஒளளிய **விஞ்ஞானத்திடை** உநதுதலவேண்டும ; பிராணன, பரநத ஒரு **சிரேடஷ்டப் பிராணனுக** மாறித்துலங்க வேண்டும ; ஜடமயமான தேகமும, இளககம பொருநதிய தனது ஊறறுககணணும தூயமையான **ஆத்மப் பொருளுடன்** கலத்தறகுக கலித்தல வேண்டும. ஆயினு, விரைவான ஒரே எழுச்சியில இவை யனைததையும ஒருங்கே சாதித்தல இயலாதாதலின

வேளவி விணணோரைச சாருமவகையைக குறிதது வேதத
தில விளககிய வணணம—உசசியிலிருநது உசசிககுத தாவி
ஒவவொரு முனையிலும ஊனறி நிலைதது இனனும கடகக
நிறகும எணணறற முனைகளைக கருததிலிருததி மேற
செலலலவேணடும செனறுகொணடிருககுமபோதே, நம
எழுசசியினகண எனனெனன இலாபஙகள கைகூடப
பெறறோமோ அவை, கீழககடநத பூமிகளில பதியப பெறும
பொருடடுச சறறே கீழிறஙகிப பாரததுககொணடே செலல
வேணடும நாம வெனறு வசபபடுததிய ஒவவொரு சிகரத
திலும உனனிதது நினறு, அதுவரையிற கைவரப பெறற
அறிவையும ஆறறலையும மானிட வகையில கீழியஙகும
செயலகளில புகுததறபொருடடுச சறறே திருமபவேணடும.
உயாவில ஓவாது ஜொலிததுக கொணடிருககும **திரு
வொளியைக** காணபபெறுவதும, அதறகேறப, தாழவில
நம ஒவவொரு பகுதியிலும—புதைபடடுக கிடககும உணா
வின அகாதமான குகைகளிலும—மறைநதுநினற அதே
ஒளி வெளிததோனறலும உடனிகழதல வேணடும. மாறு
தல பெறுதற பொருடடு மேறகொணட நம உழைபபாம
இநத "ஏறுதல இறஙகுதல" எனும புணணிய யாததிரை,
தவிாகக முடியாத ஒரு பெரும போா புரிதலே யொககும.
நமமோடு நாமும, நமமைச சூழநதியஙகும எதிரிடை
ஆறறலகளோடும நடததிககொணடுவரும இநதப போருககு
முடிவுமுணடோவென, அது நிகழநது கொணடிருககும
வரையில தோனறிக கொணடிருககும காரணம அஞ
ஞான இருளில பலகால தோயநது நினற நம இயறகை
யனைததும, மாறுதல இயறறுவதைத தலைககொணட ஆறற
லுடன மீடடும மீடடும போராடிககொணடே யிருககும;
மாறுதலடைதறகு இணஙகாத அதன சோமபல தனமைக
கும கடுமையான எதிாபபுககும, தனனைசசூழநது இயறகை
யில வேரூனறி நிலைததுளள ஆறறலகளில பெரும பாகம
உதவியாக இயஙகிககொணடே யிருககும. அவிததையைச
சாாநத ஆறறலகளும ஆதிபததியஙகளும தம சாமராஜ

ஜியததை எளிதில இழககை இடநதரா வாதலின இஙஙனம நிகழகினறது.

நமமை முழுவதும ஒரு சீரிய **உண்மைக்கும் ஒளிக்குமோ, திருவருட்பொழிவுக்கும் பேற்றுக்குமோ** திறநது கொடுததறபொருடடுப பககுவபபடுததிக கொளளுமவரை, பெரும பிரயாசததுடன நமமைத தூயமைப படுததிக கொளளும கால அளவு தொடககததில நீணடதாயும மிகவும தொலலையும துனபமும தருவதாயுமிருததலகூடும. நம நடுபபாகஙகளை இசைபபடுததித **திருவருளொளிக்குத்** திறநது கொடுகக வியலுமாயினும, நம மனப பிராண தேகஙகளின சகலப பிரவாததிகளும நம வியகதி அமைப புககுறற பலதிறபபடட பிணககான அமிசஙகளும அவைய வஙகளும மாறுதறபெற ஒபபுககொளவதறகுப பலகாலம பிடிககும ; அனறி ஒருகால ஒபபுககொளளினும, இம மகததான மாறுதலை இயறறுவதாம—கடினமானதும முழுச சகதியையும கவனததையும வறபுறுததுவதுமான இககாரியததைப பொறுபபுடன தாஙகிநிறக இயலவதறகு மேலும வெகுகாலம பிடிககும. இததகைய மாறுதல பெறுமபொருடடு நமமில எலலாப பகுதிகளும இணஙகு மாயினும, இதுவரையிற புரிநத எலலாப போராடடஙகளை யும எஞசிய மிகமிகக கடுமையான ஒரு போராடடததில இனியும ஈடுபடடே தீர வேணடியிருககிறது எனெனில, நாம கோருவது எளிதிலவாயககககூடிய ஏதோ ஒருவகை ஞானவிளககம மடடிலலல ; மறறெனின, 'நமககுத தற போது அமைநதுளள உணாவு அறவே யகனறு இறுதியாக விஞஞான ஒளியில மாறி நினறு, கடவுள உணமையை அதன சகல கலைகளுடனும நமமில நிலை நாடட உறுதி பூணடுளளோம ; இதைச சாதிககும பிரயததினததில நாம முனையுஙகால அஃதீடேற வணணம இபபோதுளள அஸதிரமான சிருஷடியிலமைநத வியாபக ஆறறலகள எதிாதது நிறகு மாகையின அவறறைத தாககிப புரிய வேணடிய நமது போா பெரும போராகும.

இபபோராடடஙகளில வெறறிபெறறு நம கருததைச

சாதிததறபொருடடே, நமமை அதிகரிததுநினற **பரம் பொருள்** தனது முழு ஆறறலுடன நமமில தடையறறு நிறைவாகச செயல புரியும வணணம அதைப பணிநது சரணடைதல இனறியமையாததாம. நம சரணகதி எவவள விறகு விருததி பெறுகிறதோ அவவளவிறகு நம வேளவிச செயல எளிதாகிறது ; அதை எதிரததியங்கும ஆறறலகள வலியிழககினறன, ஊககமிழககினறன, உதவிககருவிகளை யிழககினறன. மாறுதல இயறறுவதறகுத தறபோது எது கடினமாகவோ அசாததியமாகவோ காணபபடுகினறதோ அந்த நிசசயமாகச சாததியமாககுதறபொருடடு, இருவகை உள மாறுதல நமமில ஏறபடுமாயின பெரிதும உதவா நிறகும. அவையாவன : சஞசல மனததின அலைவினாலும, இநதிரிய வேடகையின கொநதளிபபினாலும, தூல உணா வின இருளினாலும—* மறைபடடு உளளீடாயுறையும நம சைததியபுருஷன மறைவினீங்கி வெளிவருவதாம நிகழசசி ஒனறு ; மறறொனறு, இதனபயனாக, திருவருட சநநிதி வீடுபேறறையளிககும ஒளியுடனும வீறுடடும ஆறறலுட னும பெரிதும தடைநீங்கியதாய நம நடுவுளளிலமைநது, வளமபெறறு,நம எலலாஉணாவு நிலைகளிலும—ஜடபாகங களிலுமே தனது ஒளிக கதிரகளைப பரபபுவது. இவவிரண டில, நாம தலைககொணட மாபெரும தேட்டததினகண முழுதும ஈடுபடடு நம வேளவி நீககமற நிறைவுறறதெனப தறகு அறிகுறியாவது ஒனறு, மறறொனறு, நம் வேளவி இறுதியாக இறைவனால ஏறகபபடட தெனபதறகு அறி குறியாம.

---

* இமமூனறு ஆறறலகளின குழபபமான கலபபையே நம ஆனமா எனறு தறபோது நாம கருதுகினறோம.

அத்தியாயம் 5

வேள்வி யேற்றம்

அறிவியக்கம் : உள்ளுயிர்

நாம் புரியும் அர்ப்பணமாம் "வேள்வி", எங்கும் நிறைந்த **பரம் பொருளுக்கேயாம்.** அப்பொருளைப் பற்றிய பூரண ஞானத்திற்குப் பற்றுக் கோடாய் அமைவது : கர்மங்களனைத்தையும், பக்திப் பூசனையையும், ஞானம் முழுவதையும் அர்ப்பணம் புரிவதே. அர்ப்பணத்தின் வடிவம் இம்மூவகைத்தேயாம். கர்மஙகளை நாம்வேள்வியாயளித்தல் என்று சொல்லும்போதும், நம் புறச்செயல்களை அர்ப்பணம் செய்தல் என்ற கருத்து மாததிரமல்ல, நம் இயங்காற்றல் அனைத்தையும் அர்ப்பணம் செய்தல் என்பதாகும், ஒரே பலிபீடத்தில் நம் உள் வெளி இயக்கங்கள் முழுவதையும் சமமாக நிவேதனம் செய்தல் என்பதாம். வேள்வி வடிவமாய் நாம் புரியும் கர்மங்களின் உட்பொருள், நமது பரிபக்குவத்தின் பொருட்டு மேற்கொள்ளும் ஆத்மப்பயிற்சி எனப்படும். இதன பயனுக, நமது மனம் இதயம் இச்சை புத்தி உயிர் உடல் ஆகிய இவற்றின் இயக்கங்கள் அனைத்தும், மேலிருந்து சொரியும் **அருளொளியின்** உணர்வுடனும் விளக்கத்துடனும் இலக வியலும் எனும் நம்பிக்கையை நம்முள் உண்டுபண்ணும். கடவுளுணர்வின் ஒளி நம்முட் பெருகியவுடன், **விசுவ வேள்வியின் நாயகன் பால்** நமது உயிரை அண்மைப்படுத்தி நமது அத்தியந்த அந்தராத்மாவிலும் அத்தியாத்ம உட்பொருளிலும் அவனுடன் ஒன்றிப்பை உண்டுபண்ணும். வாழ்க்கையின் பரமார்த்தம் இதுவே என்பதைப் பண்டைய வேதாந்த உபதேசங்களின் நுட்பக் கருத்தினுல் அறியலாம். இஃதன்றியும், நமது

இயற்கையைக் கடவுள் இயற்கைபோல் ஆக்குவதனுல் நம் இயக்கங்களிலும் கடவுள்ஒன்றிப்பை உண்டாக்க வுதவும் என்பதே, வேள்வி என்பதன் இலக்கணத்தை மறைமொழி களால் உணர்த்திய தீர்க்கதரிசிகளாகிய வேத முனிவர் களின் உட்கருத்தாகும்.

மனத்தால் செலுத்தப்பட்ட வாழ்க்கையினின்று அத் யாத்ம ஜீவனுக விரைவில் மாறி விளங்கும் தன்மையைக் குறித்துப் பூரண யோகத்தின் கருத்து இஃதாயின், இன் னம் மாறுதலடையப் பெருத நம் மானிட இயல்புக்குப் பொருந்திய பிரவர்த்தனங்களேக்கொண்டு நம் வாழ்க்கை யையும் செயல்களேயும் கையாள்வது எங்ஙனம் என்னும் திகைப்புறுத்தும் ஒரு கனமான பிரச்சினே எழுகின்றது. எழவே, உயர்ந்த ஓர் அறிவை நாடி எழுதல், அவ்வறி வின் ஆற்றல்களேக் கொண்டு நம் மனப் பிராண தேகங் களின் பிரவர்த்தனங்களே ஒருவகைத் தொழிற் படுத்தல் எனும் இவை நம் யோக முறையின் முக்கிய கருத்தாகும் என்பதை ஏற்றவர்களாஞேம். இதை ஈடேற்றும்பொருட்டு ஆன்மா உடனடியாகச் செய்யவேண்டிய கருமங்களுக்கு, இம்மண்ணுலக வாழ்க்கையையே நிலேக்களனுகக் கருதி யிருக்கின்ருேமே யல்லாமல் வேறெங்கோ எதையோவல்ல என்பது நமது கொள்கை. எனவே, நமது நோக்கம் உரு மாற்றம் செய்வதேயன்றி உபகரணமாகிய நமது ஜீவனேயும் நமது சுபாவத்தையும் அழிப்பதென்பதல்ல. ஆயின், நம் தற்கால இயக்கங்களின் கதிதான் என்ன? அறிவின்பொருட் டும் அறிவின் வெளிப்பாட்டின் பொருட்டும் உழலும் நம் புத்தியின் அலட்டுக்கள், நம் உள்ளக்கிளர்ச்சிகள், புலன் பொறிகளின் சேஷ்டைகள், வெளிப்பிரவர்த்தனங்கள், மக்களேப்படைத்தல், பொருளீட்டல், பிறரையும் வஸ்துக்களே யும் வாழ்க்கைத்திறத்தையும் உலகையும் இயற்கையின் ஆற்றல்களேயும் வயப்படுத்தக் கருதல் ஆகிய இப் பல வகை இயக்கங்களின் கதி என்னும் ? இவற்றையெல்லாம் துறந்து இவைகட்கு மாருகத் தனது உண்மை நிலேயையும்

சொரூபததையும அறியவலல ஞானவிளககம பெறற உணாவமைநத ஒரு புதிய வாழகசையை மேறகொளவதா? அலலது புறததோறறததில மடடும தறபோது அமைநது நிறகும வணணமே விடடுவிடடுச செயதொழில வகையில ஒரு வித உளளொளியைப புகுததி அவறறை உருமாறறு வதா ? அனறி ஆதியில மானவன தனது விலஙகியலபின பிராணமய இயககஙகளில பகுததறிவு, சிநதனைச சகதி, பணபடட உளளககிளாசசி, பாகுபாடுறற மதிததிறன ஆகிய தனமைகளைபபுகுததி மஞ்ஞமயஞய விரிவடைநது மாறி நிறறற பொருடடுக கையாணட வகை, உணாவின இயலபை அறவே மாறறியமைதது அவவியககஙகளின திருஷடியை விசாலபபடுததி அவறறைப புது வடிவஙகளில இயஙகச செயவதா ? அனறி அவறறை ஓரளவே விலககி, அருள ஒளியில மாறிநிறக வியலும பகுதிகளை மடடும ஆதரிததுக காதது, ஏனைய பகுதிகளின பொருடடு—அவறறின ஆசரணை யில மடடுமனறி உள திருஷடியிலுமகூட—பநதஙகள நீஙகப பெறற ஆனமாவுக கமைநத ஒனறிபபு விரிவு அமைதி இனபம ஒறறுமை எனும இவை பொருநதிய ஒரு புது மாதிரி வாழககையமைபபை உணடுபணணுவதா ? எனவே இனனோரனனவறறில எது தககது எனத தோந தெடுககும பிரசசினை பெரும பிரசசினையாகும. மானவததனமையி னினறு திருவருட பேறறினகண நடததிச செலுததும யோகவழிபாடு எனனும யாததிரையின பாதைகளைத தேடிககாண முனைநதுழனறவாகளின சிநதனையை மிக வேகமாகக கலககிவநத பிரசசினைகளில இஃதொனறும.

இபபிரசசினையின பொருடடு அளிககபபடட உபாயங களுககு அளவேயிலலை. தவிாககமுடியாத மிகசசிறிதளவு நீஙகி, எலலாவகையிலும வாழககைப பறறையும செயல புரிவ தெனபதையும அறவே அகறறி நிறபதே சிறநத உபாயமெனத தோநதனா ஒரு சாராா. நிகழும வழியே வாழககையின வகையை யேறறு, ஆயின அதன இயககங களை ஊககி உயாததும ஒரு புதிய திருஷடியை அதனகண

புகுததுவதே நலம எனறனா பிறிதொரு சாராா. இவா கருததில இவவியககஙகள தோறறததில மாததிரம பழைய வகையில காணபனவேயனறி உணமையில அவறறின உததேசம மாறி அமையப பெறறது எனறும, அதனுல அவறறின உடபொருளும முனபோலனறி வேறுவகைத தெனவுஙகொளவா. மறறெருசாராா, உலகை வெறுததுத துறவறம பூணுவதோ அனறி உளவாழககைபூணடு மெயம மறநது ஆனநத பரவசததில ஆழநதுறைநது நிறபதோ உததம உபாயமெனறனா ; ஆயின **பூரணயோக** வழிபாடடு முறைககு இவா கொளகை சறறும ஒவவாதெனபது வெளளிடை. எனெனில, பூரணயோக நெறியில கடவுளே உலகில சாடசாதகாரம செயயவேணடு மாதலின, உலக இயககஙகளை அலடசியம செயவதோ செயலபுரியாது வாளா விருபபதோ பயன தாராவாம. இவைநிறக ; சறறே கீழத தரததில, பணடைக காலததில தெயவப பறறுக கொணட வாகள விதிதத வகை யாதெனின : கடவுளைத தேடுதற கும, கடவுள தொணடிறகும, கடவுள ஆராதனை வழிபாட டிறகும இவறறின சமபநதமான எனையவறறிறகும பொருநதிய காரியஙகளை மடடும செயவதையும, அனறி இவைகடகுத துணையாக ஐதீகததினுல வநத சமயக கொளகையும சாததிர நூலகளும விதிதத முறையில சாமானிய வாழககை யமைபபுககு இனறியமையாத செயல களைத தெயவ பகதியுடன செயவதையும ஏறறு நிறபின சாலு மெனபதே. ஆயின கடவுள வாயிலாகத தடையறறு இயஙகித தனது முறறுபபேறறைச சாதிகக நாடும ஆனமா வுககு இவவிதியைக கடைபபிடிததல, கேவலமபுறவொழுக கததின நியதிமுறை மாததிரமே யாகும. அனறியும இது, சாமானிய உலக வாழவு நீஙகி அதீதமான வாழவை எயதுவ தொனறையே முககியமான குறிககோளாகக கொணடவாகளுககு இநத நிலைமாறும இயககததில ஏறபடக கூடியகஷடததைக கடபபதறகு, வெளிபபடையாக உதவிபுரியும தாறகாலிகமான உபாயம மாததிரமேயாகும.

சமுதாயமான நோககம கொணட **கீதை** அருளியபடி, **உண்மைப் பொருளில்** வதியும முகதஜீவியும வாழககை வழியமைநத எலலாக காமஙகளேயும செயவதே, பூரண யோகததில மருவிநினரேோகடைபபிடிததறகுரிய நிபநதனே யாகும. இவவாறு செயதால மாததிரமே மாமமான **திரு வுளக்குறிப்பால்** செலுததபபடடு நிகழும பிரபஞசபரிணுமம எனனும செயல தளராது இடாபபாடினறி ஈடேறுமென, **பகவத்கீதை** வறபுறுததுகினறது. ஆயின இதைச செய வதில தறபோது நிகழநதுவரும வணணமே அவிததை யின வழிகளேச சாாநது அஞஞான மரபுகளிலேயே எலலாக காமஙகளேயும புரிவோமாயின, நமது உடசொரூபததில மடடும ஒருவகைப பயன விளேயுமேயனறி வெளிவாழககை யில், உலகின மநதமான அநதி வெளிசசததில நிகழும் காமஙகளே ஏகதேசமான ஓா உளளொளியின உதவியிஞல செயயப பிரயததனிபபதாகும ; நிறைவுறற உளளுயிர் தனது தெயவத தனமைககுச சறறும பொருநதாத குறை பாடுறற ஒரு உடலமைபபின் வாயிலாயத தனனே வியகதப படுதத முறபடுவதாகும. எனவே, தெளிவறற அநிசசய மான ஒரு விதிவகையை அநுசரிகக நேரும. எனினும இநத நிலேமாறுமியககம நீணடகாலம நிகழவேணடி யிருககுமாதலின, சிறிது காலததிறகாவது— மறறொரு சிறநத உபாயம புலபபடுமவரையிலாவது — இததகைய ஏதோ ஒரு முறையைக கையாள வேணடியேதானிருககும. ஆகவே நமது உளளுயிா தன திவவியத் தனமைகளே, உடல சேஷடைகளினமேலும உலகினமேலும வலியுறுத தும சகதி வாயககபபெறும வரையில நிலேமை இவவாறே யிருககும். ஆயின இதை ஒரு தாறகாலிகமான அவஸதை யாக மடடும கொளளவேணடுமேயனறி நமது கடபபுவழி யின இறுதி முடிவாயக கருதல தவருகும.

இககாரணம பறறியே இபபிரசசினேயைத தீாககும பொருட்டு நீதி சாஸதிரம அளிககும உபாயமும போது மானதாயிலலே. ஒரு நீதிசாஸதிரவிதி இயறகையின ஆறறல

களாகிய புரவிகளின வாயககுள கடிவாளததைபபோல அமைநது அவறறைப பிரயாசததுடன வயபபடுததுமடடில பயன படுமேயனறி இயறகையை உருமாறறவியலாது. இயறகையின தனமைகள மாறபபெறறாலனறி, திருவருள தறபோததினினறெழும ஞானஙகளைத தடையறறு நிரப பயமாயச சாதிககும திறன இராது. அநத நீதிசாததிர விதி செயயககூடியதெலலாம, சில வரமபுகளைபபதிதது அநா மததிற புகுததும பேயை அடககிப பணியசசெயது ஏகதேச மானதும நிசசயமறறதுமான ஒரு வகை அரணை நமமைச சுறறி அமைபபதேயாகும இதுவோ இதுபோனற வேறெ துவோ ஒரு உபாயததைத தறகாபபின பொருடடுச சிறிது காலமாவது மேறகொளளுவதே சாதாரண வாழககையி லாயினும யோக வாழககையிலாயினும இனறியமை யாதது. ஆயின யோக வாழககையில அது, நிலைமாறும அவஸதைதையைச சுடடுகினற அளவோடுநிறகும. அடிப படையான மாறறம அடையப பெறுவதும அததியாதம வாழககை தூயமையாய விரிவுறப பெறுவதும நம குறிக கோளாகும. இதைச சாதிகக வேணடுமானால மேறசுடடிய வகைகளைக காடடிலும சீரககமான ஒரு உபாயததைக கொளளுதல வேணடும. கேவலம நீதி முறைகள விதிக கும வரமபைக கடநது வனமையாக இயஙகும ஒரு தெளி வான தததுவததைத தேரந தெடுததல அவசியம. அகததே ஞானவாழககை பூணடு புறததே அறநெறி வாழககையில ஒழுகி நிறறலே போதுமான தெனபதையே சமயஙகள சாதாரணமாய நமககுப புகடடுகினறன. ஆயின இவவுபதேசம, முரணபாடடை ஒரு வகையிற சரிககடடும உபாயம மடடுமேயாம. உளளுயிரையும வெளிவாழகக யையும ஞான வொளியில நிலைககசசெயவதே நம இல சியம ; அதைச சாதிகக நாடுவதே நமது பயிறசி முறை ; அஙஙனமனறி உலக வாழககைககும ஆனமாவுககும ஒரு வித சமரசததை ஏறபடுததுவதனறு. விஷயஙகளின சிறப பியலபுகளைத தடுமாறறததுடன மதிபபிடும புனமையான

மானிட புததி, அததியாதம வாழவிறகும அறநெறி வாழ விறகுமுளள விததியாசததை ஒழிபபதோடு நிலலாமல, உணமையான ஞானுமசம அறநெறி ஒழுககததிலதான அமைநதுளளதெனவும சாறறுகினறது. மருணமையின இககூறறு நமககுப பயனபடாது. ஏனெனில, அறவொழுக கம எனபது மனததின வயபபடடது. மனம வரையறைப படட தனமையது ; பிழை நிரமபியது. ஆதலின சுதநதிர மாய எபபோதும ஒளியில இலகும சைதனனியமாகாது, ஒருபோதும ஆகவுமமாடடாது. மானவனது முககிய நோககம வாழககை யொனறேயெனக கருதும ஒரு சாரார, அதன முககியாமசஙகளை அவையுளளவாறே யேறறு, வாழககைத திறததை ஊககிப பொலிவுறச செயயும வணணம ஏதோ வொரு வகைத தெயவ வெளிசசததையோ போலி அறி வொளியையோ நாடுகினறனா. இவாகளது சிததாநததததை ஒருபோதும அஙகீகரிகக இயலாது. இதுவுமனறி, சிலா பிராணமய இயககஙகளுககும அததியாதம உணாவுககும ஒருவகைச சீாகேடானசமபநததததை யுணடுபணணப பிரயத தனபபடுவதே மிகச சாதாரணமாகக காணககூடியதாம. இவா ஒருவகை உள அநுபூதியைச சாதிதது இதையே வெளிச செயலகளுககு ஆதாரமாககொணடு ரசானுபவ வாழககையிற பறறுடையவராயப புததியையும இநதிரியங களையும அவிததியாப பிரவாததனஙகளில செலுததுகினற னா. அனறி மாணபுறற இனப நுகாசசியே புறவாழககை யின முககிய நோககமெனக கருதிப போகஙகளில ஈடுபடு கினறனா. உளளொளியின அனுமதிபெறறே இவவகை களில நடபபதாக மயஙகித திருபதி யடைகினறனா. இம முறைமை சிறபபுடையதனறெனபது வெளிபபடை. உள ளுககும வெளிககும இவவகையில இயைபுபடுததக கருது தல எபபோதும பயனளிககாது, ஆபததே விளையும. கடின மான அறவொழுககமே பரமாாததமெனக கொளளல கடவுள உணமைககும நிறைவுககும எவவாறு சிறிதும பொருநதாதோ அவவாறே இஃதும பொருநதாதாம.

அன்றியும், இவையெல்லாம் உன்னதமான ஆத்மாதம அநுபூதிகளின் சிகரங்களுக்கும் சாமானனியமான மனப பிராண இயக்கங்களின் இழிவான உததேசங்களுக்கும் ஊடாட்டம் உண்டாகும் பொருட்டு, வழுப்படும் மானவ மனம் தடவித்தேடும் பிழையான உபாயங்களாகும். ஏக தேசமான உணமை இவற்றில் மறைந்திருக்கக் கூடுமாறு லும் அத்தியாதம நிலைக்கு உயாததப்பெற்று உதகிருஷட மான உணமை யுணாவின் உரைகல்லில் பரிசீலிக்கப்பட்டு அஞ்ஞானத்தின அழுக்கினின்றும் பிழையினின்றும் பெயர்த்தெடுக்கப்பட்டால் மாத்திரமே இது ஏறபதற்குரிய தாகும்.

எனவே, சுருங்கக் கூறின், **விஞ்ஞான மெய்யுணர்வு** வாயக்கப்பெற்று, அவவுணாவின் ஆற்றலைக் கொண்டு பொருட்டோற்றங்களை அவவவற்றிற்குரிய நிலைகளில் அமைதது, அவற்றின் உணமை இயல்பை வெளிப்படுத துவதோடு அவற்றில் எப்பகுதி திருவருட் பிரகாசததை நேராக அடையப்பெற்றதோ அதையும் வெளித் தோற்று விததால் மாத்திரமே நமது பிரச்சினையைத் தீாததற்குரிய உபாயமானதாகும் வேறெவவகையில் முயல்வதும் தாற காலிகமான உபாயமேயாம் என நிச்சயமாகச் சொல்லலாம். இதைச் சாதிக்கும் வரையில் ஆத்மாதம அநுபவததைப் பெறுவதற்கு வழிகாட்ட உதவும் ஏதோ வொரு நிய மததைக் கடைப்பிடிததலே அபாயமற்ற மாாக்கமாகும். அன்றி அநத உதகிருஷடமான **மெய்யுணர்வு** நமக்குமேல் நின்று சுயமாக இலங்கு மாறறை அநுபூதியிற பெறும் வரையிலோ அல்லது நமமிலேயே உதயமாகும் வரையிலோ நமக்கு வழிகாட்டி நடததக்கூடிய ஒரு உளளொளியை விடு விதது இயங்கச் செயயவேணடும். ஏனெனில் கேவலம் புற நோக்கம் கொணட ஏனையவை யெல்லாம்,—அஃதாவது அத்தியாதம திருஷடியும் உணாச்சியும் அமையப் பெறாத அமசங்களெல்லாம்—உதாரணமாக, புததியின் விளக்கங் கள், எடுததுக்காட்டுக்கள், முடிபுகள் வீரிய ஆற்றலின்

பிரேர்ணைகள், தூண்டுதல்கள், ஸ்தூல வஸ்துக்களின் பொருட்டு அரை குறையான ஒளியோ பொய்யொளியோ கொண்டுதீர்மானிக்கும்தேவைகள், ஆகிய இவையெல்லாம் சிறிதளவே சிறிது காலத்திற்கே பயன்தரக்கூடியவை ; பெரும்பாலும் நமக்குத் தடையாய் நின்று குழப்பத்தை யுண்டுபண்ணக்கூடியவை என்றே சொல்லலாம்.

நம் சிற்றுணர்வை இறையுணர்விற்குத் திறந்து கொடுத்தால் மாத்திரமே அத்யாத்ம அநுபவத்திற்கு வழி காட்டிச்செலுத்தும் நியமநெறி கைகூடும். **பராசக்தி** நம்மில் வன்மையாக நிலைகொண்டு இயங்கி நம்மை ஆணையிடுதலை ஏற்றற்குரிய ஆற்றல் வாய்ந்து அவள்வயம் ஒப்படைப்போமாயின் நேரான வழிகாட்டு நமக்கு விளையும். ஆயின் மனத் தோற்றங்களும் பிராணக் கிளர்ச்சிகளும் அகந்தைத் தூண்டுதல்களும் நம்மைச் சூழ்ந்து நெருக்கிக் கொண்டிருக்கும் வரையில் நம் ஒப்படைப்பு திண்மைப் படாது ; வழி காட்டு மிடத்து ஐயமுண்டாம். இவை நம்மை வஞ்சித்து எளிதில் மித்தியானுபவத்தில் புகுத்தும். இந்த ஆபத்தைத் தடுப்பதற்கு ஒரே வழியுண்டு. பெரும்பாலும் சயலற்று, ஏறக்குறைய முழுவதும் மறைந்து நம்முள் ஏற்கெனவே குடிகொண்டிருக்கும் **சைத்தியபுருஷனை** — நம் அத்தியந்த அந்தராத்மாவை—வெளித்தோன்றி இயங்கச் செய்வதே அவ்வொரு வழியாம். நம்முள்ளிருந்து வெளியிற் கொண்டுவரவேண்டிய ஒளி இதுவே. அவித்தையின் முற்றுகையிலிருந்து நாம் இதுவரை மீளவில்லையாதலின், இறைவனை நாடும் இயக்கத்தில் **மெய்யுணர்வு** இதுவரை நம்மை யாட்கொண்டு செலுத்தவில்லை யாதலின், நம் அந்தராத்மாவின் இவ்வுள்ளொளி யொன்றே நம்முடைய ஞான விளக்கத்திற்கு ஐயமற்ற உதவி யளிக்கக் கூடியது. நம் நிலை மாறிக்கொண்டுவரும் இவ்வியக்கத்தின்கண் அந்தந்த அவஸ்தைக் கேற்றவாறு கடவுட்சக்தி நம்மில் செயல்புரிந்து வருவது ஒரு புறம். அஞ்ஞான சக்திகளின் பலாத்காரத்தினின்றும் துர்ப்போதனைகளினின்றும் விலகித்

திருவருட் பிரேரணைக்குப் பகுத்தறிவுடனும் சுதந்திரமாக வும் பணிந் தொழுகுமாறு நம் அந்தராத்மாவினின் றெழும்ஒளி நம்மை இடையறாது திருப்பிக் கொண்டிருப்பது மற்றொரு புறம். இவ்விரண்டும் ஒன்றுக்கொன்று உதவியா யியங்கி, நாம் புரியும் செயல்களுக்கு வழிகாட்டியாக, மேன் மேலும் தெளிவுற்றுவரும் ஒரு நியதி முறையை நம் அகத்தே தோற்றுவிக்கின்றன. அத்தியாத்ம அநுபூதியும் விஞ்ஞான சைதன்னியமும் நிலையாகச் சாதிக்கப் பெறும் வரையில் இந் நியதிமுறையின் உதவியைப் பெற்றுக் கொண்டே வருகின்றோம். இத்தகைய நமது நிலைமாறும் இயக்கத்தில், சிலசமயம், வாழ்க்கையனைத்திலும் நம் எல்லாச் செயல்களிலும் கருத்தைச் செலுத்தி, அவை தூய்மைபெற்று மாறுதலடைந்து, அவற்றின்கண் அடங் கிய உண்மை ஈடேற்றப்படும் பொருட்டு, **இறைவனுக்கு** அவற்றை அர்ப்பணம் செய்வதில் ஈடுபடலாகும். பிறிதொரு சமயம், உள்ளடங்கி நின்று நம்மைச்சுற்றிலும் அறிவரண் ஒன்றமைத்து, எத்தகைய இயக்கங்கள் ஞானவொளியில் உருமாற்றற்கு உதவிபுரியும் நியதிமுறைக்கு உட்பட்டு இயங்க இணங்குகின்றனவோ அவை மட்டும் அவ்வரணுக் குள் புகுமாறு இடந்தரலாகும். மற்றொருசமயம், ஆன்மா வின் அத்தியந்த உண்மைக்குகந்தபடி நம் தன்மை களை மாற்றி, அனைத்தையும் தழுவித் தாராளமாய்த் தொழில் புரிவதில் முனையலாகும். இவற்றில் எதைக் கையாள வேண்டுமென்பதை நம் புத்தி பலத்தைக்கொண்டு தீர்மானித்தல் ஏலாது. நம் அந்தராத்மாவின் ஒளியி னாலும், தனது ஆணையை முன்னிட்டு மேன்மேலும் வழி காட்டி நடத்திவரும் எந்தக் **கடவுட்சக்தி** கரந்தோ வெளிப் படையாகவோ முதலில் நம்மை இயக்கத்தில் உந்திப் பின்பு ஆட்கொண்டு ஆணையிடத் தொடங்கி இறுதியில் யோக சாதனையின் முழுச் சுமையையும் தானே ஏற்றுக்கொள்ளு கின்றதோ அந்தச் சக்தியைக்கொண்டும் இது தீர்மானிக்கப் படல் வேண்டும்.

வேள்வியின் முத்தன்மைகளுக்கு ஏற்றவாறு கர்மங்களையும் மூவகைகளாக வகுக்கலாம். அவை : ஞானசாதன கர்மங்கள், பக்தியை மேற்கொண்டு புரியும் கர்மங்கள், திருவுளக் குறிப்புக்குகந்தவையாய் வாழ்க்கைத் துறையில் புரியுங் கர்மங்கள் என்பனவாம். இவ்வாறு பலவிதங்களில் அநுஷ்டிப்பதற்கு அவகாச மளிக்கும் இந்த அத்தியாத்ம வழிபாட்டுமுறை, மேற்சுட்டிய ஒவ்வொன்றன்கண்ணும் எவ்வாறு பொருந்து மென்பதையும், கீழ்நிலையிலிருந்து மேல்நிலைக்குப்போகும் இயக்கத்தில் எவ்வளவு பயனளிக்கு மென்பதையும் காண்போம்.

யோகசாதனையின் திருஷ்டியில் பார்க்கும்போது ஞானத் தேட்டத்தில் ஈடுபட்ட மானவனின் மானசிக இயக்கங்களை இரண்டு வகைகளில் பிரித்துக்கருதல் இயல்பாம். ஒன்றில், புத்தி தத்துவத்திற்கு அப்பால் நின்ற உன்னதமான அறிவு இயங்குவதைப் பார்க்கின்றோம். இவ்வறிவு **அகண்ட தனிப்பொருளின்** அதீத நிலையின் தன்மைகளைக் கண்டறிய முனைகிறது. அன்றி, தனது உள்ளுணர்வைக் கொண்டும் இடையறுத சிந்தனையினாலும், நேரிடையான உட்சம்பந்தம் உண்டு பண்ணுவதினின்றும் இயற்கைத் தோற்றங்களின் மறைவில் இலங்கும் மூலஉண்மைகளில் ஊடுருவி நிற்க முயலுகின்றது. மற்றொன்றில் கீழ்த்தரமான அஞ்ஞான ஆராய்ச்சி நிகழ்வதைப் பார்க்கிறோம். இது, தோற்றங்களையும், உலக நிகழ்ச்சிகளையும் பற்றியே மேல்வாரியான அறிவில், அதாவது—எங்கும் நிறைந்த தனிப்பொருள் தனது உண்மைச் சொரூபத்தை மறைத்து, பிரபஞ்ச சிருஷ்டியில் மிகவும் வெளிப்படையான எந்த வடிவங்கள் வாயிலாய்த் தன்னைத் தோற்றுவிக்கிறதோ அவற்றைப்பற்றிய அறிவில் —தனது கருத்தைப் பல திக்குக்களிலும் செலுத்துகிறது. மேற்பகுதி கீழ்ப்பகுதி எனக் கருதக்கூடிய இவற்றின் ஈரியக்கங்களும் விருத்திபெற்று வரும்போது, மானவ மனம் அவற்றைத் தனது குறுகிய புல்லறிவுகொண்டு கருதும் வகையில், அவ்விரண்டுக்குமுள்ள வித்தியாசமும்

சற்றுக் கடினமாய் விரிந்துவருவதுபோலவே தோன்றும். தத்துவசாஸ்திரம் சிலசமயம் ஆத்தியாத்மிக விசாரம் செய்யும் ; அன்றி உள்ளுணர்வைப் பற்றியாவது விசாரிக்கும் ; சிலசமயம் விஷயங்களைப் பிரித்துக் கருதிப் புத்தியினால் ஆராய்வதாக இருக்கும் ; சில சமயம் அத்தியாத்ம அநுபூதியைப் புத்தியைக்கொண்டு விளக்குவதோ அன்றி ஆத்மாநுபூதி கண்டெடுத்த விஷயங்களுக்கு யுக்தி வாதத்தினால் ஆதாரமளிப்பதோவாகும். இவற்றில் எதுவாயினும் சரி, முடிவான உண்மை இதுவேயென நிருணயிக்கும் பொறுப்பு தனக்கேயுரித்தா மெனக் கொள்ளுகின்றது. கேவல ஆத்தியாத்மிக ஆராய்ச்சியென்னும் வான வெளியில் புதைபட்டு நிற்காமல் நிலையற்ற பொருள்களில் நாட்டங்கொள்ளும் உலக வியவகாரங்களைப்பற்றிய ஞானமும் அமைந்திருக்கும் ஒரு தத்துவ சாஸ்திரமும், வாழ்க்கைத் துறையில் பயனளித்தல் அரிதாகும். இதற்குக் காரணம் அதன் ஆராய்ச்சி, புத்தி யொன்றையே ஆதாரமாய்க் கொண்டிருத்தலேயாம் ; விஷயங்களைத் தனிப் படுத்திக் கருதுவதே அதன் தன்மையாகும். ஆயினும் இத்தகைய ஆராய்ச்சி சில சமயம் ஏதோ வொரு பயனையோ பொருளையோ முடிந்த பயனாகப் பெறவேண்டு மென்னும் நோக்கமேயில்லாமல், கேவலம் புத்திவிசாரத்தினால் மட்டும் உண்மைகளை அறிவதிலேயே பற்றுக்கொண்டு சிந்தனையில் ஆழ்பவர்களுக்கும், அல்லது சிலசமயம் மங்கி ஒளிரும் ஏதோவொரு கற்பனையுலகில் நுண்ணிய யுக்திவாதங்கள் புரிபவர்களுக்கும் பெரிதும் வன்மையாக உதவும்.

உண்மையில் இத்தகைய ஆராய்ச்சியில் ஈடுபடுவதன் பயனாக, வாழ்க்கைத் தத்துவத்தில் எளிதில் அறியக்கூடிய உண்மைகளினின்று சேய்மைப் பட்டதாகும். ஐரோப்பா கண்டத்தில் பண்டைக்காலத்தில் தத்துவ விசாரம் சிறுபான்மையோர்க்கு மட்டிலுமே இதனினும் சக்திவாய்ந்து உதவியது. நம் நாட்டில் இவ்விசாரம் ஆத்தியாத்மிகத் துறைகளில் நிகழும்போது அதன் பிரபாவம் வாழ்க்கைத்

துறையை வன்மையாகத் தாக்கியபோதிலும் வாழ்க்கை யின் இயல்பை மாற்றும் ஆற்றல் வாய்ந்திருக்கவில்லை. நம் சமயங்கள் ஏகதேசமான சாஸ்திர ஆராய்ச்சிபோல் ஏகாந்த சிகரங்களில் தனித்து நிற்க முயலவில்லை. அவை மனோ விருத்திகளின்கண் கருத்தைச் சிறிதளவே செலுத்தி, வாழ்க்கைப் பகுதிகளைக் கைப்பற்றி இறைவன்மாட்டு வலிப் பதையே முக்கிய நோக்கமாய்ப் பெரிதும் கருதின; பௌதிக காமிய வாழ்க்கைக்கும் ஆத்தியாத்மிக சத்தியத்திற்கு மிடையே பாலம்போல் உதவுவதாகக் கருதின; தாழ்ந்த பகுதிகளை உயர் பகுதிகளின்மாட்டு வயப்படுத்தி அவ்விரண் டிற்கும் சமரசத்தை யுண்டுபண்ணவும், மண்ணுலக விண் ணுலகுக்குப் பணிந்தொழுகுமாறு செய்யவும் முயன்றன. இம்முயற்சி அவசியமானதே யாயினும் அதினின்று எதிர் பார்க்கப்பட்டதற்கு மாறான பயனே விளையலாயிற்று. எவ்வாறெனின்: மானவன் தன் மண்ணுலக வாழ்க்கை விருப்பங்களைச் சாதித்தற்பொருட்டு விண்ணுலக ஆதரவைக் கோரலாயினன்; தன் அகந்தைப் பற்றுக்களைப்பேணி வழி படுத்தற்பொருட்டுச் சமயச்சாலைப் போர்வையாக இடையறாது உதவிக்கொண்டனன். இதன் பயனாக, சமயவழிபாடு தன் உட்கருத்தான ஞானுநுபவம் என்னும் சிறிய ஒளியினின்று பன்முறையும் விலகி வாழ்க்கை வகைக்குட் பட்டுத் தெளிவைக் கைவிட்டு மேன்மேலும் பெருகிக் கொண்டேவரும் ஐயப்பாடுகள் என்னும் மங்கிய குழுவில் தன்னையே இழந்துவிடுகின்றது. அது, விஷயவிசாரம் செய் யும் புத்தியைத் திருப்திப்படுத்த முனைவதனால் எண் ணற்ற சமயாசாரக் கோட்பாடுகளை அதன்கண் புகுத்தி அதை வருத்திப் பீடிப்பதிலேயோ, நெருக்கி ஒடுக்குவதி லேயோ அதன் முயற்சி முடிவடைகின்றது; மானவனது இதயத்தை வயப்படுத்தக்கருதி, இந்திரியக் கிளர்ச்சிகளை யும் உள்ளக் கிளர்ச்சிகளையும் எழுப்பும் உபாசனை மார்க்கங் களின் இழிகுழியில் தானே வீழ்கிறது; மானவனது பிராணமய இயல்பைக் கைப்பற்றி அடக்கியாள முற்பட்டு

அவ்வியல்பு உட்படக்கூடிய—மதமருள், கொலைக்கு அஞ்சாக் குரோதம், கொடுமையிற் செலுத்தும் மிருகத் தன்மை, கடினம், துளிர்த்தெழும் பொய்ம்மை, அஞ்ஞானம், பற்று எனும் இத்தன்மைகளுக்குத் தானும் ஆளாகித் தன்னை இழுக்குப் படுத்துகிறது ; அன்றியும் மானவனின் உடலியக்கங்களைத் திருப்பணியில் தொழிற்படுத்தக்கருதிச் சமயபீடங்களின் இயந்திரப் பிராயமான கோட்பாடுகளிற் புகுத்தி வெற்றுன சடங்குகளிலும் உயிரற்ற கர்மவிதானங்களிலும் அவனைத் தளைப்படுத்தி நெறி வழுவி இயங்குமாறு செய்கிறது. எனவே : நன்மையிலிருந்து தீமையையோ தீமையிலிருந்து நன்மையையோ விளைவிக்கும் மயக்குறுத்தும் விசித்திரமான ஆற்றல் வாழ்க்கையின் போக்கில் அமைந்திருப்பதனுல், சீரியவற்றின் திரிபே இழிவு என்பதாம். உயர்நிலையிலிருந்து கீழ்த்தன்மைக்குச் செலுத்தும் ஆற்றலைத்தடுக்கும் பொருட்டுப்புரியும் முயற்சி வீணுதலையே காண்கின்றேம். இம்முயற்சியின்கண் வாழ்க்கை யென்பதையே இருகூறுகப் பிளக்குமாறு மதம் நிர்ப்பந்திக்கப் பட்டதாய் ஞானம் கர்மம் கலை—(ஜீவியமெனினும் தகும்) —எனும் இவை, பாரமார்த்திகமான தென்றும் லோக சம்பந்தமான தென்றும், வைதிகம் லௌகிகம் என்றும், பவித்திரம் அபவித்திரம் என்றும் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமான இவ்விரண்டினங்களாகப் பிரிவுபடுகின்றன. ஆயின், தற்காப்பின் பொருட்டுப் புரிந்த இவ்வேறுபாடு காலக்கிரமத்தில் கேவலம் சம்பிரதாயமாகவும் இயற்கைக்கு விரோதமான பழக்கமாகவும் மாறிநின்று, வருத்திவந்த வியாதியை வளம்பெறச் செய்ததேயன்றி நீக்கியவாறில்லை. சமய வழிபாட்டின் போக்கு இவ்விபரீத வழிகளில் மாறி நிற்பது ஒரு புறமாக மற்றேர்புறம் சாத்திரமும் கலையும் வாழ்வைப் பற்றிய அறிவும், ஆதியில் சமயத்தின் நிழலில் வதிந்து உதவிபுரிந்து வந்தனவேனும் இறுதியில் சமயம் என்பதினின்றே முற்றிலும் தம் தொடர்பை விடுவித்துக் கொண்டன ; சமயம் என்பதை வெறுப்புடனே விரோதத்

துடனே கருதலாயின; அன்றி அசட்டை செய்து அதினின்று பின்வாங்கின ; அதை உதாசீனமாய்க் கருதி அதன்பால் விசுவாச மிழந்தன. இதற்குக் காரணம் இவற்றின் திருஷ்டி யில், பரமார்த்த விசாரமும் மதமும் அடைய நாடுவது உணர்ச்சியற்ற வறண்ட,சேய்மைப்பட்டதோ திண்மை யற்றதோவான மயக்குறுத்தும் போலி உண்மைகளின் உச்சி களேயாம் எனத்தோற்றியதே. ஒருபுடைச்சார்பு வாய்ந்து பிறவழிகளை ஏற்க மறுக்கும் இயல்புடைய மானவ மனம், தனது முழுச் சக்தியையும் கொண்டு இம்மாறுபாடான கருத்தைச் சிறிதுகாலம் வளர்த்துவந்து இறுதியில், உயரிய அறிவின்பொருட்டோ அத்தியாத்ம அறிவின்பொருட்டோ புரியப்புகும் முயற்சியை அடியோடு கைவிடக்கூடுமோ என வும் தோன்றும். இவ்வாருயினும் கேவலம் மண்ணுலக வாழ்வின் பொருட்டும், மேம்பட்ட அறிவு எப்போதும் இன்றியமையாத தென்பது தெளிவன்றே ? அஃதில்லா திருப்பின் உலக வாழ்க்கையைச்சார்ந்த சாத்திரஆராய்ச்சி கள் தேட்டங்கள் என்பவை எத்துணைப் பயனளிப்பவையா யினும், பலவிஷயங்கள் அடங்கியவையாயினும், எவ்வளவு சுதந்தரமாயியங்கினும், அற்புதமான முடிவுகளைப்பயப் பவை யாயினும், நேர்மைநெறி நீங்கிப் போலித்தேவதை களுக்குத் தொண்டாற்றியவாருகும்; மானவனைத் தவருன வழிகளிற் செலுத்தி, கடின இதயத்தனுக்கி, அவனது திருஷ்டியைக் குறுக்கிப் பெளதிகவாழ்க்கை யென்னும் கற்கோட்டையில் அவனைச் சிறைப்படுத்தி, கடைசியில் தடு மாற்றங்களால் வஞ்சித்து நம்பிக்கை யிழக்குமாறு செய் வதாகும். உண்மையில் அஞ்ஞானமேயாகும் இந்த அரை குறையொளி, ஞான மென்பதே சாத்தியமில்லை யெனும் வாதத்தில் முடிவில் நம்மைக்கொண்டு நிறுத்தும்.

பரம்பொருளை எல்லா அம்சங்களிலும் சாட்சாத்காரம் செய்வதில் ஈடுபட்ட ஒரு யோக வழிபாடு, **விசுவ புருஷனது** யாதொரு தொழிலையும், கேவலம் அவனது மனக்கற்பனை யில் தோன்றியவையேயாம் எனக்கருதக் கூடியவற்றையுமே

சிறிதும் புறக்கணிக்காமல், **அவ்விசுவபுருஷன்** மானவன் வாயிலாய்த் தான் நிறைவேற்ற நினைத்துக்கொண்ட சீரிய உழைப்பிலும் பன்முகப்பட்ட வெற்றிகளிலும் ஈடுபடுவதற்குச் சற்றும் சளைக்காது. ஆயின், அது தனது இவ்வுதாரப் பாண்மைக்கு வற்புறுத்தும் முதல்நிபந்தனை யாதெனின், நாம் உலகில் புரியும் தொழில் யாவும் **பரம் பொருளுக்குப்** புரியும் அர்ப்பணமாதல் வேண்டும், **பரம் பொருளுக்கே** யன்றி வேறெவர்க்குமின்று, **பராசக்திக்கே** யன்றி மற்றெவர்க்குமின்று ; இதை நேர்மையான நோக்கத்துடன், உண்மையான அறிவுடன் யாதொரு நிர்ப்பந்தமுமில்லாமல் சுயேச்சையாகப் புரிதல் வேண்டும் — பௌதிக இயற்கையின் மயக்குக்கு அடிமைப்பட்டுப் புரிவதல்ல என்பதே. நாம் செய்யப்புகும் தொழில்களில் வேண்டுவன வேண்டாதன என்று பிரிவுபடுத்தும் அவசியம் ஏற்படுமாயின்,ஒள்ளிய திருச்சுடருக்குஅத்தியந்தஅண்மைப் பட்டவைகளை, திருவொளிக்குச் சேய்மைப்பட்டு அதன் தாக்கலைப்பெற்று மிளிர இயலாதவற்றினின்று வேறுபடுத்த வேண்டும்.வேறுவகையிற்கூறின்,வன்மையாகவோ பிரகாசமாகவோ எரியும் இந்தனத்தைப்பொறுக்கி வேதிகையில் இடவேண்டுமேயன்றி, தடித்த கட்டைகளின் குவியல் களையல்ல, நாற்புறமும் ஏராளமாகச் சிதறிக் கிடக்கும் ஈரக் கட்டைகளையன்று—இவை சுடரின் வேகத்தினைக்குறைக்குமாதலினென்க. தொழிலைத் தேர்வதில் இத்துணை வேறுபாட்டைக் கருத்தில்வைப்பதே போதுமானதாகும். உண்மையில் சத்தியத்தை நாடும்—சத்தியத்தை விளக்கும்—எவ்விதமான இயக்கமும் அறிவும் பூரணமான தியாகத்திற்கு நேர்மையான சாதனமாகும். தெய்வீக வாழ்வின் விரிந்த அமைப்புக்கு யாதொன்றையும் விலக்கவேண்டிய அவசியமில்லை. பொருள்களின் நியதிகளையும் போக்குக்களையும் தன்மைகளையும் நுண்ணிதின் ஆராயும் மனத் தத்துவ பௌதிக சாஸ்திரங்களும், மனிதன், விலங்கு, சங்கம், அரசியல், பாஷை, தேச சரித்திரம் ஆகிய இவற்றின் சம்பந்த

முளள சாஸதிரஙகளும, உலகையும அதன சூழவையும வயபபடுததிப பயன படுததிக கொளளும பொருடடுத தொழிலகளையும இயககஙகளையும உணாநது அவறறை ஒழுஙகுபடுததிசசெலுதத நாடும சாஸதிரஙகளும, அறிவும செயலும ஒருஙகமைநத உததமமும ரமமியமுமான *லலித கலைகளும, ஒவவொரு தேடடமும, நாம கணடறியும எலலா மும, ஒவவொரு தொனிவிளககமும, ஒவவொரு சிததிர மும **அகண்ட வஸ்துவின்** ஏதோ ஓா அமசததின சாட சாதகாரமேயாகும. அவவவறறின சகதிககேறப ஒவ வொனறையும, இறைவனைச சாடசாதகரிககவோ இறை வடிவததில மாறி நிறகவோ சாதனமா யுதவிக கொளளு தறகியலும. ஆயின, இவறறில ஈடுபடும ஒரு யோகியான வன, தான ஏறகும எககாரியமும அஞஞானததோடுகூடிய மானசீக வாழககையைச சாராது, அததியாதம உணா வினபொருடடுச சாதனமாகுமாறு தனது உணாசசியும நினைபபுழ சிரததையும திருமபபபெறறு, படாநது விளக கமவாயநத அவவுணாவின விரிநத வீசசுககுள ஓா அஙக மாக அமைதலவேணடும எனபதையே முககியமாகக கருத தில வைகக வேணடும.

எனவே நாம புரியும அனைததும ஆபபணசச செய லாதல வேணடும எனபது கருதது ; நம இயககஙகளின குறிககோள, அவறறின உடகருதது, **இறைவனை** நாடுவது ஒனறேயாதலவேணடும. மனிதாகளிலும விலஙகுகளிலும ஆறறலகளிலும பொருளகளிலும **ஈசனது சித்சக்தி** எவ

---

*லலிதகலைகளில அறிவும செயலும ஒருஙகமைவ தெவவா றெனின :—செதுககிச செபபனிடபபடட உணாசசி மலிநத ஒவவொரு பாவும ஓவியமும கடடமும பிரதிமையும கறபனையறிவின வேலைபபாடாம ; உணாசசியின உயிாபபை வெளிபபடுததுவனவாம ; உணமையின வடிவமைபபாம; ஆதம விளககததையோ உலக விளககததையோ புலப படுததும உருவகமாகும ஆதலின எனக.

வகையில் செயல் புரிகின்ருள் என்பதையும், அவளது சிருஷ்டிச் செயலின் கருத்துக்களேயும், அறிவுக்கெட்டாத விஷயங்களே அவள் நடத்துவிக்கும் திறத்தையும், சிருஷ்டி வகைகளே எந்த அறிகுறிகளேக்கொண்டு முறைப்படுத்து கின்ருளென்பதையும், கண்டு தெளிந்து புத்தியில் இரகிப் பதே அறிவு வளர்ச்சியின்பொருட்டு ஈடுபடும் சாஸ்திரங்களில் யோகியின் நோக்கமாதல் வேண்டும். ஆசரணேக்குரிய சாஸ்திர விசாரங்களில், அதாவது மனத்தையும் பதார்த்தங் களேயும் பற்றிய சாஸ்திரங்கள், அன்றி,-தந்திரசாஸ்திரங்கள் அந்தராத்மாவைப் பற்றியசாஸ்திரங்கள் ஆகிய இவைகளில், இறைவன் கையாளும் வழிவகைகளிலும் நடைமுறை களிலும் அமைந்து நின்று, நமக்களிக்கப்பட்ட தொழிலுக் குரியதான சாதன சமாக்கிரியைகளே நன்கறிந்து, அவ் வறிவை, ஆத்மாவின் சாமர்த்தியத்தையும், ஆனந்தத்தை யும் ஆத்மசித்திவகையையும் யாதொரு இழுக்குமின்றி உணர்வுடன் வெளித் தோற்றுவிக்கும்பொருட்டுப் பயன் படுத்துதலே ஒரு யோகியின் நோக்கமாக அமைதல் வேண் டும். கலேகளேப்பற்றி ஆராயும் சாஸ்திரங்களில் யோகியி னுடைய நோக்கம் : கேவலம் மனத்திருப்திக்கோ இந்திரி யங்களின் திருப்திக்கோ ரசானுபவத்திருப்திக்கோ அமை யாமல்இறைவனே எங்கும் காண்பதற்கும்,இறைவன் செயல் களின் உட்கருத்தை வெளிப்பாடு செய்யும் வகையில் இறை வனேத் தொழுவதற்கும், தேவர்களிலும் மனிதர்களிலும் பிராணிகளிலும் பொருள்களிலும் இலகும் அந்தத் **தனிப் பொருளே** வெளிப்பாடு செய்தற்பொருட்டுமே பொருந்திய தாம். சமயசம்பந்தமான ஆர்வத்துக்கும், அத்யந்த உண் மையானதும் மேலானதுமான கலேகளுக்கும் நெருங்கிய சம்பந்த முண்டென்னும் கொள்கை ஏற்கத் தக்கதே. ஆயி னும், சமய வழிபாட்டிற் காணும் கலப்புற்ற சமுசய திருஷ் டியை அகற்றி, அதற்கு மாருக, ஓர் அத்யாத்ம ஆர்வமும் திருஷ்டியும், விஷயங்களேத் தெளிவாக விளக்கும் அநு பூதியும் அமையுமாறு செய்தல் வேண்டும். நமது திருஷ்டி

எவ்வளவு விரிந்தும் படர்ந்தும் நிற்குமோ அவ்வளவிற்கு அது, சகலவஸ்துக்களிலும் சகலஜீவர்களிலும் கரந்திலகும் **ஈசனது** இருப்பை உணர்ந்ததாகும். உணரவே, மேல்வாரி யான திருஷ்டி பொருந்திய சமய வேஷத்தைக் கடந்து, அத்யாத்ம வாழ்க்கையின்கண் இவர்ந்து சென்றதாகும். இவ்வுன்னதமான நிலையிலிருந்து உதிக்கும் கலையும், ஒளி நிறைந்து பதப்பட்டு ஆழ்ந்த கருத்துக்கொண்டு வன்மை யாகச் சோபிக்கும். உன்னதமானதும் விசாலமானதுமான உணர்வில் வதிவதனுலேயே யோகியானவன் சாமானிய மனிதர்களினின்று பிரித்துக் கருதப்படுகின்றுன். அவன்றன் அறிவாற்றல்களனைத்தும், அவனுடைய கற்பனைகள் யாவும், அவ்வுணர்வினின்றே உதயமாதல் வேண்டும், கேவலம் மனத்தினின்றல்ல. ஏனெனில், மனித புத்தியைக்கொண்டு வெளிப்படுத்தும் உண்மையைவிடஉத்கிருஷ்டமான உண்மை யையும் காட்சியையும்அவன் வெளிப்படுத்தவேண்டியவ னுதலினுலேயே. இந்த உத்கிருஷ்டமான உண்மையும் காட்சியும் அவன் வாயிலாய்த் தம்மை வெளிப்பாடு செய்து கொள்ளுதற்குஅவனை நெருக்குகின்றன என்றே கூறலாம். அவன் வெளிப்பாடு செய்வது ஆத்ம திருப்தியின் பொருட் டல்ல. **திருக் குறிப்பை** நிறைவேற்றும் பொருட்டேயாம் என்று உணர்க.

அஃதங்ஙனமாக, **பரமனை** அறிந்த ஒரு யோகி ஒரு தேவையை முன்னிட்டோ, யாதேனும் ஒன்றுல் வற்புறுத் தப்பட்டோ இவ்வியக்கங்களில் ஈடுபடுவதில்லை. இவ்வீடுபாடு அவன் கடமையுமன்று, அவன் புத்திக்கு வேலை கொடுப்ப பதற்குமன்று, அன்றி அவனது உயர்ந்த களியாட்டின் பொருட்டுமல்ல, உத்கிருஷ்டமான ஒரு உத்தேசத்தை நிறை வேற்றக் கருதியுமல்ல. அவன் பந்தம் நீங்கியவன், யாதொன்றுக்கும் கட்டுப்படாதவன், வரம்புக்குட்படாத வன், தன்னலம் துறந்தவன், இச்செயல்களால் புகழையோ பெருமையையோ சுயநல திருப்தியையோ விரும்பாதவன்; இறைவனது ஆணைக்கேற்றபடி அவற்றை விரும்புதலும்

கூடும், ஏற்றலும்கூடும், அதுவே யொழிய, பூரண அறிவின் பொருட்டு உதவும் இச்செயல்களை வேறு எக்காரணங்கொண்டும் கைவிடவேண்டியதில்லை. **பராசக்தி** எந்தத் திருஷ்டியில் இயங்கிச் சிருஷ்டி செய்கின்ருளோ அதே திருஷ்டியில் இவனும் இவற்றைச் செய்வதாகும்; சிருஷ்டித்து வெளிப்பாடு செய்வதனு லுண்டாகும் ஒருவகை அத்தியாத்ம மகிழ்ச்சியின் பொருட்டோ, ஈசுவரகாரியத்தினுல் விளைந்த இவ்வுலகை ஒற்றுமையில் நிலைப்படுத்தி நேர்வழியிலணிப்படுத்தி நடப்பித்தற்குதவும் பொருட்டோ செய்வதாகும். பக்தியையோ சமய வழிபாட்டையோ தவத்தையோ மேற்கொண்டு புரியும் கர்மங்களில் மாத்திரமல்லாது, சகலவித கர்மங்களையும் விருப்பத்துடன் பாராட்டி வழிபாடுசெய்யும் பான்மையை, ஒரு ஞானியானவன் தான் வாழ்க்கை நடத்தும் வகையைக்கொண்டு அஞ்ஞானிக்கு ஊட்டக்கடவன் என்று **கீதை** உபதேசிக்கின்றது. உலகு தனது சீரிய முன்னேற்ற ஆர்வத்தில் விருத்தியடைந்து கொண்டே வரவேண்டுமாதலின், அவனது நடத்தை, ஜனங்களை உலக இயக்கங்களினின்று வெளியிழுக்கும் வகையாயிருத்தல் நன்றன்று. மனிதர்களும் இனங்களும் தெளிவற்ற இயக்கங்களில் ஈடுபட்ட போதிலும், அவற்றினின்று விலகிப் புன்மையான ஜடத்தன்மையில் வீழா வண்ணம் காப்பாற்றப்படல் வேண்டும்; மருட்சியும், குழப்பமும், பிழையும், தளர்ச்சியும், சோம்பலும் உருக்கொண்ட தாமச குணம் தலைதூக்கி நிற்குமாயின், மக்களும் இனங்களும் துன்பகரமாகச் சிதைந்து அழிவை நாடிப் படுகுழியில் வீழ்வாராதலின் அவ்வீழ்ச்சியினின்று காப்பாற்றப்படல்வேண்டும். இக்காரணமாகவே, **கண்ண பிரான்** "நான் தொழில் புரியவேண்டிய அவசியமேயில்லை, என் மாட்டுப் பொருந்தாத பொருள் உலகில் யாதொன்றுமின்று; என் பொருட்டு நான் அடையவேண்டிய இலாபம் ஒன்றுமேயில்லை; ஆயினும் உலகில் தொழிலில் ஈடுபட்டு வருகின்றேன். இன்றேல், எல்லா நியமங்

களும் குழப்பத்தில் விழ நேரிடும், உலகங்கள் பாபத்தில் மூழ்கிவிடும். மக்களை நான் நாசத்திற் குட்படுத்தியவனு வேன் " என்று **கீதையில்** அருளினுர்.

அத்தியாத்ம வாழ்வு தனது தூய்மையின் பொருட்டு உரை உணர்வுக்கெட்டாத **பரம் பொருளின்** வழிபாட்டைத் தவிர வேறு விஷயங்களில் சிரத்தையற்றிருக்க வேண்டிய அவசியமில்லை. சாஸ்திரங்கள், கலைகள், வாழ்க்கை--ஆகிய வற்றின் மூலங்களை அழிக்க வேண்டியதில்லை. அதுவே யன்றிச் சாஸ்திரங்களையும் கலைகளையும் வாழ்க்கையையும் அவற்றின் குறைபாடுகளினின்று உயர்த்தி, அறிவின்மை யினுல் எல்லைப்பட்டு அசிரத்தையாகத் தடுமாற்றத்துடன் மனம் இன்பத்தைநாடும் வகையைமாற்றி, அதற்குமாருக, ஆழ்ந்து தாராளமாக நுகரவல்ல மேன்மையான இன்பத் தைத் தூண்டும் வகையை அவற்றின்கண் புகுத்திக் கற்பனை யாற்றல் வாய்ந்த அருட்சக்தியும் ஞனமும் நிரம்பிய ஒரு புதிய ஆதாரத்தை அவற்றிற்கு அளிப்பதே பூரணமான அத்யாத்ம அறிவினுலும் இயக்கத்தினுலும் உண்டாகும் பயன்களிலொன்ருகலாம். இதன் விளைவாக, சாஸ்திரங் களும் கலைகளும் வாழ்க்கையும் தத்தம் அத்தியந்த அறி வொளியை எய்துதற் பொருட்டும், அவற்றின் திருஷ்டிக்கு இதுவரையில் எட்டாத பல புதிய விஷயங்களைச் சாதித்தற் பொருட்டும், அவற்றுள் அடங்கப்பெற்றவை யாவும்—அவை களின் வெளிப்பாட்டு வகையும், பயிற்சி முறையும் ஆற்ற லுடன் இயங்கும் பொருட்டும் விரைவாகவும் தீவிரமாகவும் செலுத்தப் பெறலாம். நமக்கு யாதொன்று அவசியமோ அதை முதன்மையிலும் எப்போதுமே நாடிக்கொண்டிருக்க வேண்டும். ஆயின் ஏனையவை யனைத்தும் அதன் பயனுக விளைந்தேதீரும். ஏனையவை என்பதில், இவை வெளியி லிருந்து சேர்க்கப்படுபவையல்ல, நாம் நாடும் **அந்தப் பொருளின்** ஆத்ம வெளிப்பாட்டுச் சக்திகளின் பகுதிகளே யாம் என உணர்ந்து **அப்பொருளில்** இயல்பாக அமைந்த ஒளிக்குப் பொருந்துமாறு அவற்றைப் பண்படுத்தி,

புதுப்பித்து உருவாக்கவேண்டுமென்பதே. எனவே,இதுவே மானிட அறிவுக்கும் கடவுளறிவுக்குமுள்ள உண்மை யுற வாம். அவ்விரண்டுக்குமுள்ள உள்ளீடான வேறுபாடு, புண்ணியம் பாவம் என்னும் முரண்பாடான இரு பூமிகளில் பிரிவுபட்டிருப்பதல்ல ; மற்று, அவற்றை உந்தி இயக்குவிக்கும் உணர்வின் தன்மை எத்தகைத்தோ அதுவாம். பொருள்களின் புறவரிசைகளிலும் தோற்றங்களிலும் செய்வகைகளிலும் நிகழ்ச்சிகளிலும் கவர்ச்சி கொண்டோ, மேல்வாரியான எப்பயனைக் கருதியோ, அவா நிறைவின் பொருட்டோ விஷயங்களைக் கிரகித்தற்பொருட்டோ, மனப் பிராணன்களில் உண்டாகும் திருப்தியின் பொருட்டோ சாமானியமான மானசிக உணர்வினின்று உண்டாம் இயக்கங்கள் எல்லாம் மானிட அறிவைச் சார்ந்தவையாகும். ஆயின், இவ்வறிவு ஞாதுத்மகமானதோ ஞானத்தையூட்டுவதோவான உணர்விலிருந்து உண்டாகி இயங்குமாயின், யோக சாதனைக்கு ஒரு அங்கமாக அமையும். எவ்வாறெனில், இவ்வுணர்வு தன் திருஷ்டியிற்பட்ட யாவற்றினுள்ளும், தான் ஊடுருவிப்பாயும் அனைத்தினுள்ளும் காலங் கடந்த **பரம்பொருளை** நாடிக் காண்கிறது. **காலாதீதவஸ்து** காலத்திற்குட்பட்டு இயங்கும் வகைகளைக் காண்கிறது. ஆகவே ஒரு சாதகன், அவித்தையினின்று விடுபட்டு நிலை மாறும் இயக்கத்திற்கு இன்றியமையாத ஏகாக்கிரசித்தம் தன்னில் அமையப்பெறும்பொருட்டு, தனது சகலசக்திகளையும் ஒருங்குகூட்டி அவ்வியக்கத்திற்கு அனுகூலமா யுதவு கின்றவற்றில்மட்டும் அவற்றை ஈடுபடுத்தி, நேராக உதவாதனவற்றைத் தாற்காலிகமாக அப்புறப்படுத்துவதோ கீழ்ப்படுத்துவதோ அவசியமென்பது தெளிவாய் விளங்குகின்றது. மேல்வாரியாகத் தொழில் புரியும் மனச் சக்திகளின் துணைகொண்டு, மானிட அறிவு இதிலோ அதிலோ வேறு யாதொன்றிலோ நாட்டம் கொள்ளும் 'பழக்கத்தினால் அவன் தனது ஆழ்ந்த நிலையிலிருந்து சாமான்னியமான புறநிலைக்கோ, அன்றி அவனடைந்த உயர்நிலையிலிருந்து

கீழ்நிலைக்கோ அதனண்மைக்கோ ஈர்க்கப்படுவதைக் காண்கின்றோம். ஓர் உன்னதமான ஞான நிலையில் வன்மையாக ஊன்றி நின்று அந்நிலைக்கு இயல்பான சக்திகளை மனப் பூமிகளில் பரவி இயங்குமாறு செய்ய இயலும் வரையில் அவனுடைய மனஇயக்கங்களை அப்புறப்படுத்துவதோ, சிறிதுகாலம் நிறுத்தி வைப்பதோ நன்றும். பின்பு, உயர் ஒளிக்கு இவ்வியக்கங்களைப் பணியச்செய்தோ அன்றி அவ்வொளிக்குட் புகுத்தியோ, அவனுடைய உயர்ந்த உணர்வின் பலத்தினுல், அவற்றை **ஞானப்ரதேசத்தில்** அருளொளியின் வீச்சுக்குள் புகுத்தவியலும். மாறுதலடைவதற்கோ, உயர் உணர்விலமைந்து நிற்றலுக்கோ இணங்காத அம்சங்களைச் சற்றும் தயங்காமல் விலக்குதல் வேண்டும். இவ்விஷயங்களை நிதானித்து முடிவு கட்டுவதற்கு, நிர்ணயமான விதியும், புத்தியைக்கொண்டு பரிசீலிக்கும் வகையும் யாதொன்று மில்லையாதலினிவை சாரமற்றவையென்றே வலியற்றவை யென்றே முன்கூட்டி நிச்சயித்து முடிவு செய்வதன் பயனுக விலக்கப்படுவனவல்ல. எனவே, மாற்றமுடியாத யாதொரு கடினமான விதியையும் அவன் பின்பற்ற வேண்டியதில்லை. ஆயின், உத்கிருஷ்டமான ஒரு **சக்தியும் ஜோதியும்** தோன்றி உலகின்கண் தம் தவருத திருஷ்டியைத் திருப்பித் தேவ காரியத்தின்பொருட்டு மானவ வளர்ச்சி சித்தப்படுத்தி வைத்திருப்பவற்றினின்று வேண்டுவனவற்றைததேர்ந்து, வேண்டாதனவற்றை விலக்கும் அந்தச் சமயம் நேரும் வரையில், அவன் தன்னுடைய உணர்ச்சிக்கும் உள்ளாராய்ச்சிக்கும் அநுபவத்திற்கும் உகந்த வகையில் தன் மனத்தில் உதிக்கும் விஷயத்தை ஏற்கவோ மறுக்கவோ வேண்டும்.

எந்தத் திட்டமான வகையில் எந்தப்படிக்கிரமத்தில் இந்த முன்னேற்றமும் மாறுதல் அடைவதும் நடைபெறுமென்பது, சாதகன் சுபாவத்தின் அமைப்பையும் தேவையையும் சக்திகளையும் பொறுத்திருக்கும். ஞானுத்மகமான விசாரங்களின் உட்கருத்து எப்போதும் ஒன்றே. ஆயின்

எண்ணற்ற வழிபாடு வகைகளில்லாமலில்லை. முக்கியமாக, **பூரணயோக** வழிபாட்டில், புத்தியைக்கொண்டு கடினமாகவும், வரையறைப்பட்டதாயும் தீர்மானிக்கப்பட்ட ஒரு நியதியை அநுசரிக்கவேண்டுமெனும் பிடிப்பு ஒவ்வாது. பல வகை வழிபாடு செய்வோரும் ஒரே திக்கை நோக்கிச் சென்ற போதிலும் இரண்டொருவர்தாமும் ஒரே பாதையைப்பின் பற்றுவதில்லை. அவர்கள் அடிச்சுவடுகள் ஒரேவகையில் அமைவதில்லை. யாத்திரையின்கண் அவர்கள் தங்குமிடங்களும் வெவ்வேருகவே அமையும். ஆயினும் அவர்களுடைய முன்னேற்றப்படிக் கிரமங்களின் போக்கு, நியாயமாக இவ்வகையில்தான் ஏறக்குறைய அமைதல் கூடும் என்று கூறுதல் பொருந்தும். அஃதாவது முதலாக, ஒவ்வொரு தனிப்பட்ட சுபாவத்திற்கும் இயல்பாகப் பொருந்திய மன இயக்கங்களை, கைப்பற்றியோ, அன்றி ஓர் உயர்ந்த நோக்கத்திற்கு உகந்தவாறு உறவு படுத்தியோ நம் அந்தராத்மாவுக்கு—நம்மில் இலகும் சைத்தியபுருஷனுக்கு—வேள்வியை நடத்தி வைப்பவனுக்கு—கடவுள்தொண்டுக்கு—நிவேதனம் செய்யும் வகையில் ஒரு பெரிய மாறுதல் உண்டாகிறது. அடுத்ததாக, ஆன்மா மேலேறிச் செல்லும் முயற்சியின் பயனாக அடையப்பெற்ற ஏதோ புதியதொரு உன்னதமான அறிவு நிலைக்குப் பொருந்திய ஒளியையும் ஆற்றலையும் கீழ்க்கொணர்ந்து, அவற்றை நம்மறிவினின்று உண்டாகும் செயல்களனைத்திலும் புகுத்தும் பிரயத்தனம் ஏற்படுகின்றது. இப்போது, உள்முகமான முக்கிய மாறுதல் நம்முணர்வில் ஏற்படும்பொருட்டுத் திடமான ஏகாக்கிரத்துவம் உண்டாதல்கூடும். புறம்பே செயல்புரியும் மானசிக வாழ்க்கை வகையைப் பெரும்பாலும் விலக்குவதோ அன்றி ஒரு சிறிய அளவே அதற்கு இடங்கொடுத்துத் தாழ்ந்த நிலையில் அதை வைப்பதோவாகும். பல்வேறு நிலைமைகளில் அவ்வாழ்க்கை வகையை—அதன்சில அம்சங்களிலாவது—அப்போதைக்கப்போது மீண்டும் மீண்டும் மேற்கொண்டு நடத்திப்பார்த்து, புதியதாய் மலர்ந்து

வரும் உட்புறச் சைத்தியாம்சமும் அத்தியாத்ம உணர்வும் அதன் இயக்கங்களில் புகுத்தப்பெறும்பொருட்டு எவ்வளவிற்கு அது உரித்தான தென்பதைக் கவனிக்கலாகும். மானவனின் சகஜமான மனச்சார்பும் இயல்பும் ஏதோவொரு தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் அவசியத்தை வற்புறுத்தி வாழ்க்கை நடத்துதற்கு அத்தகைய ஈடுபாடு இன்றியமையாததெனும் கருத்தை அவனில் உண்டாக்குகின்றன. இப்பான்மை நாளடைவில் குறைந்து எல்லாப்பற்றுக்களினின்றும் விடுபட்டு, கீழ்ப்பட்ட தன்மையின் பலாத்காரத்திலும் வலிந்து செலுத்தும் ஆற்றலினுலும் அவன் பந்திக்கப்படாதவனுகின்றுன். **கடவுள்** ஒன்றே அவனது நோக்கம். அவன் முழு உயிரும் நாடுவது அஃதொன்றையே. அவன் ஏதாவதொரு காரியத்தை அவசியமாகச் செய்ய வேண்டி யிருப்பின் அது, வாழ்க்கை நடத்தல் என்பதற்கே மூலகாரணமாய் நின்ற உத்கிருஷ்டமான **சித்சக்தியினுல்** மேன்மேலும் விளக்கத்துடன் உந்தப்படுதலினுலாகு மல்லாது, தன்னில் ஊன்றி நின்ற ஏதோவொரு விருப்பத்தை முன்னிட்டோ அன்றி, சுபாவத்தின் வற்புறுத்தலுக்கு வசப்படுவதினுலோ அல்ல.

இஃதிங்ஙனமாக, உள்ளான அத்தியாத்ம வளப்பம் பெருகி வருங்கால், ஒருவனுடைய பிரவிருத்திகள் அடக்கப்படாததோடு பெரிதும் விரிதலும் அநுபவத்தில் ஏற்படலாகும்; மனக்கற்பனையின் திறமைகளில் ஒருவித புது மலர்ச்சி உண்டாதல் கூடும்; **யோக சக்தியின்** அற்புதத் தீண்டலினுல் அறிவின் இயக்கத்திற்குப் புதிய பிரதேசங்கள் தோன்றலாம்; இதுவரையில் வெற்றெனத் தோன்றிய இடத்தில் ரஸாநுபவ உணர்ச்சி எழலாம்; ஒரு துறையிலோ ஒருங்கே பல துறைகளிலோ கலைச் சிருஷ்டியின் ஆற்றல் உதிக்கலாம்; இலக்கியத் துறையில் புதிய திறமையையோ அசாதாரண சக்தியையோ வெளிப்படுத்தலாம்; தத்துவ விசார ஆராய்ச்சியில் ஒரு புதிய சாமர்த்திய சக்தி வாய்க்கப் பெறலாம். இதுவரையில் வெளிப் புலப்படாத புதியதோர்

சக்தியைக் கண்ணிலோ காதிலோ கையிலோ அந்தக்கரணத்திலோ விழிப்புறச் செய்யலாம். உள்ளுறையான இத்தகைய பேறுகளை, நம்முள் இலகும் **கடவுள்,** அவற்றின் ஆழ்ந்த தன்மையில் மறைந்து கிடப்பதினின்று ஈர்த்து வெளிப்படுத்தலாகும். அன்றி, உயர் நின்ற ஓர் **சக்தி,** தான் இயங்கும் பொருட்டும், சிருஷ்டி செய்யும் பொருட்டும் ஒரு கால்வாய் போன்றோ சிற்பி போன்றோ அமைந்த இயற்கையை வலிந்த உபகரணமாய் உதவிக்கொள்ளும் நிமித்தம் தன்ஆற்றல்களை அதன்கண் பொழிதலாகும். மறை முகமாய் நின்றியங்கும் **யோகத்தின் தலைவன்** எந்த முறையை, எந்த வளர்ச்சி வகையைக் கையாள நிச்சயிப்பினும் ஆன்மாவின் இந்த நிலைமையில் ஏற்படக் கூடிய பொதுவான முடிவு என்னவெனில் : எல்லா மானசிகப் பிரவிருத்திகளையும் அறிவின் எல்லா இயக்கங்களையும் செலுத்துபவனும் தீர்மானிப்பவனும் உருப்படுத்துபவனும் அந்தப் **பரம்பொருளே** எனும் உணர்வு பெருகிக்கொண்டு வருதலேயாம்.

ஒரு முமுட்சுவினுடைய ஞான சாதகமான சிந்தனைகளும், ஞான சம்பந்தமான கர்மங்களும் அவித்தியா வழிகளினின்றும் நீங்கி, அருட்பிழம்பில்—முதலில் ஓரளவேயாயினும் பிறகு பூரணமாக—இயங்கும் உணர்வின் வழிகளைச்சார முனையும்போது, அவை உருமாறுதலடைந்ததை இரண்டு அறிகுறிகளால காணலாம். முதலாவதாக : உணர்வில் ஓர் அடிப்படையான மாறுதல் காணப்படுவதும், **பரம் பொருளைப்**பற்றியும் உலகத்தின் நிலையைப் பற்றியும் நேர்முகமான அநுபவமும் திருஷ்டியும் உணர்ச்சியும் வளர்ந்து வருவதும், **ஈசனை ஈசனில்** காணுவதும், சகல வஸ்துக்களிலும் **ஈசனைக்** காண்பதும் ஆகிய இவை அடங்கிய கருத் தொன்றிலேயே தோய்ந்து நிற்பதை மனம் தனது முதன்மையான கடமையாகக்கொண்டே ஓங்கி வளம்பெற்று வருவதை யுணரும் ; உணர்ந்து, யாவற்றிற்கும் மூலாதாரமான அறிவை மேன்மேலும் விளக்கத்துடன் வெளிப்படுத்

தற்குரிய சாதனமாகப் படர்ந்து விரிவுறும். இஃதிவ்வாருக; **கேந்திர சைதன்னியம்** செய்வதென்னவென்ருல், புற மனத்தில் இயங்கும் அறிவின் சேஷ்டைகளைக் கைப்பற்றித் தன்னில் ஒரு பகுதியாகச் சேர்த்துவிடும் ; தனது பிரதேசத் தில் உட்படுத்திவிடும் ; உட்படுத்தி, பெரிதும் தூய்மையான தனது இயக்கத்தை அவற்றிற்குப் புகட்டி இந்த வெளிப் பிரதேசங்களில்—தன்னுல் புதியதாய் வெல்லப்பட்ட ராஜ்ஜியங்களில்—அன்றியும், ஆழ்ந்த தன்மையான தனது சொந்த ஞான சாம்ராஜ்ஜியத்தில்—தொழில் புரிதலின் பொருட்டு, மேன்மேலும் தெய்வத் தன்மை வாய்ந்து விளக்கம் பெற்ற மனத்தைத் தனது கருவியாக ஏற்படுத் திக்கொள்ளும். இதுவே இரண்டாவது அறிகுறியாகும். இது, ஒருவகை நிறைவும் பரிபக்குவமும் உண்டாயிற்றென் பதைக்காட்டும். இப்போது கடவுள் நேராகத் தானே **ஞாதா** ஆனவாருகும். எல்லாஉள் இயக்கங்களும்—முன்பு கேவலம் மனுஷ்ய புத்தியினுல் செலுத்தப்பட்ட இயக்கங்கள் என்று கருதியவையும்—கடவுள்அறிவின் வீச்சுக்குள் அடங்கப் பெற்றவையாகும். இதுமுதலாக, தனிப்பட்ட கோரிக்கை யென்பதும் கருத்தென்பதும் விருப்பமென்பதும் குறைந்து கொண்டேவரும் ; புத்திபலத்திஞல் விசாரம் செய்வதென் பதும் மனக்கயிறு திரித்தலென்பதும், மூளைக்கடிமைப்பட்டு உழல்வதென்பதும் பன்மடங்கு அற்றுப்போம். உள் இலகும் ஓர் **ஒளி**, பார்க்க வேண்டியவைகளை யெல்லாம் பார்க்கும் ; அறிய வேண்டியவை யனைத்தையு மறியும் ; வளர்க்க வேண்டிய யாவற்றையும் வளர்க்கும்;சிருஷ்டிக்க வேண்டிய வற்றைச்சிருஷ்டிக்கும். ஒரு சர்வவியாபக அறிவின் காரி யங்களை, பந்தங்கள் நீங்கிய ஒரு தனிப்பட்ட ஜீவனது மனத் தில் இனி இயக்குபவன் அவனுள் இலகும் **அறிவோனே** யாவான்.

மேலே விளக்கிய இருவகை மாறுதல்களும் முதற்கண் விளையும் காரியசித்தியின் அறிகுறிகளாகும். இச்சித்தியில் மனஇயல்பின் இயக்கங்கள் உயர்த்தப்படுகின்றன,பாரமார்த்

திகமாக மாற்றப்படுகின்றன, விரிவுறுகின்றன, வியாப்தி பெறுகின்றன, பந்தங்கள் நீங்கப்பெறுகின்றன ; அவற்றின் உண்மையான காரியம்—இந்த லௌகிகப் பிரபஞ்சத்தில் **ஈசனது** சிருஷ்டிச் செயலின் பொருட்டும் **ஈசன்** தன்னை மேன்மேலும் வெளிப்படுத்திக் கொள்ளுதற்கும் தாம் சாதனமா யுதவுவதே—எனும் உணர்ச்சிக்குச் செலுத்தப் படுகின்றன. ஆயின் உருமாற்றம் அடையப்பெறுவது என் பதன் கருத்து இம்மட்டோடு நிற்காது. பூரண நிறைவை நாடும் சாதகன், இந்த அளவைகளுக்குள் அடங்கித் தனது எழுச்சியினின்று ஓய்வுபெறுதல் ஒவ்வாது; தனது விரிவைத் தடுத்தல் ஏற்காது. ஏனெனில் இவ்வாறுமாயின், ஞானம் என்பது மனத்தின் இயக்கத்தைச் சார்ந்தமட்டோடு நிற்கும்; —ஆம், பந்தங்கள்நீங்கி வியாபகத்துவம் வாய்ந்து தெய்வத் தன்மையில் மாறி நின்ற அந்த மனந்தான். ஆயினும் மனம் என்பதே வரையறைப்பட்ட தன்மையது, தாரதம் மியத்தைக் கருதி இயங்குவது, அது தொழில்புரியும் வகை யில் இயற்கையாகவே குறைபாடுற்றது. **உண்மையின்** சீரிய உத்தேசங்களை விளக்கமாகத் தனனில் பிரதிபலிக்கலாம், அதுவேயொழிய உண்மையானது நேரிடையாக நிச்சயத் துடன் நிரங்குசமாக இயங்கும் வெளிகளில் சஞ்சரிக்க மனத் திற்கியலாது. தற்போது எய்திய சிகரத்திலிருந்து மனம் மற்றும் மீதேறல்வேண்டும். ஏறவே, ஞான வழியில் மாறி நின்ற இம்மனம் தன்னை அதிகரித்து, விஞ்ஞான சக்தியின் அறிவாக உருமாறி நிற்கும். ஏற்கெனவே, மனம் தெய்வத் தன்மையில் தான் மாறிநிற்க முனைந்த இயக்கத்திலேயே, இந்தப் பரம தரித்திரமான மனுஷ்ய புத்தி யென்னும் வரம்பைக் கடக்கத் தொடங்கியதாகும். இதற்குமேல் உயர்மனத்தின் தூய்மையான பரந்த அந்தஸ்துக்களுக்குப் படிப்படியாக ஏறிச் செல்லும் ; சென்று அங்கிருந்து, மேல் நின்றிலகும் ஓர் **ஒளியினால்** விளக்கம்பெற்று, தடையற்று இலகும் மிகவும் சிரேஷ்டமான அறிவின் ஒள்ளிய வட்டங் களுக்குள் ஏகிப்புகும். இந்நிலையில் மனம்பெரிதும் சுதந்திர

மாக இயங்கத்தொடங்கும். ஓர் **உள்ளொளி** பொலிவுடன் தோன்றத்தொடங்கும் ; இதை மனம் இதுவரை கருதியது போலன்றிச் சற்றுத்தாராளமாக ஏற்க இணங்கும். ஏற்கவே, சுயம்பிரகாச மாகின்றது ; வெளி ஒளியின் உதவியைநாடும் அவசியம் இனி இல்லை ; தன்னிலேயே உண்மை அமையப் பெறுகிறது ; கேவலமான தன்மையில் இயங்கி வந்ததன் காரணமாக ஏராளமாகத் தன்னுள் பிழை வலிந்து புகுதற்கு இடமளித்துவந்த, அந்நிலைமையினின்று இப்போது பெரும்பாலும் மாறியது. இவ்வகைகளிலெல்லாம் மாறுதலடைந்தபோதிலும் மனம் தனது இலக்கை எய்தியவாருகாது. மற்றும் மேற்சென்று உருக்குலையாதிலகும் உள்ளொளியின் பிரதேசத்தினுட் புகுதல் வேண்டும் ; மற்றும், அதையும் கடந்து இவ் உள்ளொளியின் உற்பத்தி ஸ்தானத்தை யடைதல் வேண்டும். ஏனெனில், இந்த **மனம்** என்பதற்குப் பின்னுல் **அதிமனம்** என்று ஒன்று இலங்குகிறது. இது மனத்தினும் மேலானசிருஷ்டி சக்திவாய்ந்தது; வீரியத்துடனியங்கி மனத்தைத் தாங்கி நிற்கிறது ; தன்னினின்று வெளிவந்த ஒரு சிறிய கிரணவீச்சாக இது மனத்தைக் கருதுகிறது ; தனது சத்தியம் கீழிறங்குவதற்கு ஒரு வாயிலாகவோ, அன்றி,அவித்தையின் கற்பனையாற்றல்களுக்குக் கருவியா யுதவுமாறோ பயன்படுத்திக்கொள்ளுகின்றது. மனம், இந்த **அதிமனம்** என்பதையே பின்விட்டுச் செல்வதோ, அன்றி அதனினும் உத்கிருஷ்டமான தனது உற்பத்தி ஸ்தானத்தை அடையத் திரும்புவதோ, அன்றிக் **கடவுட்பேரறிவைச்**சார்ந்த விஞ்ஞானஒளியில் மாறிநிற்பதோ அதன் எழுச்சிப்பிரயாணத்தின் கடைசிப் படியாகும். எவ்வாறெனின், அங்கு அந்த விஞ்ஞான ஒளியில், வியாபக ஜடத்திற் பொருந்திய அஞ்ஞான நிழலின் மாசு நீங்கப் பெற்ற ஓர் உண்மையின் செயல்களைஒழுங்குபடுத்தி நடத்தும் ஆற்றல் இயல்பா யமைந்த தெய்வீக **உண்மை யுணர்வின் திருப்பீடம்** அமைந்துள்ளது ; இந்த **உணர்விற்குக்**கீழ்ப்பட்ட வேறெந்தவுணர்விலும் இத்தகையஆற்றல் அமையவில்லை.

எனவே, அத்தகைய **உண்மை புணர்வை** அணுகி அவித்தையை நெறிப்படுத்தக்கூடிய ஒரு விஞ்ஞான சக்தியைக் கீழிறக்குவதே **பூரணயோகம்** நாடும் பரமமான—சேய்மைக் கண்ணதாயினும் அடைந்தே தீரவேண்டிய—இலக்காமென்று உணர்க.

இந்த உயர் சக்திகளொவ்வொன்றின் ஒளியும் மானவனுடைய அறிவியக்கங்களின்கண் செலுத்தப்பட்டபோது—பாவமென்றும் புண்ணியமென்றும், மானுஷமென்றும் தெய்வீகமென்றும் வேற்றுமைப்படுத்திக் கருதும் தன்மை மேன்மேலும் மங்கி, இறுதியில் அத்தகைய பான்மை எள்ளளவும் பயனற்றதென முழுதும் அகற்றப்படுகிறது. ஏனெனில் **திவ்விய அறிவு,** எவற்றை யெல்லாம் தீண்டி எவ்வெவற்றிலெல்லாம் ஊடுருவிப் பாய்கிறதோ அவை யனைத்தும் உருமாறி, கீழறிவின் குழப்பங்களினின்றும் குறைபாடுகளினின்றும் விடுபட்டு, அவ்வவற்றின் இயக்கம் தம்மிலிருந்தே உதிக்கும் ஞானவொளிச் சக்திகளைச் சார்ந்ததாய்விடுகின்றது. **வீடுபேற்றை** எய்துவதற்கு உபாயம், சில கர்மங்களை விலக்கிச் சில கர்மங்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதென்பதல்ல; ஞானத்தை யூட்டும் உணர்வு மாறுதல் பெற்று, எல்லாக் கர்மங்களையும் உரு மாற்றுதலாம்; தியாகம் செய்யும் அறிவை மேலும் மேலும் சிரேஷ்டமான ஒளியின் மாட்டும் ஆற்றலினிடத்தும் உயர்த்துவதாம். முதன்முதலாக மனம் புத்திகளுடைய பிரவிருத்திகளெல்லாம் உயர் தன்மையில் விரிந்து இயங்குமாறு ஆக்கப்பெறுதல் வேண்டும். பின்பு விளக்கம் வாய்ந்து சீரிய சிதாகாச வெளிக்கு உயர்த்தப் பெறல்வேண்டும். அதற்குப் பிறகு, மானசிக இயக்கத்தைச் சாராத உத்கிருஷ்டமான உள்ளொளியின் செயல்களாகவே மாறிநிற்கப் பெறுதல்வேண்டும். **அதிமனத்தின்** வீறிட்டுச் சொரியும் சுடர்க் கிரணங்களாக உருமாறி, இறுதியில் அவை, நிரங்குசமாக இயங்கும் **விஞ்ஞானப் பேரறிவின்** பூரண ஒளி வடிவாக விளங்கும். உலகில் தனது பரிணமத்தை இயற்றிக் கொண்டு வரும் சைதன்னியம், இந்த

முடிவை முன்கூட்டியே தன் கற்பனையில் உருவகப் படுத்திக் கொண்ட தென்னலாம்; தன் பீஜத்திலேயே, பிரயாசத்துடன் புரியும் தன் கடினமான முயற்சிகளின் கருத்திலேயே, உள்ளுறையாய் அடங்கப்பெற்ற தென்னலாம். ஆயினும், தற்போது காணும் அசம்பூரணமான வகைக்கு மாருகப் பூரணமான வகையில் **பரமனின்** வெளிப்பாட்டுக்கு உதவக்கூடிய சாதனங்களை ஏற்படுத்தும் வரையில் சைதன்னியத்தின் பரிணுமஇயக்க முயற்சிகள் முடிவுபெரு.

அஃதங்ஙனமாக. **ஞானம்** என்பது உணர்வின் மிக விரிந்த ஆற்றலென்பதும், பந்தங்களையகற்றி விளக்கத்தையூட்டுவ தென்பதும் உண்மையே. ஆயின், **பக்தி** என்பது மிக ஆழ்ந்த தன்மையதும் உணர்ச்சி மிகுந்ததுமான தென்னலாம். கடவுள்ளிரகசியத்தின் அத்தியந்த ஆழ்ந்த உட்பொருளை வெளிப்படுத்தற்குத் திறவுகோலாய் விளங்குவது பக்தியின் தனியுரிமை யெனலாம். மானவன் மனேமயனுதலின், பகுத்தறிவுப் புத்திக்கும் அதன் யுக்திக்கும் தீர்மானத்துக்கும், அது உண்மையை யணுகி நிறைவேற்றும் முறைக்கும் மிகவும் பிராதானியம் அளிக்கக் கருதுவ தியல்பே; ஆயின் அம்மட்டோடு நிற்காமல் புத்தியின்வகை யொன்றே சரியான மார்க்கமெனக் கருத விரும்புகின்ருன். அவனது புத்தியின் திருஷ்டியில், இதயமென்பதும், **பாவ** உணர்ச்சி என்பதும்—மங்கலானதும் நம்பத்தகாததும், வெகுவாக ஆபத்தை விளைவிக்கக் கூடியதும் தவருன வழியில் நடத்தக் கூடியதுமான ஆற்றலேயாமெனத் தோன்றுகிறது. தோன்றவே, அவற்றை விவேக ஒழுக்கத்திணுலும் மனச்சக்தியிணுலும் பகுத்தறிவைக்கொண்டும் அடக்கிச்செலுத்தவேண்டுமென நிச்சயிக்கிருன். ஆனல் உண்மையில், இதயத்திலும் அதன் மறைவிலும் மிக ஆழ்ந்த மர்மமான ஓர் ஒளி இலங்குகின்றது. இவ்வொளி, நாம் எதை **உள்ளொளி**யெனக் கூறுகின்ருேமோ அஃதன்ருயினும், மனத்தினின்று உண்டாகாவிடினும், மனத்தின் வழியாக இறங்குவது. இது, **உண்மையுடன்** நேரிடையான

சம்பந்தம் வாய்ந்தது; தனது அறிவில் மமதைகொண்ட மனுஷ்ய புத்தியைக் காட்டிலும் கடவுள்பால் நெருங்கி நின்றது. பண்டைக்கால விளக்கத்தின்படி நம் அந்தர்வாசி —கரந்திலகும் **புருஷன்**—எனப்படும் இவனது இருப்பிடம் நமது குப்த இதயமாம், உபநிடதங்கள் சாற்றும் மர்மமான இதய குகையாம்—(ஹ்ருதயே குஹாயாம்). யோகிகள் பலருடைய அநுபவத்தின்படி இந்தக் குகையின் ஆழங்களி னின்று ஒருவாக்கு,—உள்ளான ஒரு தீர்க்கதரிசியின் உயிர்ப்பு—எழுகின்றது என்று சொல்லப்படுகிறது.

இதயத்தைக் குறித்த இந்த ஐயம்—அதாவது, இதயம் நுண்ணறிவு கொண்டதென்றோ அறிவீனமானதென்றோ ஒன்றுக்கொன்று எதிரிடையான இருவகையாக வெளிக்குத் தோன்றுவது—மானவனது ஈரியல்பான பாவ உணர்ச்சி சியினால் ஏற்பட்டது. எவ்வாறெனின், இந்திரிய உணர்ச்சிகள் கொண்ட இதய மொன்று மனிதர்கள்பால் முற்பட்டு நிற்கின்றது. இது விலங்குகளுக்குள்ளது போன்றதேயாயி னும், மனிதர்களிடத்துப்பலவகையான வளப்பம் பெற்றது. இந்த இதயத்தினின்றெழும் கிளர்ச்சிகள் அகங்காரத்தின் வேகத்தினாலும் இயற்கையாயெழும் விருப்பங்களினாலும் பல குறைபாடுகளும் முரண்பாடுகளும் நிறைந்து பெரும் பாலும் இழிவான தன்மையில் இயங்கும் கர்மேந்திரிய சேஷ்டைகளினால் ஆளப்பட்டு வருகின்றன. இந்த இதயம்— சிற்றின்பங்களுக்கும், காமக் குரோதங்களுக்கும், கொடிய மூர்க்கமான கோரிக்கைகளுக்கும், அற்ப அவாக்களுக்கும், புன்மையான சோர்ந்த உயிராற்றலின் இழிவான சிறுமை களுக்கும் தன்னை முழுவதும் ஒப்படைத்து எந்தவித உணர்ச்சிக்கும் வயப்பட்டுத் தாழ்மைப்படுத்திக்கொள்ளு கின்றது. இந்த உள்ளக் கிளர்ச்சிகளை யெழுப்பும் இதய மும், இந்திரியங்களின் அமர்க்களமான பேராவல்களும், ஒன்றோடொன்று கலப்புற்று இயங்குவதனால் அவாவே உருவம்கொண்ட ஒரு மித்தியாத்மா நம்மில் ஏற்படுகின்றது. அபாயத்திற் கிடமான இந்த அபக்குவமான அம்சத்தைத்

தான் பகுத்தறிவுப் புத்தி அவநம்பிக்கையுடன் கருதி அடக்கியாள எண்ணுகிறது. இது நியாயமேயாகும். ஆயின், பிடிவாதப் பான்மை வாய்ந்த பக்குவப்படாத நமதியல்பை நிர்ப்பந்தப்படுத்துவதிலோ அடக்குவதிலோ அது எவ்வள விற்கு வெற்றிபெறும் என்பது எப்போதும் ஐயத்திற்கும் ஏமாற்றத்திற்கும் இடமேயாம். ஆனுல் ஒரு விஷயம் நிச்சய மாகும்—நம் உண்மையான ஆன்மா அங்கில்லையென்பதே. அது, நமதியற்கையின் பிரகாசம் பொருந்திய ஏதோ ஒரு குகையில் மறைந்து நின்ற, கண்ணுக்குப் புலப்படாத, உண்மை இதயத்தில் அமைந்துள்ளது ; அங்கு ஏதோ ஒரு வகையில் ஊடுருவிப் படர்ந்துநின்ற கடவுள் ஒளியின் நிழ லில் இலகி நிற்கிறது ; அத்தியந்த உட்புறத்தில் மௌன மாய்க் குடி கொண்டிருப்பது ; அதனிருப்பை யுணர்ந்தவர் மிகச்சிலரே. அனைவருக்கும் ஓர் ஆன்மா உண்டென்பது உண்மையே யாயினும், தம் உண்மையான ஆன்மாவை அறிந்தவர்களோ அதன் தாக்கலை நேரிடையாக உணர்ந்த வர்களோ மிகச்சிலரே. நமதியற்கை யெனும் இருண்ட பிண்டத்தைத் தாங்கி நிற்கும் நுண்ணிய **கடவுட்சுடர்** அவ் விதயத்தில் இலகுகிறது. அதைச்சுற்றிச் சைத்திய ஆன்மா, அஃதாவது உருக்கொண்ட உள்ளுயிர்,—நம்முள் வதியும் உண்மையான ஜீவன்—வளம்பெற்றுவருகிறது. ஜீவனில் இச்சைத்தியஆன்மா வளம்பெற்று, உள்ளொளி கொண்டு அது அறிவிப்பவைகளையும், அது புரியும் தாக்கல்களையும் தன் இயக்கங்களில் பிரதிபலிக்கப்பெறும் மானவனுக்குத் தனது ஆன்மாவைப்பற்றிய உண்மையறிவு மேன்மேலும் விருத்தியாகிறது. ஆகவே, அவன் கேவலம் ஓர் உயர்வகை விலங்குபோல் இயங்கிவந்த தன்மையைக் கடந்து தன்னுள் இலகும் **பரம்பொருளின்** இருப்பை ஓரளவு உணர்ந்தவனாய் ஆழ்ந்த தன்மையானவாழ்க்கையைப்பற்றியும் உணர்வைப் பற்றியும் அதனின்று உண்டாம் சூசனைகளைப்பற்றியும் உள்ளத்திலேற்றுக் கடவுளைச் சம்பந்தித்த விஷயங்களில் ஒரு புத்துணர்ச்சியைக் கைக்கொள்ளுகின்றான். இந்தச்

சைத்திய ஆன்மாவை விடுவித்து மறைவிலிருந்து நீக்கி முன்னிடுவதனுல், அது உள்ளொளிகொண்டு தான் அறியும் அனைத்தையும், பார்க்கும் யாவற்றையும், அதன் உந்திச் செலுத்தும் ஆற்றல்களையும் மானவனுடைய மனப் பிராண தேகங்களில் முழு வேகத்துடன் பொழிந்து, மண்ணுலகில் **திருவருள்** விளக்கம் அமையப் பெறுதலைச் சாதிக்கத் தொடங்குகிறது.

இஃதிங்ஙனமாக ; அறிவுச் செயல்களில் எவ்வாறே, இருதயத்தினின்றெழும் செயல்களைப் பற்றிக் கருதும்போதும் அவ்வாறே இரு இனங்களான இயக்கங்களுக்குள்ள ஒரு வேற்றுமையை முதன்முதலாக நாம் கருத்தில் ஏற்றுக வேண்டும். அஃதாவது, உண்மையான ஆன்மாவினுல் உந்தப்பட்ட இயக்கங்களோ, அன்றி ஆன்மாவின் பந்தவிமோசனத்துக்கும் இயற்கையில் அதன்ஆதிக்கத்துக்கும் உதவி புரியும் இயக்கங்களோ ஓர் இனம் ; மற்றென்று அழுக்கு அகற்றப்படாத இந்திரியப்பிரவர்த்தனங்களின் திருப்தியின் மாட்டு இயங்குவது. ஆயின் இத்தகைய கருத்தில் சாமானியமாகக் கற்பிக்கப்பட்ட வித்தியாசங்கள், ஆழ்ந்த நோக்கங்கொண்ட அத்யாத்ம விஷயத்தில் பயனற்றவையாகும். இம்மாதிரியான வித்தியாசங்களை மற்றும் கற்பிக்கலாம். உதாரணமாக : மத சம்பந்தமான மனோபாவங்களையும் உலக சம்பந்தமான உணர்ச்சிகளையும் வேறுபடுத்தி, அத்தியாத்ம வாழ்க்கையின் பொருட்டு மதசம்பந்தமான உணர்ச்சிகளைமட்டும் விருத்தி செய்து, உலகசம்பந்தமான உணர்ச்சிகளையும் ஆர்வங்களையும் அறவே அகற்றி நம் வாழ்க்கைக்கு இவை எவ்விதத்திலும் உரித்தானவையல்லவென நீக்கி நிற்பதே பூரண நியமமாக விதிக்கப்படலாம். நடைமுறையில் இதன் பொருள் என்னெனின்: தெய்வமொன்றையே துணையாகக்கொண்ட, அன்றி, கடவுட் பக்திக்குப் பொதுவான வழிபாட்டில் மாத்திரம் பிறரிடம் உறவுகொண்ட தூய்மையான ஒரு சாதுவின் வாழ்க்கையோ தொண்டன் வாழ்க்கையோவாகும். அன்றி, பவித்திரமான

சமயப் பற்றுக்கொண்ட நியமசீலமான அன்புப் பெருக்கைப் புறம்பே உலகின்கண் பொழிவதாகும். ஆயின் சமய சம்பந்தமான உற்சாகம் என்பதையே, பிராணமயப் பிரவிருத்திகளின் அல்லல்களும் மருண்மையும் பெரும்பாலும் இடையருது தாக்கித் துன்புறுத்தும். தாக்கவே இவ்வுற்சாகம், ஒழுங்கீனமாகவும் இழிவுபட்டும் இயங்கி மதப் பேய் பிடித்துக் கடவுள் நிறைவுத் தன்மைக்குப் பொருந்தாத இயக்கங்களுடன் கலப்புற்று வெளிப்படும். அஃதன்றியும், மதாசாரியர்களின் கடினமான கொள்கைகளில் இறுகப்பிணைபட்ட ஓர் ஆழ்ந்த சதாசார நிஷ்டைகை அதன் மிக உயர்ந்த தன்மையில் விளங்கினாலும், **பூரண யோக** நோக்கத்திற்கு அது சற்றும் பொருந்தா தென்பது வெள்ளிடை. ஆழ்ந்த உட்கருத்தும் இளகிய தன்மையும் அமைந்து, பெருகி வியாபித்து இயங்கித் தனது வீச்சுக்குள் வாழ்க்கை முழுவதையும் ஏற்கவல்ல, உள்ளுறையானதும் உணர்ச்சி ததும்பியதுமாகிய ஒரு படர்ந்தஉறவு உலகுடனும் கடவுளுடனும் ஏற்பட்டே தீரவேண்டும்.

சதாசார ஒழுக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு லௌகிக வழிகளில் பற்றுக்கொண்ட மானவபுத்தி ஒரு விரிவான வாய்பாடு வகையை அமைத்துக் கொண்டது. இது, சதாசார நோக்கத்துடன் அநுமதிக்கப்பட்ட உணர்ச்சிகளென்றும், தன்னலம் கருதி அகங்காரப் பான்மையுடன உலகப் பற்றுக் கொண்டெழும் சாமானிய உணர்ச்சிகளென்றும் இருவகையாக வேறுபடுத்திக் கருதுகிறது. இதன கொள்கையின்படி, பிறர்நலங்கருதிக் கர்மங்கள் புரிதல், ஜனோபகாரம், கருணை, உதாரகுணம், லோகாநுராகம், தொண்டாற்றல், மனிதன் பிராணிகள் ஆகிய எல்லாவற்றினுடைய க்ஷேம லாபத்தைக் கருதி உழைத்தல் எனும் இவையே நமதிலக்காம்; அகந்தையின் சுருளைக் கழற்றி எறிதல், புலனொறுத்த உயிராக வளம் பெறுதல், பிறர் பொருட்டோ உலகின் பொருட்டோ வாழ்க்கை நடத்தல் ஆகிய இவையே, மானவனது உட்கிடை சிறந்தெழுதற்கு

உயர்ந்த உபாயமாம். ஆயின்,கேவலம் லௌகிக புத்தியைக் கொண்டும் மனக் கற்பனையினாலும் அமைத்துக் கொண்ட இவ்வாய்பாடு வகை, நம் ஆன்மாவுக்குப் பூரண திருப்தி யளித்தற்கியலாமற் போதலும்கூடும். ஏனெனில், இந்த லோகாநுராகம் என்பதை முன்னிட்டு அமைத்துக் கொண்ட இவ்வகையில், நம்முள் எழும் ஓர் ஆழ்ந்த தெய்வபக்திக்கும் ஞானத் தேட்டத்திற்கும் இடமில்லாமல் போதல்கூடும். ஆகவே, கடவுட் பற்றும் நீதி நெறி ஒழுக்கமும் ஒருங் கமைந்த ஓர் அஸ்திவாரத்தை அங்கு அமைத்தல் நன்காம்; உண்மையில் அவ்வாய்பாடு வகையின் ஆதி கருத்து அதுவேயாம். உள்முகமாக **இறைவனை** ஆராதித்தற்கும், இதயத்தாற் **பரமனைத்** தொழுதற்கும், மிகச் சிறந்த அறிவால் **உரையுணர்வைக் கடந்த பொருளை** நாடுவதற்கும் உதவியாகுமாறு, பரோபகாரச் செயல்களால் ஆராதனை புரிவதையும், அன்புச் செயல்களினாலும் நன்கொடைகளி னாலும் நம்மைச் சூழ்ந்தோர்க்கும் மானவ ஜாதிக்கும் தொண்டாற்றுதலினாலும் தகுதிப் படுத்திக் கொள்ளுதலை யும் சேர்த்துக் கொள்ளலாம். வேதாந்திகளுக்கும், பௌத்தர்களுக்கும், கிறிஸ்துவர்களுக்கும் பொதுவான இலக்காகிய—பொதுமக்கள் நன்மையை விரும்புதல், பொது மக்கட்பால் இரக்கம்பாராட்டுதல், அன்றி அண்டையோர்க்குத் தொண்டாற்றி அன்பளித்தல் என்னும் விதி, சமய வழி பாட்டையும் நன்னெறிஒழுக்கத்தையும் பிணைக்கும்கருத்துக் கொண்டு ஏற்படுத்தப்பட்டது. ஆயின், அதன்கண்ணுள்ள சமயச்சார்பான வெப்பத்தை, உலகச் சார்பான விஷயங்களைக் கொண்டு தணித்தால் மாத்திரமே, லோகோபகாரமெனும் நோக்கம் தன்னை விடுவித்துக்கொண்டு, எண்ணங்களுக்கும் நடவடிக்கைகளுக்குமுரிய நீதிகளைப் போதிக்கும் உலக சம்பந்தமான ஓர் ஒழுங்குமுறையின் தனிச் சிறப்பில் ஓங்கி இயங்க இயலும். ஏனெனில், சமய வழிபாட்டு முறையில் "கர்மங்கள் புரிதல்" என்னும் இவ்விதி ஒரு சாதன மாத்திரமேயாக அமைந்து, தன் கருத்து நிறைவேறிய

வுடனேயே அதன் இயக்கம் நின்றுபோம்; அன்றி, ஒரு கீழ்ப்பட்ட அம்சமாகவும் ஆகும். அது, கடவுளைத் துதி செய்து அடைய நாடும் சமயக் கோட்பாட்டின் ஒருபகுதியாக நிற்கும்; அன்றி அதன் இயக்கம், ஆன்மா "நிர்வாணம்" அடைதற்கு ஏகும் யாத்திரையின்கண் "தான்" எனும் உணர்ச்சியை அறுத்தெறியும் முயற்சியில் ஈற்றயலான செயலாகும். மற்று, உலக வாழ்க்கையையே தமது லட்சிய மாகக் கொண்டவர்களுக்குக் கர்ம நியமம் என்பதே முக்கிய விஷயமாய் விடுகிறது, மானவனுடைய சதாசார பூர்த்திக்கு அறிகுறியா யமைந்து விடுகிறது; அன்றி, உலகில் மானவ னுடைய சந்தோஷகரமான நிலைமைக்கோ, சங்கத்தின் உயர்வுக்கோ, இனத்தின் ஒன்றுபட்ட வாழ்க்கைக்கோ அவசியமான நிபந்தனையாகிறது. ஆயின், ஆன்மாவுக்கு எது அத்தியாவசியமான தேவை யெனப் **பூரணயோகம்** நம்மைக் கோருகின்றதோ அதை இவை யொன்றுமே திருப்தி செய்ய வியலாது.

லோகானுராகம், ஜனோபகாரம், பூததயை, சமூகத் தொண்டு—ஆகிய இவை மானசிக உணர்வின் மிகமிகச் சிறந்த உருவங்களாம். ஆயின் அவற்றின் அதி உன்னத மான தன்மையிலும்கூட, எங்கும் நிறைந்த கடவுளன்பின் அருட்சுடரை வெப்பமற்ற மங்கலான மனம் வெளிப் படுத்துவது ஒரு வகைப் போலி ஒளியேயாம். அகந்தை யுணர்ச்சிக்கு விடுதலை யளிக்கும் ஆற்றல் அவற்றிற்கில்லை; அதன் குறுகிய தன்மையைச் சற்று விசாலப் படுத்தி உயர்ந்த ஒரு பெருந்தன்மையான திருப்தியை அளிப்பதற்கு மட்டில் அவற்றிற்கியலும். மானவனது பிராணமய வாழ்க்கையின் இயல்பை மாற்றுந்திறன் அவற்றின்கண் அமையவில்லை; ஆயின் அதன் இயக்கத்தை மட்டுப்படுத்தி, வேகத்தைத்தணித்தற்கு அவற்றிற்கியலும்; மாறுதலடை யப்பெறாத அதன் அகங்காரத்தை மேலுக்கு மெழுகிட்டு மறைக்க அவை முயலும். அன்றி, முழுச்சிரத்தையுடனும் உறுதியுடனும் அவற்றைத் தீவிரமாக வழிபடுவோ

மாயினும் அது நம் இயல்பின் ஒரு பகுதியைமட்டில் மிகைப் படுத்தி விருத்தி செய்தவாறாகும். இவ்வாறு மிகைப் படுத்தலில் தனி உருக்கொண்ட நம் ஜீவனுடைய பலபகுதி களும் எங்கும் நிறைந்த **அழிவற்ற பொருளைச்** சார்வதற்கு உரித்தான பூரண திவ்விய பரிணமம் வாய்க்கப் பெறும் வகைகாணாது. அன்றியும், இந்தச்சமய-சதாசார வழிபாடு நம் குறிக்கோளை எய்துவதற்குப் போதிய வழிகாட்டி யாகாது. ஏனெனில், மனித இயல்பில் சாமானியமாகக் காணக்கூடிய உயர்ந்த தன்மையான நோக்கங்களைத் தனதாகவே பாவித்து உலகின்மேல் தனக்கு ஒரு நெருங்கிய பிடிப்பு ஏற்படுவதைச் சமயவழிபாடு ஆர்வத்துடன் நாடுகின் றது. இந்த ஸதாசாரவழிபாடு செய்வது என்னெனில், தனது உணர்ச்சியற்ற வறண்ட மனத் தன்மையிலிருந்து தன்னை உயர்வுபடுத்திக்கொள்ளும்பொருட்டு ஒருவித சமயஉற்சாகத் தினால் ஏற்படும் சம்பந்தத்தை ஆவலுடன் நாடுகின்றது. எனவே, இவ்விரண்டுவழிபாடுகளும் சிலவகைகளில் ஒன்றுக் கொன்று விட்டுக்கொடுத்து ஒருவித சமரச ஒப்பந்தத்தை உண்டுபண்ணிக் கொள்ளுகின்றன. இம்மாதிரியான ஒப்பந் தத்தை ஏற்படுத்திக் கொள்ளுவதன் பயனாகச் சமயவழிபாடு தன்னை மானசிக இயக்கத்தின் தன்மைக்கு இழிவுபடுத்திக் கொண்டு, வாழ்க்கைவகையை இணங்கச்செய்து மாற்றற்கு வலியற்ற மனத் தன்மையின் லோபங்களுக்குத் தானும் ஆளாகிறது. தொந்தங்களுக்குப் பிரதேசம் மனமேதான். தவறுகள் கலந்தோ அன்றி ஒப்புரவுகொண்டோ இயங்குந் தன்மையது மனம்; இரண்டற்ற ஒரு கேவல **உண்மையைச்** சாதிக்கும் திறனற்றது; ஆகவே கலப்பற்ற முழுமையான ஒரு புண்ணியத்தைச்சாதிக்க வியலாது. பாவத்தின் அயற் பகுதியே புண்ணியமெனப்படுவது; பாவத்தை யொட்டியே புண்ணியம் தோன்றுகிறது; பாவங்களைத் திருத்தும் பொருட்டே புண்ணியம் இயங்குகின்றது; புண்ணியம் உயிர் வாழ்தற்குக்காரணம் பாவத்தின் இருப்பேயாகும். ஆனால், ஞானஉணர்வு என்பது மனோபூமியைக்கடந்தது; அங்கு

எவவித தொநதஙகளுககுமஇடமேயிலலே. எவவாறெனின: சததியாசததியம எனனும இரணடு தோனறுமிடததில தான அசததியம சததியததின ஸதானததை ஆககிரமிதது இயஙகிககொணடு வநதது ; புணணியம பாவம எனனும இரணடு தோனறுமிடததிலதான பாவம புணணியததைத திரிபுபடுததியோ அனறி, மஙகலாகப புணணியததிறகு ஈடாகததனனே வெளிபபடுததியோ தலேதூககி வநதது. ஞானபூமியில இததகைய தொநதஙகளுககுபபோஷணே கிடைககாதாதலின தொநதம உயிாவாழ முடியாமல அறறுபபோம. ஆகவே, சுபாவததையும வாழககையையும முழுவதும மாறறுதறகுபபூணட **பூரணயோகம்** தனது நோககததைச சாதிககும பொருடடு, மனக கொளகைகள தாம சாஸதிரக கொளகைகள எனனும இததகைய மெலிநத பொருளகளிடதது விசுவாசம வைகக மறுககிறது ; அது, ஆறறல நிரமபிய மூனறுவழிமுறைகளே வலியுறுதது கிறது. அவை : பொயமமையான அகநதைஜீவனே அறவே அகறறி அநத ஸதானததில உணமை ஜீவனுன சைததிய புருஷனே விருததிசெயதல, மானவ அனபைப புடமிடடுச சுததிசெயது இறையனபாக மாறறி இலஙகசசெயதல, கேவலம மானசிக இயககததினுல செலுததபபடடு வரும உணாவை அதன ஆததியாதமிக விஞஞானஅறிவுநிலேககு உயாததுதல எனபனவாம. மூனருவதான இவவறிவு நிலேயின சகதி ஒனறுதான உயிரையும உயிராறறலேயும அஞஞானததின திரைகளினினறும வழுககளினினறும அறவே விடுவிககவலலது. எனவே, இமமூனறு வழிமுறை களேயும பூரணயோக வழிபாடு வறபுறுததுகினறது.

இரவியை ஆவலுடன நாடுவது சூரியகாநத மலாக கியலபாதலபோல **இறையுண்மையை** ஆவலுடன நாடுவதே ஆனமாவுககு—சைததிய புருஷனுககு—இயலபாம. அது, தெயவத தனமை வாயநத அனேததினேயும, தெயவத தனமையில மாறிநிறகச செலலும அனேததையும ஏறறு இறுகபபறறி, அவறறிறகு முரணபடடு மறுபபவைகளி

னினறும, பொயமமையினினறும, தெயவிகமறற யாவறறி னினறும விலகிககொளளுகினறது. ஆனமா முதலில ஒரு கனறபொறி போனறதேயாம ; பினபு, படாநத இருளின நடுவில ஒரு நுணணிய தெயவசசுடராககததிாவிடடிலஙகும. பெருமபாலும அது, தனது உளளறையில மறைபடடிருந தலினால, தனனை வெளிபபடுததும பொருடடு மனததை யும் உயிராறறலையும தூல உணாவையும நாடி, தமமா லியனறவரை உதவிபுரியுமாறு அவறறைஅறிவுறுததுகிறது. இமமுயறசியில தன உளளொளியை அவறறின புறபபகுதி களில வியாபிககசசெயது, அவறறின மஙகிய தெளிவறற அமசஙகளையும சீாகேடான குழபபஙகளையும, மிக நுணணியவகையில தூயமைபபடுததும தனது திறமை யினால, ஒரு வகையில சீாபடுததும அளவிலேயே அது சாதாரணமாக வெறறிபெறும. வாழககையில நோமுகமாக இயஙகிததனனை ஒருவகையில வெளிபபடுததககூடிய **உள் ளுயிர்** (சைததியபுருஷன), பணடைய முனிவாகள உருவகப படுததியபடி, பூதாகாரமான இநத நமது தேகததில கடடை விரலளவாக அமைநதது ; அதனியககம நமமில மிகசசிறு பகுதிகளில மடடும செயலபுரியும திறமைவாயநததாகும. அநதகாரததில உழலும தூல உணாவின புனமையான அறபததனததையோ, மனததின தவறுன நிசசயபாவத தையோ, பிராணமய இயலபின இறுமாபபையும வேகத் தையுமோ அடககித திருததும முயறசியில அது பெரும பாலும வெறறிபெறுவதிலலை. இநத உளளுயிா (சைததிய புருஷன), மன இநதிரியஙகளின உணாசசிகளால செலுததபபடடுவரும மானிட வாழககை எவவகையில அமைநதுளளதோ அதையும, அதனஉறவுகளையும இயககங களையும, அது அபிமானிதத வடிவஙகளையும உருவங களையும எறறேயாக வேணடியிருககிறது. ஓயாது வஞசிததுக கொணடுவரும பிழையுடனகலநது ஏகதேசமான உண மையை வெளிபபடுததும இவை யனைததிலும, தேகபோகங களினிமிததமும அகநதையுயிரின இநதிரிய நுகாசசிகளின

நிமித்தமும் பயன் படுத்திவரும் இந்தக் கர்மாதிகளிலும், ஏதோ அரிதாக மங்கலாகப் புலப்படும் அருளொளியால் ஊக்கப்பெற்ற சாமானிய மனித வாழ்க்கையிலும், பேய் போல்—விலங்குபோல்—வாழ்பவர்களின் கொடுஞ்செயல் களிலும் பிறயாவற்றினுள்ளும் பதுங்கி நின்ற தெய்வாம் சத்தை அவற்றினின்று தனிப் படுத்தி விருத்தி செய்தற் பொருட்டு அது உழைத்தாகவேண்டும். அது தீர்மானிக்கும் வகை இயல்பாகப் பிழையற்றதேயாயினும், பன் முறையும் தன் கருவிகளின் நிர்ப்பந்தத்திற்கு ஆளாகி,—செயல்களில் பிழை யுண்டாதல், தவறான துறைகளில் உணர்ச்சியை இடுதல், தகாதஉறவு கொள்ளல், தன்முடிவுகளை உள்ளபடி யன்றிப்பிழையான வகையில் புலப்படுத்தல், தன்னுடைய திண்மையான உட்கோளைத் தகைமையற்ற சூழ்நிலையில் வெளிப்படுத்த நேருதல்—ஆகிய இப்பலவிதமான குறைபாடு களுக்கு உட்படவேண்டியிருக்கிறது.

இவ்வாறாயினும், பகுத்தறிவைக்காட்டிலும், மிகமிகச் சிறந்த நோக்கங்கொண்ட ஒரு கருத்தைக் காட்டிலும் திறம்பட வழிகாட்டிச்செலுத்தும் ஒரு தெளிந்த அறிவு அவ்வுள்ளுயிரின்கண் குடிகொண்டுள்ளது. வெளிப்படை யாகப் பிழைகளிலும் தடுமாற்றங்களிலும் உழல்வதாக இருப்பினும் அவ்வறிவு அழைத்துச்செல்லும்விதம், நுட்ப மான புத்தியும் ஆராய்ந்து தெளியும் மனமும் செலுத்தும் வகையினும் திறமைவாய்ந்தது. ஆன்மாவின் இத்தெள்ள றிவின் உள்ளொலி, மனச்சாட்சி யென்று நாம் கூறுகின் றோமோ அஃதல்ல. மனச்சாட்சி என்பது கேவலம் மானசிக உணர்ச்சியைச் சார்ந்தது, பெரும்பாலும் சம்பிரதாயத்தை அநுசரித்துப் பிழையுடன் இயங்கும் தன்மையது. இவ்வுள் ளொலி, ஆழத்திலிருந்து எழுவது, அரிதின் கேட்கப்படு வது, எனினும் கேட்கப்படுமளவு அதன் கூவலைப்பின்பற்று தல் பெரிதும் போற்றத் தக்கதாகும். பகுத்தறிவுப் புத்தியும், மேல்வாரியாக இயங்கும் இந்த மனச் சாட்சி யென்பதும் சுட்டுகின்ற நேரெனத் தோன்றும் பாதையைப்

பின்பற்றுவதினும், இவ்வுள்ளறிவின் அறை கூவலுக் கிணங்கி அலைந்து திரிவதும் நன்காம். உண்மைதான்; ஆயின், வாழ்க்கை யனைத்தும் கடவுளை நோக்கிச் சென்றால் மாத்திரமே உள்ளுயிர் உண்மையாக வெளிவந்து தனது சக்தியைப் புற அவயவங்களில் பதியவைக்கவியலும். உயிர் என்பது கடவுளின் ஒரு சுடர்ப்பொறியேயாதலின் ஜ்வாலை யாகப் படர்ந்தெழுந்து கடவுளைச் சாரப் புகுவதே அதன் உண்மையியக்கமாகும். அதனுடைய இருப்புக்குப் பயன் அஃதொன்றேயாம்.

சாதனை நிகழ்ச்சியின்கண் மனம் தனது திடநிலைமை யின்பொருட்டு ஒவ்வொரு படியிலும் சங்கை கொள்ளும் புத்தியை ஆதாரமாகப்பற்றி உழன்று அலையாமல், தனது இயல்பிலேயே ஒருவகை அமைதி வாய்க்கப்பெறும்போது —பிராணன், துடுக்கான தீர்மானம் கோரிக்கை அவா என்பனவற்றின் அலைவுகளினின்று அடக்கப்படும் போது— தேகம் தனது பருத்த பிண்டத்திலும் இருளிலும் ஜடத் தன்மையிலும் உள்ளிருந்தெழும் ஆர்வச் சுடரை முழுவதி லும் மறைக்காவண்ணம் மாறி நிற்கும் தன்மை எய்திய போது—அப்போதுதான், இதுவரை மிக அரிய அளவில் தன் சக்திகளை உணர்த்திவந்த நம்முள் மறைபட்டு நின்ற அத்தியந்த **அந்தராத்மா** வெளித்தோன்றி எல்லாப் பகுதி களையும் ஒளிப்படுத்திச்சாதனையைத் தக்க முறையில் நடத்திச் செலுத்த இயலுகின்றது. அதன் தன்மை, **இறைவனை— பரம்பொருளை—**அடையும் பொருட்டு ஒரு குறிப்பான முறையைச்சமைத்துக்கொண்டு ஏகாக்கிரத்துடன்அதை வழி படுவதே. ஆயினும், அதன் செய்வகையிலும்இயக்கத்திலும் சந்தர்ப்பத்துக்கு உகந்தவாறு நெகிழ்ந்து கொடுக்கும் தன்மையது. தான் வகுத்த வகையைநீக்கி வேறெவ்வகைக் கும் இடந்தராது ஒரேவகையில் ஒருமுகப்பட்டியங்கும் புத்தியைப்போன்றோ, ஒரே திக்கில்முனைந்து தொழில்புரியும் பிராண சக்தியின் வேகம்போன்றோ, ஒரு பிரபலமான கருத்தில் பிடிவாதம்கொண்ட துரபிமானம் போன்றோ

இயங்கும் தன்மையதன்று. அது, ஒவ்வொரு கணமும் தடங்கல்களகன்ற நிச்சயமான உணர்வுடன் **உண்மைக்கு** வழிகாட்டுகின்றது. பொய்ப்பாதையை விலக்கி நேர்மையான பாதையைத் தெளிகிறது ; கடவுள்பால் செல்லும் இயக்கத்தை, விடாப்பிடியாகப் பற்றிநிற்கும் அதெய்விகமான கலப்புக்களினின்றும் மீட்கிறது. அதன் செயல், இயல்பாக மாற்றம்பெறவேண்டியவை அனைத்தையும் ஒரு நீளொளி போல் புலப்படுத்துவது ; நிறைவின் பொருட்டும், உள் வாழ்க்கையும் வெளி வாழ்க்கையும் புடம்பெற்று உருமாறும் பொருட்டும் வற்புறுத்த உறுதிகொண்ட ஆர்வச் சுடர் அதன்கண் அமைந்துள்ளது ; வெளி வேஷத்தையும், போலி வடிவத்தையும் நீக்கிக் கடவுளின் உட்பொருளை எங்கும் காண்கிறது. அது, உண்மையை வற்புறுத்துகிறது ; மன உரனை, ஆற்றலை, திறமையை வற்புறுத்துகிறது ; இன்பத்தை, அன்பை, அழகை வற்புறுத்துகிறது. ஆயின் அது வற்புறுத்துவது, பயனைக் கருதிக் கணப் பொழுதில் தோன்றிமறையும் அஞ்ஞான உண்மையைக் கடந்து விளங்கும்—நிலையா யமைந்த அறிவினின்றும் தோன்றிய **உண்மையை** ; உட்புறமான இன்பத்தை வற்புறுத்துகிறது, கேவல இந்திரிய நுகர்ச்சிகளால் உண்டாம் இன்பத்தையன்று ; ஏனெனின் அது, இழிவான இயக்கங்களினின்றுண்டாம் மகிழ்ச்சியில் திருப்தி பெறுவதைவிட, தூய்மைப்படுத்தும் துன்பத்தையும் துக்கத்தையும் அநுபவிப்பதே மேலென்று கருதுகின்றது ; வானத்தில் உல்லாசமாகப் பறந்து உலாவும் அன்பை வற்புறுத்துகிறதே யல்லாது தன்னலம் கருதும் வேணவாவென்னும் கட்டுத்தறியிற் பிணைக்கப்பட்ட அன்பையல்ல, பொல்லா நிலத்தில் புதைந்துழலும் அன்பையல்ல ; அழிவிலாப் பொருளின் **உண்மையை** ஆசான் போல் விளக்கிக்காட்டும் உன்னத நிலைக்கு உயர்த்தப்பெற்ற அழகை அது வற்புறுத்துகிறது ; அது வற்புறுத்துவது ஆன்மாவின் கருவிகளாயியங்கும் ஆற்றலையும் உரனையும் திறமையையுமேயன்றி, அகந்தை

யின் கருவிகளாய் இயங்குவனவற்றையல்ல. அதன் முழு நோக்கமும், வாழ்க்கையைத் தெய்வத்தன்மையில் இயங்கச் செய்து அதன்வாயிலாய் **உயரிய உண்மையை** வெளிப்பாடு செய்வதே ; வாழ்க்கை முழுவதையும் **அழிவற்ற பரம் பொருளுக்குத்** தினைத்துணையும் குறையாது உரிமை யாக்குவதே.

தூய்மையான அன்பினுலும் இன்பினுலும் ஒற்றுமை யினுலும் இறைவன்பால் நெருக்கிச்செலுத்துவதே இந்த நம் அத்தியந்த அந்தராத்மாவின் (சைத்ய புருஷனின்) உள்ளுக் குள்ளான தன்மையாகும். அது மிகமிகப் பெரிதும் நாடுவது **கட**வுளன்பே ; அதை ஊக்குவது கடவுளன்பே ; கடவு ளன்பே அதன் இலக்கு ; அது நாடும் **உண்மைக்கு** வழி காட்டும் விண்மீன்—நம்மில் ஜனிக்கும் தருவாயிலிருக்கும் **கடவுட் பொருளைக்** கருவில்கொண்ட குகையைச் (இதயகுகை) சுற்றிப் பரவி ஒளிரும் அந்த விண்மீன்—அன்றி நம்மில் இப்போதே ஜனித்து அஞ்ஞானங்களுக்கிடையில், மங்கி மிளிரும் **கடவுட் பொருளைச்** சுட்டிக்காட்டும் அந்த விண்மீன் —அது **அக்கடவுளன்பே.**

அதன் வளர்ச்சியின் இந்த நீண்டகால அவஸ்தையில், அதன் முதிராத நிலைமையில், அது, மண்ணுலகில் நிலவும் அன்பையும் அனுராகத்தையும் நொய்மையையும் நன் னினைப்பையும் கருணையையும் தயையையும் சார்பு கொண்டு வந்தது ; உலகிற்காணும் எவ்வகை அழகையும் மென்மை யையும் வன்மையையும் நுண்மையையும் ஒளியையும் தைரியத்தையும் பெரிதும் பாராட்டிவந்தது ; மானிட இயல்பில் காணும் புன்மையையும் பண்பின்மையையும் சீர் படுத்தித் தூய்மை செய்வதில் ஈடுபட்ட அனைத்தின்கண்ணும் மதிப்பு வைத்து வந்தது ; இவ்வாருயினும், உண்மை அதற்கு விளங்காமலில்லை. மானிடர்க்குரிய இக்குணங்க ளெல்லாம், அவற்றின் மிகச் சிறந்த தன்மையிலும், கலப் புற்றே விளங்குமென்பதை அது அறியும் ; அவற்றின் மிகத் தாழ்ந்த தன்மையில் , எத்துணை இழிவாக இயங்கும்

எனபதையும அஃதறியும ; சுயாபிமானப பொயமமை யுடன தனனைததான ஏமாறறிககொளளும அகநதையி னுடைய சுவடு அவைறறினகண வரைநதிருபபதை வெளிப படை யாயககாணும; ஆனமாவின பொருட்டுச செயலபுரிவது போல வேடம பூணடு அனைததையும தனனலஙகருதிப பயனபடுததிக கொளளும கீழுயிரை அது நனகறியும. ஆயின, ஒரே நொடியில வெளிபபோநது பழய பநதஙகளை யும அபககுவமான உணாசசிகளையும தகாததொழிதது மேமபட்ட அததியாதம உணமையையும அனபையுமஒருமை யையும தடையினறிச சாதிகக எககாலும காததிருககிறது. உலக இயலபுகளையும இயககஙகளையும அது ஏறககககூடும; ஆயின, அவை யாவும **பரமன்** மாட்டுத திருமபி நிறக வேணடும எனபதே அதன ஒரே நிபநதனை. அது ஏறகச சமமதிபபது, பயனதரும பநதஙகளை மட்டுமே; குருவினபால பயபகதி கொணட இதய உணாசசியை ; கடவுள தேட்டங கொணடோரின ஒருமை இயககததை; அஞஞானம நிரமபிய இமமானிடப பிராணிகளின கணணும, உலகினிடததும அதனகண உளள சகல ஜீவராசிகளிடததும வெளிபபடுத தும கருணையை ; **இறைவன் எங்கும் நிறைந்த பொருள்** எனனும திருஷடியினினறெழும இனபம மகிழசசி அழுகில ஈடுபடுதல எனனும உணாசசிகளையே. இதயததின இரகசிய மான மததியில இயலபாயுறையும கடவுளைச சநதிககுமாறு சுபாவததை உடபுறமாய அது உநதும. இதன பொருட்டு அழைபபுளள வரையில, அகநதையின நிநதனையும, பரோபகாரம கடமை பூததயை சமூகததொணடு எனனும பெயாகள பூணடு வெளியிருநதெழும அறை கூவலகளும அதனை ஏமாறற வியலாது ; அதன புனிதமான ஆவததி லிருநதும தனனுடகுடிகொணட கடவுளபால உணடாம காதலுககுப பணிவதினினறும அதைதத தடுகக அவறறால இயலாது; உயிரை அதுபரமானநதவிளககததிறகு உயாததது **கிறது. தனிப் பொருளை** நாடி எழும இயககததின பொருட்டு **அது,** கீழே இழுககும இவவுலக முயறசிகளனைததையும

ஒருதலையாக உதறித்தள்ள உறுதி பூண்டுள்ளது. ஆயினும் அதீதமான **அருளன்பையும் ஆனந்தத்தையும்** கீழுக் கழைத்து, வெகுளியும் சச்சரவும் வேற்றுமையும் இருண்மை யும், மருட்சியும் பிணக்குக்களும் நிரம்பிய உலகை உரு மாற்றும்பொருட்டு வேண்டுகிறது; எங்கும் நிறைந்த அன்புக் கும், படர்ந்த கருணைக்கும் யாவருடைய நன்மையின் பொருட்டுச் செயல் புரியும் ஆழ்ந்து அகன்ற உறுதிப்பாட்டுக் கும், தன் சிசுக்களனைவரையும் சூழ ஒருங்கு சேர்க்கும் **உலக அன்னையைத்** தழுவி நிற்றற்கும், வியாபக அவித்தையில் சுழன்றுழலும் உலகை உய்விக்க உறுதிபூண்டு அந்தகாரத் தில் தலையிட்டு இயங்கும் **அருளார்வத்திற்கும்** தன்னைத் திறந்துகொடுக்கிறது. நிஜ வாழ்க்கைக்குரிய ஆழ்ந்தமைந்து நின்ற இந்தச்சிரேஷ்டமான உண்மைகளை, போலி வடிவங்க ளால் தோற்றுவிக்க முயலும் மனத்தையும், அவமாக்கும் இந்திரியங்களையும் அது பொருட்படுத்தாது ; அதன் நேர்மை யான போக்கை இவற்றால் மாற்றவியலாது ; தனது கூர்ந்த திருஷ்டியினால் அவற்றை அலசி ஆராய்ந்து அவற்றின் குறைபாடுகளை வெளிப்படுத்தி அவற்றின் குரூபங்களைச் சீர் செய்து உருமாற்றுமாறு **இறையன்பின்** முழு உண்மையை யும் அழைக்கிறது. மனப்பிராண தேகங்களினின்றுண்டாம் சாமானியமான அன்பின் குறைபாடுகளையும் விபரீதங்களை யும் விலக்கி, அன்னியோன்னிய உணர்ச்சி, ஒற்றுமை, மேல் எழும் பரவசம், கீழிறங்கும் பேரானந்தம் ஆகிய இவற்றில் அவைகட்கு எத்தகைய ஏராளமான பங்கு உண்டு என்பதைத் தெள்ளிதிற் புலப்படுத்தும்.

அன்பின் தூய்மையான உண்மைகள் அனைத்தையும், அன்புச்செயல்களின் தூய்மையான உண்மைகள் யாவற்றை யும், அவ்வவற்றின் தன்மைகட்கேற்ப அந்தராத்மா ஏற்கும்; ஆயின் அதன்பேரொளி எப்போதும் மேல்நோக்கிச் சென்றுகொண்டே யிருக்கும்; மேல் எகும் இயக்கத்தை மேன்மேலும் மேம்பட்ட உண்மைகளின்கண் உந்திச் செலுத்துவதற்கு எப்போதும் ஆவல் கொண்டிருக்கும்.

ஏனெனில், பரமோன்னதமான **உண்மையின்கண்** எழு வதினின்றும் அவ்வுண்மையைக் கீழிறக்குவதினின்றுமே **அருளன்பு** என்பதைச் **சிலுவை**யினின்று மீட்டு அரியாதனத் தில் அமரச் செய்ய இயலுமென்று அதற்குத் தெரியும். வாழ்க்கை யனைத்தையும் துன்புறுத்தி விபத்தில் மூழ்கச் செய்யும் ஒரு விகாரவடிவம் (தாறுமாறான தீய ஆற்றல்) குறுக்கு நெடுக்காக உலகெங்கும் வியாபித்து, கடவுள் கீழிறங்காவண்ணம் தடுப்பதற்கு அறிகுறியாய் நிற்பதே இந்தச்சிலுவையாம். ஆதிமூலமான **உண்மைக்கு** இவர்ந்து சென்றால்மாத்திரமே அவ்விகாரவடிவத்தைச் சீர்படுத்தி, எல்லா அன்பியக்கங்களையும், எல்லா அறிவியக்கங்களை யும்—வாழ்க்கை முழுவதையுமே—ஒரு தெய்விக நோக்கத் திற்குப்பொருந்துமாறு புத்துயிர் தந்து, பரிபூரணமான அத்தியாத்மவாழ்வின் பகுதிகளாக அமைத்தற்கியலும்.

அத்தியாயம் 6

வேள்வி யேற்றம்

(யக்ஞாரோகணம்)

அன்பியக்கம் : வாழ்க்கைச் செயல்கள்

சைத்திய புருஷனைக் குறித்து இதுவரையிற்கூறியவற்றிலிருந்து, அதை நேதாவாகவும் குருவாகவும் அமையப் பெற்று, அன்பையும் அறிவையும் செயல்களையும் அர்ப்பணம் செய்வதனால் மாத்திரமே, வாழ்க்கையனைத்தையும் அதன் உண்மையான ஞானவடிவமாக மாற்ற இயலும் என்பதையறிகின்றோம். பரம்பொருளுக்கு அளிக்கும் நிவேதனங்களில், நேர்மையான முறையில் அறிவை அர்ப்பணம் புரிதலே பரமோத்கிருஷ்டமானதும் பரிசுத்தமானதுமாகும் என்பது ஏற்கக்கூடியதே. ஆயினும் நம் அத்தியாத்ம முழு நிறைவின் பொருட்டு **அன்பை** அர்ப்பணம் புரிதலும் அஃதே போல் இன்றியமையாததாம். உற்றுக் கருதின், அறிவைக் காட்டிலும் அன்பே கரவற்ற சிரத்தையில் ஆழ்ந்ததும் செழிப்பானதுமாகும். அறிவைப்போன்றே அன்பையும் விரிவுபடுத்தித் தூய்மையாய்த் துலங்கச் செய்யவியலும். நம் இயக்கங்கள் யாவற்றின்கண்ணும் ஓர் எல்லையற்ற தெய்விகக் களிப்பின் கனலும் ஆற்றலும் நிரம்பி, ஒன்றுமாய் எல்லாமுமாய **பரம்பொருளின்** ஆராதனையில் முழுதும் தோய்ந்து நின்ற வேட்கை நம்வாழ்க்கைத்துறைகளனைத்திலும் தினைதுணையும் நீங்காது ஊடுருவிப்பாயும் போது, அன்பார்ப்பணத்தின் ஆர்வ வேகத்தில் இந்த விரிவுற்ற தூய்மையைப் புகுத்தவியலும்; அப்போதே அன்பார்ப்பணத்தின் முழுமுற்றான நிறைவை எய்தியவாறாகும்; அவ்வன்பு, பூரண வடிவம் பெற்றுச் சமுதாயமான

அன்பாக மாறி இலங்கும் ; கரைகடந்து பெருகும் **திருவருள்** மாட்டு உயர்த்தப்பெற்று—மெலிந்து ஆழமற்று இயங்கும் மானிட அன்பின் நிலையற்ற தன்மையைக்கடந்து—தூய்மையானதும் கம்பீரமானதும் வேறொன்றிப்பிணைப்பது மான **ஆனந்தமாய்** விளங்கும்.

எங்கும் வியாபித்திலகும் பரம்பொருளுக்குத் தூய்மையான அன்பைச் செலுத்துவதே அத்தியாத்ம வாழ்வின் நியமமாகும். ஆயினும், தனிப்பட்ட வகையில் அன்பு செலுத்துவதென்பதும் உலக வாழ்க்கையில் ஒருவருக்கொருவர் சிலவகைகளில் உறவு பாராட்டுவதென்ப தும் முற்றிலும் விலக்கல்ல. அன்பு செலுத்துவதில், அந்த ராத்மாவில் ஏற்படவேண்டிய ஒரு மாறுதல், அஞ்ஞானத் திரைகளை நீக்குதல், பலகாலப் பழக்கத்தினால் இழிதன்மை யான உணர்ச்சி வாய்ந்த மனப்பிராண தேகங்களின் அகங் காரப் பிரவிருத்தியைப் பரிசுத்தப்படுத்தல் எனுமிவை முக்கியமாகக் கவனித்தற் குரியவையாம். ஒவ்வோர் அன்புச் செயலும் அத்தியாத்ம நோக்கத்தில் திருப்பப் பெற்று, அதன் இயக்கம்—மனத்தின் அபிமானத்தையும் பிராண னின் வேட்கையையும் உடலின் விருப்பங்களையும் சாராமல், ஆன்மாக்களுக் கிடையேயுள்ள ஒற்றுமையைப்புலப்படுத்தும் வண்ணமாதல் வேண்டும். எனவே, இந்தப் படர்ந்த ஒற்றுமையின் பகுதிகளாகவும் வெளிபாட்டுக்கருவிகளாக வும் மனப் பிராண தேகங்களை உதவிக்கொண்டு, **அன்பு** தனது தோற்றத்திற்கு மூலகாரணமான அத்தியாத்ம உள்ளுயிரின் தன்மையை மீண்டும் வாய்க்கப்பெற்று இலங்கு மென்பதாம். சகலப் பிராணிகளிலும் நிரம்பிநின்ற அந்த **ஒரே பொருள்** ஒவ்வொரு மனத்திலும் ஒவ்வொரு பிராண னிலும் ஒவ்வொரு தேகத்திலும் இயல்பாகக் குடிகொண்ட கடவுளேயாதலின், நாம் தனி யொருவனுக்குச் செலுத்தும் அன்பும் இயல்பாக மேம்பாடுற்றுக் கடவுளன்பாக உருமாறி விளங்குவதே இந்த மாறுபாட்டின் விளைவாகும்.

உண்மையில், தகையுடனும் பிரியத்துடனும் செலுத்

தப்படும் எல்லாவகையன்பும் திவ்விய சக்தி வாய்ந்ததே. அவ்வன்பை அஞ்ஞானத்துடன் செலுத்தியபோதிலும், ஒரு குறுகிய பொருளைக்கருதிப்புரிந்தபோதிலும்—இந்தஎளிமை யான செயலிலும் கருத்திலும் ஒருவகைத் திவ்விய காந்தி துலங்காமலில்லை. ஆராதனை வடிவமான எந்த அன்பும் ஒரு சிறந்த நாட்டத்தை வெளிப்படுத்தும் சாதனமாகும்; அஞ்ஞான நிலையில் நிகழும் அதன் குறுகிய வரம்புக் குள்ளும் ஒருவகை விரிந்த அநுபூதியைப் புகுத்தும். இந் நிலையில் இவ்வநுபூதி, தெளிவற்றுச் சிறிதளவே புலப் படுவதேயாயினும் திகைப்பை யுண்டுபண்ணும் தன்மை வாய்ந்தது. எவ்வாறெனின் : இதன் பயனாகச் சில சமயங் களில், நாம் அன்பு செலுத்துகிறோம் எனும் நினைப்பு மறைந்து—அன்பு செலுத்துபவனும் அன்பை ஏற்பவனும் **பரமனே** எனும் உணர்வு உண்டாகிறது. எல்லையற்ற காதல னும் காதலியுமாம் இவனைக் குறித்து ஒரு மிகச் சொற்ப மான திருஷ்டிவாய்க்கப் பெற்றாலுமே, மானிடர்க் குரிய காமாதிகளின் தன்மை உயர்த்தப்பெற்றுச் சிறப்புடன் விளங்கும். இக்காரணம் பற்றியே, நாம் ஆராதிப்பது ஒரு தேவதையோ விக்கிரகமோ நம் இதயத்தைக் கவரும் ஒரு மானவனோ அன்றி ஒரு லட்சியமோஅன்றி எதுவாயினுமே, அவ்வாராதனையை இகழ்வது தவறாகும். ஏனெனில், **அகண்ட வஸ்துவின்** அந்தப் பேரானந்த பரவசத்தை எய்தற்கு, மானவ ஜாதி இவ்வழிபாட்டு வகைகளைச் சாதனங் களாகப் பயன்படுத்திக் கொள்ளுகின்றது. இயற்கையால் செதுக்கப்பட்டு நிறுவியுள்ள கீழ்த்தரமான பாதைகளையே இன்னம் பின்பற்றிச் செல்லும் நிலைமையில் இருக்கின்றோ மாதலின், நம்அபக்குவமான திருஷ்டிக்குஇவ்வழிபாடுகள் அப்பேரானந்த பரவசத்தை வரையறைப்பட்ட அளவிலே னும் உருவகப் படுத்தித் தோற்றுவிக்கின்றன. நம் **பாவ** உணர்ச்சி வளம்பெறும் பொருட்டுச் சிலவகை உருவ வழி பாடுகள் இன்றியமையாதவையாம். ஒரு விக்கிரகத்தை வழி படும் அறிவுள்ள ஒருவன் அவ்விக்கிரகம் எந்த **மெய்ப்**

பொருளை உருவகப் படுத்துகிறதோ **அப்பொருளைத்** தன் இதயத்தில் பதியவைக்க இயன்றுலன்றி, பதறி அதைத் தகர்த் தொழிக்கான். அதுவேயன்றி, ஆராதிக்கும் அவ் விக்கிரகங்களின்கண் வெளிப்படையாகப் புலப்படுவதைக் காட்டிலும் சிரேஷ்டமான ஏதோவொரு சக்தி அமைந் துள்ளது. இவ்வழிபாடு அதன் பரம உச்சமான நிலையை எய்தும்போதும் அது, நிலையாயமைந்துள்ள அந்தச் சக்தி யின் விரிவேயாகும், அன்றி அதன் சமுதாயமான முழுமை யின் ஒரு பகுதியேயாகும். நமதறிவு இனியும் நம்மில் குறைபாடுற்றதே ; எல்லா உருவங்களையும் வெளிப்பாடு களையும் கடந்து நின்ற **பொருளை** நாம் அறிவோமாயினும் நமதன்பு நிறைவுறவில்லை. ஏனெனில், பிராணிகளிலும் பொருள்களிலும் மனிதர்களிலும் விலங்குகளிலும் மலர் களிலும் செடிகொடிகளிலும் நம் தொழிற்பாடுகளிலும் இலங்கிக்கொண்டிருக்கும் கடவுளை இனியும் ஏற்கவியலாம லிருக்கிறோம் ; இயற்கையாற்றல் என்பது ஒரு ஜட இயந் திரத்தின் குருட்டியக்கமாமெனும் கருத்து நீங்கி, எங்கும் நிறைந்த **பராசக்தியின்** ஒரு வடிவம், ஓர் ஆற்றல் அது வென அறிந்தபின்பும் அதில் **கடவுளைக்**காண ஒப்புவ தில்லை. இவையாவும் **அழிவிலாப் பொருளின்** உறைவிட மென்பதைத் திண்மையாக உணர்ந்தபோதே அனபு நிறைவுற்றதாகும்.

அதீதப் பொருளுக்கு, ஒப்பற்று உயர்ந்தோனுக்கு— " பராம்பவம் "**—உரையுணர்வுக்கப்பால் நின்றோனுக்கு,** சொற்பதங்கடந்த பரமமான நிலையில் நின்று நாம் ஆராதனை யளிக்கினும், **ஈசன்** தன்னைத் தோற்றுவிக்கும் எல்லாவிடங் களிலும்—தனது அருளாற்றலின் திறத்தை மறைத்துத் தோன்றுமிடங்களிலும்கூட—, மனிதனிலும் " மானுஷீம் தனும் ஆசிரதம் " வஸ்துவிலும், ஒவ்வொரு பிராணி யிலும் **அவனை** உணர்ந்து வழிபாடு செய்தாலன்றி அவ் வாராதனைப் பூரணமான ஆராதனையாகாது. இந்த உருவ வழிபாட்டில் ஒருவகை அஞ்ஞானம் கலந்திராமலில்லை.

இது உள்ளத்தைச் சிறைப்படுத்தி அதன் உணர்ச்சிகளைத் திரிபுபடுத்தி அவை ஆற்றும் நிவேதனத்தின் உட்கருத்தை இருட்படுத்துகிறது. மனக்கற்பனையிலோ, புறம்பே பௌதிகமாகவோ ஒரு பிரதிமையை நிருமாணித்து ஒருதலையாக வழிபடும் எல்லாப் பூசனைகளும் எல்லாச் சமயங்களும் அந்தப் பிரதிமையில் உட்பொருளாய் நின்ற உண்மையைப் பிறரறியாவண்ணம் மறைத்துக் காப்பாற்றும் கருத்துக் கொண்டு, ஒருவகை அறியாமைவேஷம் பூண்டு இறுதியில் தாமே அவ்வுண்மையை இழக்கின்றன. இது, பிறர் பகிர்ந்துகொள்ளாமல் தானே நுகரக்கருதும் துரபிமானங் கொண்டவன் தனக்கே ஒரு குறுகிய வழியடைப்பை அமைத்துக்கொண்டவாறுகும். எவ்வாறெனின், தனிப்பட்ட வகையில் பிறர்பால் செலுத்தும் அன்பின் மறைவில் ஒரு மர்மம் அமைந்துள்ளது ; அஞ்ஞான உருக்கொண்ட மானிடனுக்கு இது தெளிவாக விளங்குவதில்லை, மனத்தினுல் கிரகிப்பதற்கும் அரிதானது. **ஈசனின் சரீரம்** என்பதே இம்மர்மம், **அகண்ட வஸ்துவின்** மறைபொருளான ஓர் நுண்ணியஇரகசியம் இது. உள்ளங்கனிந்து ஆனந்தபரவசத்தில் மூழ்கி, புடமிட்டுத் தூய்மையாக்கப் பெற்ற உணர்ச்சியின் ஆர்வம் மிகுந்தாலன்றி இதை அணுகவொண்ணுது. இதன் **மோகனசக்தி**—இதுவே **கண்ணன் குழ்லோசையின் கூவல்**, அனைத்தையும் வலிந்து வசீகரிக்கும் **அழகுக்கடல்**—இதைப் பற்றுவதற்கும் இதனுல் பற்றப் பெறுதற்கும், ஒரு குப்தமான அறிவு வாய்ந்த அன்பும் நெக்குருகும் ஆர்வமுமிருந்தாலன்றி இயலாது ; உருவமும் அருவமும் ஒன்றேயெனும் உண்மையை இறுதியில் உணர்த்துவன இவையே ; சைதன்னியத்திற்கும் ஜடபதார்த்தத்திற்குமுள்ள அபேத உண்மையைப் புகட்டுபவையும் இவையே. இந்த உணர்வைப் பெறும் பொருட்டு, கடவுட்காதல் கொண்ட உயிர் இருளில் உழன்று தேடிக்கொண்டிருக்கிறது ; தனிப்பட்ட வகையில் மானவர்கள்பால் செலுத்தும் அன்பு, பருவுலகில் வெளிப்பாடான எல்லோரிடத்திலும் குடிகொண்ட **பரம்பொருளுக்குச்**

செலுத்தும் அன்பாக மாறும்போது அது இவ்வுணர்வைப் பெறுகிறது.

தனி ஒருவரிடத்தில் செலுத்தும் அன்பின் தன்மை எத்தகையதோ அத்தகையதே உலகனைத்தையும்வியாபித்த அன்பின் தன்மையும். அநுதாபம், நல்லெண்ணம், தயை, உபகாரம், ஜனசமூகத்தின்கண் அன்பு, விலங்கினங்களிடத்தில் அன்பு, சகல வஸ்துக்களையும் ரூபங்களையும் இன்பகரமாகக் கருதல் ஆகிய இவ்வகைகளில் ஆன்மாவை வளம் பெறச்செய்கிறோம்; இவற்றின் மூலம் அகந்தையியல்பில் முதற்கண்தோன்றிய வரம்புகளைக் கடக்கிறோம். இவை யனைத்தையும் கடவுளன்பின வடிவமாக ஒருமைப்படுத்தி, சர்வ வியாபக **பரம்பொருளைச்** சாருமாறு செய்தல்வேண்டும். இத்தகைய கரைகடந்த அன்பில், கடவுள் ஆராதனை முற்றுப்பெறுகிறது. **பரம்பொருளில்** களிகொண்டு எல்லை யற்ற ஆனந்தபரவசத்தில் நம்மை இழந்து நிற்பவர்களாகிறோம். பக்தி வழிபாட்டில் இறுதிப் பயனாக விளைந்தே தீரும் அநுபூதி இதுவே. இதன் விரிவு: சகல வஸ்துக்களின் கண்ணும் ஆனந்தத்தை நுகர்கிறோம், ஒவ்வொரு திரை மறைவிலும் கடவுளைக் காண்கிறோம், ஒப்பற்ற **சுந்தர மூர்த்தியை** எல்லா வடிவங்களிலும் தழுவி இனபுறுகிறோம்; **அம்மூர்த்தி**, அந்தப் **பரம்பொருள்**, அதன் எண்ணற்ற வெளிப்பாடுகளினின்று ஒரு வரம்பற்ற ஆனந்தம் நம் வாயிலாய்ப் பெருகுகிறது; அதன் பொங்கும் அலைப்பெருக்கில் ஒவ்வொரு வடிவத்தையும் ஒவ்வோர் இயக்கத்தையும் ஏந்திச் செல்கிறது—ஆயின் எங்கும் தயங்கித் தங்காது, மேன்மேலும் தன்னைத் தோற்றுவிக்கும் வண்ணம் முன்னேறிக் கொண்டே போகும். எனவே, அனைத்திலும் ஊடுருவிப்பாயும் இந்த **அன்பு**, பற்றுக்களை அகற்றி மாறுதலை இயற்றும்பொருட்டு வன்மையாக இயங்கும் ஆற்றல் வாய்ந்ததாகின்றது; இப்போது இது இயங்கும் வகையில், வடிவங்களிலும் தோற்றங்களிலுமுள்ள முரண்பாடுகளினால் இதயம் சிறிதும் அல்லற்படாமல் அவற்றின்

உட்கருத்தைக் கண்டு தெளிந்து அவற்றின் மறைவில் மிளிரும் **அவ்வோர் உண்மையை** உணர்கிறது. தன்னலம் கருதாமல் அறிவுடன் தொண்டு புரிபவனது ஆன்மா, வேண்டுதல் வேண்டாமையின்றி நடுநிலைமை வாய்ந்து, கடவுளன்பென்பதன் விசித்திர பரிசனத்தினுல்—அனைத்தையும் தழுவிய ஆனந்தபரவச வடிவமாய், கோடிக் கணக்கான உடல்களினின்று நுகரப்படும் பேரின்ப வெள்ள மாய் மாறி விளங்கும். சகலவஸ்துக்களும் அந்தத் **திவ்விய காதலனின்** அழகுவடிவங்களாய், சகல சலனங்களும் **அவன்து** மகிழ்ச்சிமண்டபத்தில் நடம்புரியும் லீலா விநோதங்களாய் இலங்கும். துன்பமென்பதே மாறி, துன்புறுத்துபவையின் உட்பொருளே வேறுபட்டு நிற்கும், அவற்றின் இயல்பான குணங்கள் நீங்கி ஆனந்தத்தை அளிக்கும் குணங்கள் அவ்விடத்தில் நிலைபெறும்.

எனவே, கடவுளன்பும் ஆனந்தமும் நிறைந்து மங்கள மாக இயங்கும் அரங்கமாக வாழ்க்கையினையே திருப்பும் வகையில் உணர்வு மாறுபாடடையும் தன்மையின் சாராமிசம் இஃதேயாம். சாமானிய வாழ்க்கையிலிருந்து அத்தியாத்ம வாழ்க்கையிற்புகுந்து விருத்தியடைந்து, உலகையும் தன்னையும் பிறரையும் ஒரு புதிய திருஷ்டியுடன் பார்க்கும் இதயம் வாய்க்கப்பெற்றபோது, இம்மாறுபாட்டின் உட்பொருள் சாதகனுக்கு விளங்கத்தொடங்குகிறது ; அத்தியாத்ம அநுபவம் முதிர்ந்து **விஞ்ஞான** நிலையை எய்தும் போது அவன்பால் இம்மாறுபாடு உச்சநிலை அடைகிறது ; இங்கு இம்மாறுபாட்டின் உட்பொருளை உணரஇயல்வதோடு, உள்வெளி வாழ்க்கைகள் முழுதையும் வன்மையாக இயக்கி உருமாற்றும் ஆற்றலாக அதனை அநுபூதியிற் காண்கிறுன்.

வரைப்பட்ட கலப்புற்ற தன்மையதான மானவனது பாவஉணர்ச்சியினின்றெழும் அன்பின்இயக்கத்தை, எல்லா உணர்ச்சிகளும் அடங்கப்பெற்ற சீரிய கடவுள் வேட்கையாக மாறச்செய்தற் பொருட்டு அதன் உள் நோக்கத்தையும் இயல்பையும் முதன்மையில் மாற்றுதல் இன்றியமையாத

தாம். பலவகையிலும் உலகப் பற்றுக்கொண்ட மானிட இயல்புக்கு இந்த மாறுதலை அங்கீகரிப்பதற்குக் கடின மாயினும், அதைப் புத்தியினால் கிரகிப்பதற்கு அத்துணைக் கடினமின்று. ஆயின், "அன்பில் கர்மங்கள் புரிதல்" எனும் பிரச்சினை எழும்போது மானிடர்க்கு தடுமாற்றம் உண்டாதற்கூடும். உண்டாயினும், **ஞான** மார்க்கத்தில் வழிபடுபவர், சில சமயங்களில் ஞானத்தேட்டம் ஒன்றையே மிகைபடக் கருதி, கர்ம விஷயத்தில் உதாசீனர்களாயிருந்து தம் பிரச்சினையை நிவர்த்திசெய்துகொள்வதுபோல், **அன்பு** (பக்தி) மார்க்கத்தில் வழிபடும் இவர்களும்—ஒழுங்கற்ற உலகச் செயல்களுடன் உண்மையான அன்பு உணர்ச்சியை இசைவுபடுத்தற்கு இயலாதவர்களாய்—அச்செயல்களில் ஈடுபடுவதையே விலக்கித் தம் பிரச்சினையை நிவர்த்தி செய்துகொள்ளுகிறார்கள்; வெளி வாழ்க்கையையும் கர்மங் களையும் அறவே அகற்றி மௌன இதயத்தில் கடவுட்பக்தி யில் தனிமையில் தோய்ந்து நிற்க இயன்றவர்களா கின்றனர். அன்றி, கடவுளைச் சாரும் பக்திச் செயல்களில் மாத்திரை ஈடுபடுகிறார்கள். பிரார்த்தனை, வந்தனை, அர்ச் சனைகள், அவற்றைச் சார்ந்த கிரியைகள் ஆகிய இவற்றை மட்டும் மேற்கொண்டு இவற்றின் உட்கருத்தில் ஈடுபட்டு, ஏனைய எல்லாவகைக் கர்மங்களையும் விலக்கி நிற்க இவர் கட்கு இயலும். பக்தர்களும் சாதுக்களும் வழிபடும் கடவுள் வாழ்க்கையில் ஆழ்ந்து நின்று, உயிர் தனது உள் ஆர்வத் தைத் திருப்தி செய்துகொள்ள இயலும்; அன்றி, வாழ்க் கைக் கதவுகளைப் பின்னும் விரிவாகத் திறந்து நம்மைச் சூழ்ந்தோர்க்கும் இனத்திற்கும் தொண்டாற்றும் வகையில் கடவுள்பால் கொண்ட அன்பை நிறைவேற்றலாகும்; லோகோபகார இயக்கங்கள், தயை, தருமம், தானம், எல்லாப் பிராணிக ளிடத்தும் இரக்கம் எனும் இவற்றில் ஒருவகைத் தெய்விக ஆர்வத்தைப் புகுத்தி அவற்றின் தன்மையை உருமாற்றியோ அன்றி, கேவலம் அறநெறி வழிபாடுகள் எனக்கருதப்படும் இவற்றின் இயக்கங்களுக்கு,

சீரிய ஆற்றல் வாய்ந்த ஒருவகை அத்தியாத்ம நோக்கத்தைக் கற்பித்தோ கடவுளன்பை நிறைவேற்றக்கூடும். சமயப்பற்றுக் கொண்டவர்கள் இக்காலத்தில் சாமானியமாகப் பெரிதும் போற்றி மேற்கொள்ளும் முறை இதுவே. **கடவுளை** நாடுப வனும் கடவுளன்பையும் அறிவையும் ஆதாரமாகக்கொண்டு வாழ்க்கை நடத்த முயல்பவனும் அநுசரிக்கவேண்டிய ஐயமற்ற முறை இதுவேயாமெனவற்புறுத்துவதை எங்கும் காண்கிறோம். ஆயின் கடவுளையும் மண்ணுலகவாழ்வையும் முழுதும் ஒற்றுமைப்படுத்த முனையும் **பூரணயோக வழிபாடு** இவ்வரைப்பட்டவகையில் இயங்குவதில் திருப்தியடையாது ; அறநெறிவழிபாடுகளாகிய—லோகோபகாரம், தான தருமம் தயை என்பவைபோன்ற கோட்பாடுகளுக்குள் எல்லைப்பட்டு இயங்கும் முறையுடன் கடவுளன்பு என்பதை ஒருமைப் படுத்த முயல்வதோடு நிற்பின் அதன் முழுக்கருத்து ஈடேறப்பெறாது. அன்புச்செயல்களும் பொதுநலத் தொண்டு களும் மாத்திரமேயன்றி சகலவிதமான கர்மங்களும்—நம் அறிவியக்கங்கள், வீரச்செயல்கள், கைவினைகள், ஆக்கங்கள் அழகுச்செயல்கள், உயிர் இன்புறும் களியாட்டங்கள், நம் எல்லாத் தீர்மானங்களும் முயற்சிகளும் திறமைகளும் ஆகிய இவையாவுமே தெய்விக வாழ்வின் பகுதிகளாகத் திகழ வேண்டும். இதன் பொருட்டுப் **பூரணயோகம்** கையாளும் முறை, புறம்பானதும் மானசிகமானதுமன்று ; உள்ளானதும் ஆத்தியாத்மிகமானதுமாகும் ; இதைச் சாதிக்கும்பொருட்டு இது, அது இது என்பதின்றிச் சகலவித மான கர்மங்களின்கண்ணும் இறையன்பின் உணர்ச்சியை, பக்தி ஆராதனைகளின் உட்பொருளை, கடவுளிலும் கடவுளழ கிலும் ஈடுபட்டு மகிழ்வுறும் பான்மையை வலிந்து புகுத்தும். வாழ்க்கை முழுவதையும், ஈசுவரபக்தியில் தோய்ந்து நின்ற ஆன்மாவின் செயல்களாக இறைவன் திருவடிகளில் இட்டவாறாகும் இதன் விளைவு. ஆன்மா தன் **தலைவனுக்குப்** புரியும் பூசனைமுறை இதுவேயாம்.

அஃதங்ஙனமாக ; நாம் கர்மங்கள் புரியும் திருஷ்டியைக்

கொண்டு, வாழ்க்கை முழுதையுமே **பரம்பொருளுக்குப்** பூசனையாகத்திருப்பமுடியும். " எவனொருவன் இலையையோ மலரையோ பழத்தையோ ஒரு வட்டில் நீரையோ பக்தியுடன் எனக்கு அளிக்கின்றானோ, அன்புமிகுந்த அந்த நிவேதனத்தை அருளுடன் ஏற்று நுகர்கின்றேன்" என்று கீதையில் **கண்ணன்** அருளியுள்ளார். அன்புடனும் ஆர்வத்துடனும் நிவேதிக்கக்கூடியவை, வெளிப்படையாகக்காணும் பொருள்களை மட்டுமல்ல—நம் எல்லா நினைப்புக்களையும் உணர்ச்சிகளையும் கிளர்ச்சிகளையும் நம் புறச்செயல்கள் யாவற்றையும்—அவற்றின் செய்முறைகளையும் நோக்கங்களையும் **அழிவற்ற பொருளுக்கு** நிவேதனமாக அளிக்கலாகும். எனினும் குறிப்பாகத் தேர்ந்தெடுத்த ஒரு தனிச் செயலுக்கோ தனிவகையிற் புரியும் செயலுக்கோ பிராதானியம் உண்டு என்பது உண்மையே, ஆயினும் எந்த நோக்கத்துடன் எந்த உட்கருத்துடன் அதைச் செய்கின்றோமென்பதே முக்கியம். அந்த நோக்கத்தைப்புலப் படுத்துவதற்கு அந்தச் செயல் அறிகுறியாகும், அந்த உட்கருத்து உருவெடுத்து இயங்கும் வகையை அச்செயல் வெளிப்படுத்தும். அந்தச் செயலுக்குத் தனிச்சிறப்பையளிப்பது, அதன் நிகழ்ச்சிக்கு உரிமையளிப்பது அதன் உட்கருத்தின் தன்மையே. இவ்வுண்மையை வேறொருவகையில் விளக்குவோம் : கடவுளன்பும் ஆராதனையும் கொண்ட ஒரு முழுமையான செயலில் மூன்று முக்கியாமிசங்கள் அமைந்துள்ளன— ஒரு தனிமுழுமையின் மூவகை வெளிப்பாடுகளென இவற்றைச் சொல்லலாம். அவை :—செயல்கள் மூலம் கடவுளை நடைமுறையில் தொழுவது ; உள்திருஷ்டியிற் காணப்பட்ட ஒரு காட்சியையோ உள்ளாக எழும் ஒரு நாட்டத்தையோ உள்ளாக ஏற்படும் ஒருவகை அருட்சம்பந்தத்தையோ உருவகப்படுத்தி வெளித்தோற்றுவிக்கும் வகையைக் கடவுளுக்காற்றும் ஆராதனையின் அடையாளமாகக் கருதுவது ; உள்ளத்திலும் உயிரிலும் உட்கருத்திலும் ஓர் ஒற்றுமை ஏற்படும் பொருட்டு, ஓர் ஒற்றுமை யுணர்ச்சி உண்டாகும் பொருட்டு ஆர்வம்

மிருந்து உள்ளாக வந்திப்பது—என்னும் இம்மூன்றும். வாழ்க்கை, ஆராதனை வடிவமாக மாறிநிற்கும் வகை இதுவே, அஃதாவது—எங்கும் வியாபித்த பரமோத்கிருஷ்டமான அன்பை ஆதாரமாகக்கொண்டு ஒற்றுமையை நாடுவது, ஒற்றுமையை உணர்வது ; ஒவ்வொரு செயலையும், கடவுள் வேட்கையை வெளிப்படுத்திக் கடவுள் உறவைப் புலப்படுத்தற்கு அறிகுறியாக்குவது. நாம் புரியும் செயல்கள் யாவும், கடவுளாராதனையாகவும் கடவுட்கூட்டுறவாகவும் மனத்தெளிவின் விளக்கமாகவும் பிராண இயக்கங்களின் பணிவாகவும் இதயத்தின் அர்ப்பணமாகவும் துலங்குமாறு செய்வதென்பதாம்.

ஒவ்வொரு சமயவழிபாட்டின்கண்ணும்—ஓர் அறிகுறி வகை (சங்கேதம்) ஒரு செய்முறை (கிரியாவிதானம்) வெளிப்படையாகப் புலப்படுத்தும் ஒரு வடிவம் (பிரதிமை) என்பவை அமைந்திருப்பதைக் காண்கிறோம். இவை—உற்சாகத்தை ஊக்கி இன்புறச் செய்யும் உணர்ச்சியை மனத்துக்கு ஊட்டிச் செழுமைப்படுத்துவதோடல்லாமல், மானவன் தன்னுடைய உள்ள நெகிழ்ச்சியையும் உள்ளத்தார்வத்தையும் வெளிவாழ்க்கையில் ஒரு நிருணயமானவகையில் ஈடுபடுத்தி அவற்றின் இயல்பை வன்மையாகநிலைப்படுத்தி ஆற்றலுடன் இயங்கச் செய்தற்பொருட்டு ஒரு பௌதிக சாதனமாக அமையும். எப்படியெனில் : ஞானத் தேட்டத்தில் ஆர்வமில்லாத கேவல பூசனைவழிபாடு எவ்வாறு பயனற்ற வெறுஞ் செயலாமோ அவ்வாறே, ஒரு குறிப்பான செயலும் செய்முறையுமின்றிய கேவல ஞானத்தேட்டம் திண்மையான பிடிப்பற்று வாழ்க்கைத் துறையில் முழுச் சக்தியுடன் இயங்கும் ஆற்றலாய் விளங்காது. மனித வாழ்க்கையில்—ஊழ்வினையின் சாபக்கேடோ வெனக்கருதுமாறு—எல்லா வகை வெளி ஆசாரங்களும் கல்லாய்ச்சமைந்து எவ்வகை மாறுதலுக்கும் இடந்தர மறுக்கின்றன, கேவல சம்பிரதாயங்களாக அமைந்து ஜீவனற்றுப் போகின்றன. விக்கிரகங்கள், பூசனைகள் இவற்றின் உட்கருத்தையுணர்ந்து வழிபடுபவ

னுக்கு இவையளிக்கும் சகதி ஒருபோதும் தவறுவதில்லை, ஆயின் பெரும்பான்மையோருக்கு அவற்றிற்குரிய சடங்குகள் ஏதோ பழக்கத்தை யொட்டிப் புரியும் கிரியாவிசேஷங்கள் மாத்திரமேயாய் அமைகின்றன ; எந்த உண்மைக்கு அவை அறிகுறியோ அதன் உயிரற்ற அடையாளமாகமட்டில் நிற்கின்றன. இதன் விளைவாக, சமய வழிபாட்டின் உட் பொருள் அழிந்து விடுகின்றது ; வடிவ்வழிபாடுகள் பூசனை முறைகள் என்பவற்றின் இயல்பையே முழுதும் மாற்றி யமைக்க நேரிடுகிறது, அவற்றை அடியோடு களைந்தெறியலு மாகிறது. இக்காரணங்கள் பற்றி, விக்கிரக ஆராதனம், பூசனை போன்ற வழிபாடுகளில் நம்பிக்கையிழந்து அருவருப் புறுகின்றனர் பலர். எனினும், வெளிப்படையான ஏதோ வொரு சங்கேதத்தை ஆதாரமாகப் பற்றுமல் வழிபாடு செய்தற்கு மிகச் சிலரால் மாத்திரமே இயலும். அன்றியும், மானவ இயல்பிலமைந்த ஏதோவொரு தெய்விக அமிசம் தனது அத்தியாத்ம திருப்தி நிறைவுறும்பொருட்டு ஒரு சங்கேதத்தை—ஒரு வெளிப்படையான வழிபாட்டை— எப்போதும் வற்புறுத்துகிறதென்றே சொல்லலாம். சங்கேத மான ஒன்று, எவ்வளவிற்கு உண்மையும் தூய்மையும் எழிலும் கவர்ச்சியும் நிரம்பி இலங்குகின்றதோ அவ்வள விற்குஅது ஏற்கத்தக்கதன்மை வாய்ந்ததெனலாம். உள்ளத் தைக் கவரும் அழகில் ஈடுபடும் பான்மை அமையப்பெருத ஒரு ஞான உணர்வு, பூரணமான அத்தியாத்ம உணர்வாகா தென்றே கருதலாம். இடைவிடாது பெருகிப் புதுவேகத் துடன் இயங்கும் அத்தியாத்ம உணர்வைச் சாதிப்பதே தெய்விக வாழ்வின் அடிப்படையான செயலாகும். இவ் வுணர்வு புதுப்புது வடிவங்களில் தன்னை வெளிப்படுத்தும்; அன்றி ஆன்ம சக்தியின் பொழிவைக் கொண்டே ஒரு வடிவத்தின் உட்பொருளுக்குப் புத்தாற்றல் அளிக்கும், தன்னைவெளிப்பாடு செய்யும் தன்மைகொண்டே ஒவ்வொரு செயலும், ஆன்மாவின் ஏதோவொரு உண்மையைப் பொலிவுடன் புலப்படுத்தும் அறிகுறியாக விளங்குமாறு

செய்யும் ; அதன் திருஷ்டியில் ஏற்பட்ட ஆக்கச் செயலின் இயல்பு இதுவே ; ஆக்கச் செயலில் அது ஈடுபடப் புகும் தன்மையும் இதுவேயாம். **திருவருள்பால்** நாட்டங் கொண்டவன், வாழ்க்கையைக் கையாளவேண்டிய முறை இதுவே. வாழ்க்கையின் நடைப்போக்கையும் உட்கருத்தை யும் உருமாற்றும் வகை இதுவேயாகும்.

அஃதங்ஙனமாக ; மிகச்சிறந்து இலங்கும் ஒரு **கடவு ளன்பு**, சிருஷ்டி ஆற்றல் வாய்ந்த ஒரு **சக்தி**யாக விளங்கும். அது தன்னிலேயே மௌனமாக அசைவற்று நிற்க இயனு மாயினும் வெளி வடிவங்களிலும் தோற்றங்களிலும் இன்பத்தை நுகரவிழைகிறது. எனவே அது, பேச்சற்ற உடலற்ற ஒரு தெய்வத்தன்மைமட்டிலாகும் என இகழக் கூடிய தல்ல. சிருஷடி ஏற்பட்டதற்குக் காரணமே அன்பின் செயல் எனக்கூறுவர் ; அன்றி, கடவுளன்பு தன்னை உணர்த் தும் பொருட்டு அறிகுறி வகைகளைக் கற்பனை செய்து, தன்னை யளிப்பதையே கருத்தாகக் கொணடு ஒருவர்க்கொருவர் பரி மாறிக்கொள்ளும் செயல்கள் வாயிலாய்த் தனது அருள் தன்மையை நிறைவேற்றிக்கொள்ள நிச்சயித்து உலகெனும் மாபெரும் அரங்கை இயற்றிக்கொள்வதே சிருஷ்டியின் கருத்தென்பர். சிருஷ்டியின் ஆதிகருத்து இஃதன்றுயினும் அதன் இறுதி இலக்கு—அது விளைவிக்கும் இறுதிப்பயன்— இஃதாதல் கூடும். பிராணிகளின் எல்லாவகைப் பரிணும யியக்கங்களையும் தாங்கிநிற்பது கடவுளன்பே யாயினும் நம் வாழ்க்கையென்பதும் செயலென்பதும் அகந்தையின் அமைப்பாயும், வேற்றுமையே வாழ்க்கயின் இயல்பாகவும் பொருந்தி, நம் நலத்தின்பொருட்டு உதாசீனமாகக்காணப் படும்—கருணையற்ற உயிரற்ற உடலற்ற ஜடப்பொருளே அது என்றும் சொலலக்கூடிய—பகைமையான இவ்வுலகில் பிராணனும் உணர்வும் தாம்நிலைத்துஉயிர்வாழும்பொருட்டு இடைவிடாது புரியும் போராடடமே வாழ்க்கையின் நிலைமை யாக உளதாதலின், சிருஷ்டியின் உண்மையான கருத்தை நாம் உணர இயலாதவர்களாயிருக்கின்றோம். இப்போராட்

டததின இருளிலும குழபபததிலும எலலாபபொருளகளும ஒனறேடொனறுமோதிநெருககிககொணடு, ஒவவொனறும தனது இருபபை நிலைபபடுததிககொளவதேமுதனமையான கடமையென உறுதிபூணடு, தனது உரிமையைப பிறவும ஒபபுமாறு ஓரளவு வறபுறுததி, பிறா பொருடடும தான வாழவதாக அரைமனததுடன வெளிபபடுததுகிறது. மானவனின லோகோபகார சிநதையெனபதும அகஙகாரப பானமையினினறே எழுகிறதெனலாம. ஆனமாவுககும கடவுளுககுமுளள ஒறறுமையின இரகசியததைச்சாதிககும வரையில இவவாறே நிகழும போலும! இவவிரகசியததின அதயநத உறபததிஸதானததைக கணடுபிடிதது, உளளிருநது அவவிரகசியததை வெளிககொணாநது, வாழககையினமிகபபுறமபான எலலைகளிலும அதன ஒளிய கிரணஙகளைப பரவசசெயயும பொருடடே **யோகம்** பாடுபடடுவருகிறது. நாம செயயும யாவும நாம உணடுபணணும அனைததும—நாம வழிபடும சமயககொளகையின, நாம ஆறறும பூசனையின, நாம அளிககும வேளவியின, வடிவமாகவும அறிகுறியாகவும துலஙகவேணடும; நாம சாதிககபபூணட கருததின சுவடு அவறறின முகததில வெளளிடையாயப புலபபடவேணடும; கடவுளுணாவை மேனமேலும கிரகிதது அதன உடபொருளை விரிவாக வெளிபபடுததுமவணணம அவை இலஙகவேணடும; **திவ்வியகாதலனுக்கு** ஆறறும அனபுததொணடாய, ஆதமநிவேதனமாய, ஆதமாாபபணமாய அவை விளஙகவேணடும; நம செயவகைகளின வெளிபபடையான அமைபபிலும தனமையிலும உடகருததின இயலபை இயனற மடடில அவை புலபபடுததவேணடும; உளளிலே-யெனறால, உளளம நெககுருகி இடையறுததீவிர ஆாவததினால உநதபபெறறு, ஆனமாவினினறு பொஙகிபபெருகி **நித்தியவஸ்துவை** நாடிபபாயும ஆறறலகளாக அவை இயஙகவேணடும.

பகதிவடிவமாகபபுரியும செயல ஒனறையே, மகததான நிறைவுடனும வனமையுடனும விளஙகும ஒபபறற ஒரு

வேள்வி எனலாம். சுய ஆற்றல்கொண்டே பலவகைகளில் விரிந்துசென்று **தனிமுதற்பொருளைத்** தேடித்தெளிந்து அதன் ஒள்ளிய கிரணங்களைப் பலதிக்குக்களிலும் பரவச் செய்தற்கு உதவியா யமைவது இதுவே. எவ்வாறெனின் : செயல்கள்வடிவமாகத்தன்னைப் புலப்படுத்தும் ஒரு **பத்தி,** தனது மார்க்கத்தை விசாலப்படுத்திப் பூரணமான வீரியத் துடன் இயங்கும் ஆற்றலைப் பெறுவதோடுமட்டிலன்றி— இந்த அஞ்ஞான உலகில், செயல்புரிவது எனும் கடினமான காரியத்தின்கண், அன்பு, மகிழ்ச்சி எனும் அமிசங்களை உடனடியாகப் புகுத்துகிறது. தொடக்கத்தில் இவ்வமிசங்கள் வெகுவாகக் காணப்படாததற்குக்காரணம், பக்தி தனது இளம்பிராயத்தில்—இதயம் இன்னம் விழிப் புருமல், அன்றி மௌனத்தில் பற்றுக்கொண்டிருக்கும் அந்நிலைமையில்—மிகமிகப் பிரயாசத்துடன் அவஸ்தைப் பட்டுச் செங்குத்தான பாதையில் இவர்ந்து செல்லும் போது, வைராக்கியத்துடன் கூடிய ஓர் உறுதி மாத்திரமே அதைப்பின்தாங்கிவந்தது. தெய்விகமானஅன்பின்வேகம் அப்பக்தியின்கண் புகும்போதே அதன் யாத்திரையின் கடினம்குறைகிறது,அதன்பிரயாசத்தின்தீவிரம் தணிகிறது, அதன் பலபோராட்டங்களுக்கும் துன்பங்களுக்குமிடையில் ஓர் இனிமையும் மகிழ்ச்சியும் ஏற்படுகிறது. நம் இச்சை முழுவதையும் நம் எல்லாச்செயல்களையும் இயக்கங்களையும் **பரம்பொருளுக்கு** அர்ப்பணமாக அளித்தேதீரவேண்டிய அருஞ்செயல் பூரணப்பொலிவுடன் இலங்கி முழுப் பயனைத் தரவேண்டுமாயின், முழு அன்புடனும், பக்தியுட னும் அது செய்யப்பெற்ருலன்றி கைகூடாது. நம் வாழ்க்கை முழுதும் இத்தகைய கொள்கைக்குத் திருப்பப் பெற்று, உலகத்தின்கண்ணும்—பல வடிவங்களில் மறை பொருளாக நின்று உலகில் காணப்படும்—எல்லாப்பிராணி களின்கண்ணும் **இறைவன்** தன்னை வெளிப்படுத்துகிரு னெனும் உண்மையையறிந்து அவற்றின்கண்ணும் அன்பைச் செலுத்தற்பொருட்டு நம் எல்லாச்செயல்களும்

செயயபபடவேணடும. இபபானமையுடன செயலபுரிவதே **பூரணயோக**சாதனததின ஒரு முககிய அஙகமாகும.

இஃதிஙஙனமாக ; இதயததினினறெழும பகதி யுணாசசியை உளளாக நிவேதனம செயது, கடவுட சாாபாக வநதிககபபடும விககிரகததிலோ ஏதொரு அறிகுறிவகை யிலோ அதன முழு உயிரையும பதிதது அதன முழுக கருததையும செயலில தோறறுவிபபதே அாபபணம எனபதன பூரண உடபொருளாகும. நிவேதனம, அனேத தையுமதழுவிய நிறைவுடன விளஙகவேணடுமாயின, நம உளளததுணாசசிகள அணுததுணையும நீககமற இறைவன பால திருபபபபெறுவது இனறியமையாதது. மானிட உளளததை மிகமிக வனமையாகத தூயமைபபடுததும வகை இதுவே ; வேறெநதவொரு அறநெறிவழிபாடோ, அனறி அழகுணாசசியின உவகைபபெருககோ இதன திறமைககிணையாகாது—இவை அரைகுறை ஆறறல வாயந தவை, ஆழமறற அறிவினுலும உணாசசியினுலும் உநதப பெறறவை—.நமமுள ஓா அருடகனலை வளாதது எலலா வகை உணாசசிகளையும **கடவுட்பெயரால்** அதனகண ஆகுதி செயயவேணடும. இதன எரிசுடரில உணாசசி களின அழுககான அமிசஙகள அகனறே தீரும, கடவுட தனமைககுப பொருநதாத இழிவுபாடுகள சாமபலாகும, எஞசிநினறவை தம குறைபாடுகளைச சீாபடுததிக கொளளும ; இறுதியில இதன ஒளளிய பேரொளியி னினறும, மணமஉமிழும இதன புகையினினறும அளவறறஅனபும மாசறற திவவியஇனபும வீறிடடு வெளிததோனறும. இவவகையில புடமபெறறு வெளித தோனறிய அனபின உளளுணாசசி, சாவசமததுவ திருஷடியுடன வியாபிதது எலலாமனிதாகளிலும எலலாப பிராணிகளிலும உறையும இறைவனைசசாரும. வலியறற மனககொளகையினினறு மாததிரம உணடாம சகோதரப பானமையினும, இவவுணாசசியினினறுணடாம சாவ சமததுவபபானமை பெரிதும நிலையுறறது, ஐயமறறது ;

களஙகமறற நிறைவாழவைச சாதிததறகு இதன ஆறறலுககு எபபோதும அது இணையாகாது. இவவனபுணாசசியைச செயலில புகுததுமபோதுதான, உலகில சமரசப பானமையை உணடாககி, பிராணிகளுககிடை உணமையான ஒறறுமையைச சாதிககமுடியும. மணணுலககருவில உதிதது வெளிததோனறிய யாவறறின உடபொருளாகக **கடவுளன்பு** தனனைப புலபபடுததாம லிருககுமவரையில வேறெநதவகையிலும இமமுடிவைச சாதிகக உழைபபது வீண முயறசியாகும.

இநநிலையிலதான, நமமில மறைநதுநினற சைததிய புருஷன வெளிவநது நமது வேளவியை வழிகாடடி நடததுவது எணணறற பயனளிபபதாகும. ஏனெனில், நமது இநத அததியநத உளளுயிா ஒனறே, நாம எநத உளநோககததுடன செயலபுரிய வேணடுமோ அதன முழுச சகதியையும, அறிகுறியாயச சமைதது எநதப படிவததைத தொழுகினறோமோ அதன உடபொருளின முழுஆறறலையும தனனுடன கொணடுவரும திறமைவாயநதது. அதயாதம உணாவு முதிராத நிலைமையிலும, நாம வநதிககும அறிகுறி வடிவம காலககிரமததில ஓா உயிரறற உருவமாகவோ, அனறி, தீயவழியில செலுததும ஏதோவொரு மாயாஜாலமாகவோ நம கருததில இழிவுபடாது தடுதது, தளராத ஆறறலும, தெளிய தூயமையும, ஒளிய அழகும எககாலும குறையாது நிரமபிநினறது அதுஎனும கருததை நமககு வலியுறுததும; செயலில அமைநத சகதியை அதன உணமைககருததின ஒளி மஙகாது காபபாறறுமதிறம அஃதொனறுககே உணடு. நம ஏனைய உறுபபுககள—மனம, பிராண சகதி, பௌதிகஉணாவு அனறி உடலஉணாவு, இவையாவும அஞஞானததின ஆதிககததுககு மிக அதிகமாக உடபடடவையாதலின நல்லுணாசசிகளுககு வழிகாடடுவதிலோ பிழையறற உணாசசிகளை உணடுபணணுவதிலோ இவை நமபததகக கருவிகளாகா. இசசகதிகளின கொளகையும செயலும பெரும

பானமையும பழய நியதியில பிடிமானமகொணடவை, மயககுறுததும மாததிரைகள போனறவை, இயறகையின இழிதனமையான இயககஙகளில விடாபபறறுககொண டவை ; நம நிலைமையைக கடநது பரநத இயலபில புகுநது உயா தனமையில உருமாறிநிறக நமமை உயாசகதிகள தூணடி அருளவாககுககள அழைககுமபோது, வேணடா வெறுபபுடனே பெருமபீதியுடனே மிகுநத எதிாபபுடனே அவறறிறகு முறபடும, அனறி ஜடததனமையுடன இடையூ றியறறும ; அவறறை இவை ஏறபதெனபதும பெரும பாலும ஓா எதிாபபாகவே அமையும, அலலது சநதாப பததையும காலததையும ஒடடி ஏதோ வொரு வகையில அவறறிறகு உடனபடுவதாகும எவவாறெனின, ஒருகால அவறறின அறைகூவலுககு இணஙகினுலும—புததி பூாவகமாக இலலாவிடினும சிததாதீனமிலலாத ஒரு பழககததினுல—இவை தமககியலபான வலிககுறைவை யும வழககஙகளையும ஞானசாதன இயககததினகண புகுததக கருதும அநதராதம அததியாதம பிரபாவஙகளைச சுய நலததிருபதியின பொருடடுப பயனபடுததிககொளள எபபோதும விருமபும , இநதப பிரபாவஙகளினினறு விளையும சகதியையோ சுகததையோ பிரகாசததையோ, கீழததனமையான புலனுகாசசிகளின பொருடடு அவை உதவிககொளவதை எபபோதும காணலாம பினபுமகூட, அதீதமானதோ சாவவியாபகமானதோ அனறி, தனனுள இயலபாக அமைநததோவான **கடவுளன்புடன்** தொடாபு ஏறபடடபோதும **இவ்வன்பை** வாழககைவியவகாரஙகளில சாதகன செலுததப புகுவானேல, இநதக கீழததனமை யான இயறகையாறறலகளின மருணமையும பிணககுக களும அவனை வனமையாக எதிாககும ; வஞச வலைகளில புகுததுவதே இவறறின இயலபு ; **அத்திவ்விய அன்பின்** சீரிய வேகததில தம சோாநத இயலபுகளைககொடடும ; கீழிறஙகிவரும அநத **அருட்சக்தியைத்** தமபொருடடும தம அபிமானஙகளின பொருடடும கைபபறறி, புனமையான

அவா அகந்தைகளுக்கு வன்மையாக உதவக்கூடிய மனப் பிராண தேகங்களின் இழிதன்மைக்குத்தாழ்த்தும் ; ஒரு புதிய விண்ணுலகையும், ஒளியும் உண்மையும் நிரம்பிய மண்ணுலகையும் சிருஷ்டிசெய்யும் ஆற்றலாகக் **கடவுள் அன்பைக்** கருதாமல், பழய பொலிவற்ற மண்ணுக்கு மெருகிட்டு,—அபிமானக்கற்பனைகள், உத்கிருஷ்டமானவை யெனத் தம்மனோராஜ்ஜியத்தில் உருவகப்படுத்திக்கொண்ட கொள்கைகள்—எனும் கலங்கலான பழய பொய்ம்மை யான வானவெளிகளைத் தமக்கியல்பான ஜால வர்ணங்க ளால்* எழிற்படுத்திச் சோபையுடன் விளங்குமாறு செய்ய நிச்சயித்து, இதன் பொருட்டுதவுமாறே கடவுளால் வன்மையாக ஆணையிடப்பட்டுத் தோன்றிய ஆற்றலாம் அது எனக்கருதி இங்கு உலகில் அச்சீரிய அன்பைச் சிறைப் படுத்தும். இத்தகைய பொய்ம்மையான இயக்கங்களுக்கு இடங்கொடுப்போமாயின், உத்கிருஷ்டமான **ஒளியும் ஆற்ற லும் பேரின்பமும்** பின்னடையும்;கீழ்நிலைக்கு இழிந்தவர்க ளாவோம். நமது சாட்சாத்காரஅநுபூதி அரைகுறையாய் நின்றுபோம், அன்றிக்கலப்புற்றிருக்கும் ; உண்மையான ஆனந்தமாக இலங்காமல் அமிழ்ந்து மூடப்பட்டிருக்கும் ஒரு மனவெழுச்சி மாத்திரமாய் அமையும். இக்காரணம் பற்றியே, சிருஷ்டிக்கே மூலகாரணமாய் அமைந்து, பந்தங் களினின்று விமோசனம்அளித்து,சிருஷ்டிஆற்றலை நம்மில் ஊட்டுவதில் மற்றெல்லாச் சக்திகளையும்விடத் திறமை வாய்ந்த **திருவருளன்பு** மண்ணுலக வாழ்க்கையில் முன் வந்து உதவிபுரிவதில்லை, விமோசனமளிப்பதில் மிகச் சிறிய அளவே வெற்றி பெறுகிறது; கற்பனை யாற்றலிலும் அவ்வாறே.

திருவருளாற்றல்கள் எல்லாவற்றினுள்ளும் **அன்பு** என்பது மிகத்திறமையுடையதும் தூய்மையானதும் அருமை யானதும் ஆழ்ந்த ஆர்வம் கொண்டதுமாதல் பற்றி, அதன் கலப்பற்றபவித்திரமான தன்மையில் அதைத்தாங்குவதற்கு மானவஇயல்புக்கு இயலுவதில்லை, இது கைப்பற்ற இயலும்

சிறிதளவையும மிகவிரைவில இழிவுபடுததும. எவவகை களில எனின : புலனுகாசசிகளால தூணடபபெறற ஒரு போலிப பகதிபபெருககாகவோ, அபிமானததோடுகூடிய ஆதரவறற ஒரு சமயவழிபாடாகவோ அறநெறிஒழுகக மாகவோ, இழிநத தனமையான வேடகைகள நிறைநத உயிருணாசசிகளும மாசுறற மகிழசசிதரும மனககோடடை களும அமைநத காமாதுரமான சிறறினபஙகளே ஆதரிககும ஒரு குபத விததையாகவோ அததூய **திரு அன்பை** அது திரிபுபடுததும. தன வேளவிச சுடாகளால உலகைப புனா நிாமாணமசெயயவலல **குப்தமான தெய்வக்கனலே** மாஙவ இயலபு தனனுள நிலைநிறுதத ஆறறுமைககு இததகைய கிருததிரமவகைககளில பரிகாரம தேடிககொளகிறது. அததி யநத சைததியபுருஷன திரைநீஙகி முழுசசகதியுடன வெளி வநது வழிகாடடினால மாததிரமே புணணியயாததிரையாம வேளவி, மறைபுதாகளில சிககிககொளளாமலும, படு குழிகளில விழாமலும காபபாறறபபடும. இவவுளளுயிா ஒவவொரு கணததிலும, மனததிலும, உயிரிலும உணடாம பொயமமைகளைக கைபபறறி அவறறின ஊழல களை வெளிபபடுததிததளளும ; **திருவருளன்பையும் ஆனந்தத்தையும்** இறுகபபறறி, மனஅவாககளின தீவிர கிளாசசியினினறும, தபபுவழியில புகுததும **உயிராற்றலின்** அஞஞான ஆவேசததினினறும வேறுபடுததும. ஆயின மனபபிராண தேகஙகளில அமைநத உணமையான பகுதி களை வெளியிழுதது, உதகிருஷடமான பதவிகளில், நிலைததுப புதிய உறசாகததுடன கமபீரமான வடிவததில அவை இலஙகுமவரை இவவேளவியாததிரையில அவறறைச சுமநது செலலும.

இவவாறாயினும இநத அததியநத உளளுயிா, இஙகு உலகிறகாணும புனமையான இயறகைப பிணடததினினறு தனனை விடுவிததுககொணடு அதிஉதகிருஷடமான அதி யாதம நிலைகளுககு இவாநது, இஙகு இறஙகிய தெயவக கனலும சுடரும தம ஆதிவடிவமான நுணணிய தேஜோ

வெளியில மீட்டும கலநது ஒனறுபடுமவரையில, அது வழிகாட்டி நடததும திறம குறைபாடுறறதாகவே யிருககும். ஏனெனில, அஙகு அநதஜஜுவலிதமான வெளியில, இஙகுபபோல, மானவனது மனப பிராண தேகஙகளின அடாநத கோசஙகளில தனனைப பாதி இழநது அசமபூரண மான அததியாதம சைதனனியமாக இலஙகுவது நீஙகி, முழுத தூயமையுடனும சுதநதிரததுடனும சமபூரணமான சைதனனியமாக ஆழநது விரிநது விளஙகுவதாகும். அஙகு, **அழிவற்ற அறிவுடைப் பொருளே** நமமிலும அறிவுடையோனாய் இலஙகி, எலலா அறிவுகளையும இயககிப பயனபடுததும. எனவே, நம வநதனைககிலககான அநத **ஏகவஸ்து** அநத **நித்திய பரமானந்தப் பொருள்,** அதுவே, பிரபஞச விளையாட்டில தனது ஆனநத சொரூபததி லிருநது வெளிவநத தெயவாமசததை மீணடும தனபால ஈாபபதாகும ; எலலையறற **காதலன்** எணணறற வகையில தனனினினறே வெளிவநத சகல ஜீவாதமாககளிடததிலும தனதனைபச சொரிநது இனபததைச செயயும எகதது வததை யுணடுபணணுவதாகும. அஙகு, அநதப பிரகாச மான சூககும ஆகாசததில உலகிலுளள சகல சௌநதரி யஙகளை யும காணலாம. நிகரறற காதலியின சௌநதரியம —எலலாவகைச சௌநதரியஙகளுமே—அதன அழிவறற ஒளிய நிழலில நிலைகொணடு, எவவித அழுககுமினறித தூயமைபபட்டு, திரைநீஙகி இலஙகும கடவுள நிறைவின அருட சகதிககு உட்பட்டே தீரும. **பரமானந்த ஸ்வரூபியின்** சகலவித ஆனநதபரவசமும மகிழசசியும அஙகுக குடி கொணடுளளன எலலாவகைக கீழததரமான இனப நுகாசசிகளும அபபேரானநத வெளளபபெருககின வலிநத மோதலுககுடபட்டு, தம சிறுமை கணடிககப பெறறுச சிதிலமாககபபடுகினறன, அனறி, **திவ்விய ஆனந தத்தின்** தனமையில மாறி விளஙகுமாறு வலியுறுததப பெறுகினறன. எனவே, இவவகையில ஜீவாதம சைதன னியததில ஒரு திவவிய சகதி உதிதது நிரஙகுசமாக இயஙகி

அஞ்ஞானம் போற்றிப் பாராட்டி வந்த குறைவுபாடுகளையும் இழிவுபாடுகளையும் சீர்படுத்தும். முடிவில், **அழிவற்ற பொருளைச்** சார்ந்த அன்பு இன்பங்களின் எல்லையற்ற உண்மையையும் ஐயமறவலியுறுத்தும் தன்மையையும் வாழ்க்கைத்துறையில் புகுத்தத்தொடங்குதற்கு இடம் உண்டாகும். அன்றி, நம் அத்தியாத்ம உணர்வு, மனப் பூமியினின்று இவர்ந்து **விஞ்ஞான அறிவைச்** சார்ந்த ஒளி, ஆற்றல், விரிவு ஆயவற்றிற்குள் புகுதற்கு இயலும். அங்கு அந்த விஞ்ஞானத்திருப்பேற்றிலமைந்த ஒளியிலும் சத்துவத்திலும் தன்னைத்தான் வெளிப்படுத்தித் தனனியக்கங் கொண்டே காரியநிர்மாணம் இயற்றும் ஒரு திவ்விய **சக்**தியின் காந்தியும்இன்பமும் இலங்குவதைக்காண்போம். இந்தத் திவ்விய சக்தி, அஞ்ஞானத்தில் உழலும் உலகை யுமே **பரம்பொருளுண்மையின்** ஒரு வடிவமாக விளங்கு மாறு செய்யும் திறமை வாய்ந்தது.

அங்கு அந்த **விஞ்ஞானப் பேரறிவில்தான்** முற்றுப் பேற்றைச் சாதிக்கலாம் ; நமது இலக்கின் இறுதிச் சிகரம் துலங்குமிடம் அதுவே ; **எங்கும்** வியாபித்து விளங்கும் உள்ளான பகுதியின் பரப்பைத் தன்னுள் அடக்கிய வான வெளிஅதுவே ; சம்பூர்ணமான ஆழ்ந்த ஐக்கியம் ஏற்படுவது அங்கேயே ; எல்லையற்ற **அறிவின்** ஆற்றலையும் களிப்பை யும் தாங்கித் திகழும் ஜாஜ்வல்லியமான **அருளன்பின்** வேகத்தை அங்குத்தான் காணலாம். இங்ஙனம் அமை தற்குக் காரணம் : **விஞ்ஞான அன்பு** தோற்றும்போது— பந்தங்கள் அகலப்பெற்ற கேவலமனத்தால் சாதிக்கப் பெறும் மோக்ஷ நிலையின் செயலற்ற சூன்னியமான அமைதி சாந்திகளின் சுகாநுபூதியைவிடப் பன்மடங்கு விஞ்சி ஊக்கி உற்சாகமளிக்கும் ஆற்றல்கொண்ட ஒரு ஆனந்தபரவசத்தை அது உடன்கொண்டு வருதலேயாம். ஆயின் விஞ்ஞான மௌன நிலை உதிப்பதற்கு அறிகுறி யான ஆழ்ந்த பேரமைதி தன்னுள் அமைந்திருப்பதை அது இப்போது வெளிப்படுத்துகிறதில்லை. இசைவற்ற பற்பல

அம்சங்களையும், அவற்றின் தற்காலக் குறைபாடுகளையும், முரண்பாடுகளையும் கருதிச் சிறிதும் இழிந்து மாருமல் அவையனைத்தையும் தன் விசாலதிருஷ்டியினுல் ஏற்றுத் தழுவவல்ல ஓர் அன்பினுல் உண்டாம் ஏகத்துவம், **விஞ்ஞானநிலை** எய்தும்போது தன் முழு ஆற்றலுடன் ஓங்கித் துலங்கும். ஏனெனில், அந்த விஞ்ஞானநிலையில் சகலப் பிராணிகளிடத்தும் தனக்கேற்படும் தீர்க்கமான ஏகத்துவ அநுபூதி, ஜீவனுக்கும் பரமனுக்கும் உள்ள ஆழ்ந்த அபேத அறிவை ஆதாரமாகக் கொண்டிருத்தல்பற்றி எல்லா உறவு வேற்றுமைகளையும் சமரசப்படுத்த இயலு மாதலின, ஏகத்துவ அநுபூதி இதனுல் மேலும் சம்பூரண மாகவும் துல்லியமாகவும் விளங்கும். விஞ்ஞான இயல்பில் மாறுதலடையப்பெற்ற **அன்பின்** ஆற்றல், உலகிற் காணும் எல்லா உறவுகளையும் எவ்வித தயக்கமும் அச்சமு மின்றிக் கைப்பற்றி, கடவுள் முகமாகத்திருப்பி, அவற்றில் காணப்படும் மனித இயல்புக்குப் பொருந்திய ஒழுங்கற்ற மாசுப்புற்ற சிறுமைகளை அகற்றி, தெய்வீக வாழ்வின் இன்பகரமான சீரிய தன்மைக்கு உயாத்தும். ஏனெனில் கடவுள் ஐக்கிய உணர்ச்சியையும் அகண்ட ஏகத்துவ உணர்ச் சியையும் தினைத்துணையும் இழக்காமல இழிவுபடுத்தாமல் வேற்றுமை இயக்கத்தை நீடிக்கச்செய்வதே விஞ்ஞான அநுபூதியின தனியியல்பாகும். விஞ்ஞான இயல்பில் மாறுதல அடையப்பெற்ற ஓர் உணர்வு, தூய கனற்சக்தி வடிவமாய், முழுதும் உருமாறப்பெற்ற ஒருபுதிய திருஷ்டி யுடன் உலகையும் மக்களையும் உறவுகொண்டு தழுவிநிற்க முற்றிலும் இயலும். எவ்வாறெனின், அந்நிலையில் ஆன்மாவின் திருஷ்டியில், எல்லா உள்ளக் கிளர்ச்சி களுக்கும், அன்பிலும் அழகிலும் கொள்ளும் எல்லா நாட்டங்களுக்கும் விஷயமாய் விளங்குவது **நித்தியவஸ்து** ஒன்றேயாதலின், சகல வஸ்துக்களிலும் பிராணிகளிலும் இலகும் **தனிப்பொருளைத்** தரிசித்து அதனுடன் சேர்தற் பொருட்டு, பந்தமகன்று படர்ந்தியங்குமாறு உயிராற்றலின

வேகததை அததியாதம வகையில அது பயனபடுததிக கொளளும.

"வேளவிவடிவமான காமஙகள" எனபதன மூனறுவ தான இறுதி இனததில **கர்மயோக** வழிபாடடுககு நேரிடை யாகச சாாநத அனைததையும ஒனறு சோககலாம. எனெனில, இதிலதான காமயோக சாதனம பெருமபா லும நிகழபபெறறு நிறைவேறுதறகுரிததான அவகாசம பொருநதியுளளது. வாழககையில வெளிபபடையாகப புரியும செயலகளயாவும அதன வீசசுககுள அடஙகியவையே யாகும. பௌதிகஉலகம அளிககும அவகாசஙகளைமுழுதும பயனபடுததக கருதித தனனை வெளியியககஙகளிற புகுததி, வாழககைததுறைகளில ஈடுபட உறுதிகொணட **இச்சாசக்தியின்** நானகுருப ஆறறலகளும அதனநிழலில தான உருககொளளும. ஆயின இஙகுததான, துறவற வாழககையிலோ பரலோகவாழககையிலோ பறறுககொணட ஒரு ஞானவழிபாடடுககு, வெலலவேமுடியாத தடுமாறறம எழுகிறது ; எநதவகை உலக வாழககையில ஈடுபடுவதும தனககு விலககாகுமெனககருதி மணணுலக வாழககை யெனபது ஆருபபிணிவாயநத அவிததை இடையறுது நடமபுரியும தீய அரஙகாமென அதனினறு அவவழிபாடு அபபுறபபடுகிறது. ஆனால, **பூரணயோகம்** சாதிககக கருததுக கொணட அததியாதமவெறறியெனபதும தெயவததனமை யில பரிணமமியறறுவதெனபதும இவவுலக வாழககை யியககஙகளைச சமபநதிததேயாகும. வைராககியநெறி களில வழிபடுபவா இவறறினினறு முறறிலும விலகி நிறகினறனா. ஏனையவாகள இவறறை ஒரு தாறகாலிகமான சோதனை அரஙகாகக கருதுகினறனா, அனறி, கரநதுறை யும கடவுளதுமேலவாரியாக அறபகாலததளவே இயங குமதிணமையறற திருவிளையாடலாமென ஏறபா. ஆயின பூரணயோகததில மருவிநினறவன இவறறை, முறறுப பேறறைச சாதிககவுதவும இடைவெளியெனவும, கடவுட செயலகளுககுரிததான அரஙகமெனவும, மறைநதுநினற

ஆனமபபொருள தனனைததான அறிவதறகு அவகாச மளிககும பிரதேசமெனவும தெளிநது ஆாவததுடன வரவேறறுத தழுவுகிறுன. நீககமறததனனில கடவுளைக காணபதே உயிரின முதறகாரியமெனபது உணமையே. ஆயின **ஈசன்** வகுதத வழிவகைகளும வடிவ அமைபபுக களும அவனது இருபபையே மறுககுமாறு வெளிபபடை யாகத தோறறினும, உணமையில அவறறின மறைவில அவன இலஙகுகினறுனெனபதையும, இறுதியாக, அனைத தையும இயககுவிககும ஓா அதீத வஸதுவின **பேராற்றல்** இலஙகுவதையும முழுதும கணடறியவேணடும. இவ் வாறறல கீழிறஙகியியஙகிஞலமாததிரமே இவவுலகுமுயிரும தமமை மறைததுநிறகும ஆவரணஙகளைததகாததுத தம் வெளிபபாடடு வழிவகைகளிலும, தமமைபபுலபபடுததும் தனமையிலும கடவுளியலபில அமைநதிலஙகும உரிமை வாயககபபெறும—இவறறின உளளுறையான சததுவததில அததகைய இயலபு ஏறகெனவே மறைபொருளாய அமைந துளளதலலவா !

அஃதஙகனமாகவே, **பூரணயோக** வழிபாடடில ஈடு பட்டவாகள, மேல விளககபபடட இநத முககியகருததை ஏறறுகவேணடும. ஆயின அதை ஏறபதில, அதைசசாதிப பதை எதிாததுநினற எணணறற இடையூறுகளைக கருததில கொளவதோடு மாததிரமலலாமல, ஏனைய பல வழிபாடடு முறைகள எநத வலிநத காரணமகொணடு இககருதது நிறைவேறுதீலும இயலுமோவெனச சஙகிதது மறுக கினறன எனபதை ஐயமற முழுதும உணரவேணடும ; அனறியும மணணுலக வாழவின உணமைப பொருள இககருததை நிறைவேறறுதலே எனபதையும, இதன பொருடடுப **பூரணயோக** வழிபாடு வனமையாக ஆணை யிடுகிறதெனபதையும உணாவது இனறியமையாததாம. ஏனெனில, மணணுலக இயலபில நிகழும வாழககைச செயலகளைபபறறிக கருதுமபோதுதான முககியமான இடுககண எழுகிறது. இதை இசைவுபடுதத இயலாமையே,

வேதாநதசாஸதிரஙகள, உலக இயககஙகளினினறு விடுபடடு நிறபதை ஞானசாதன மாாககமாகப பெரிதும போறறு மாறு செயதது ; சமய வழிபாடடில ஊககஙகொணடவா களையும, இநத அநிததியமான சரீரததில பிறவி யெடுபப தெனும வியாதியினினறுவிடுபடடுச சேயமையிலுளள ஒரு **சொர்க்க பதவியையோ** மௌன அமைதிகொணட **நிரு வாண நிலையையோ** நாடுமாறு செயதது. அழியககூடிய இநத உடலுககுரிய பறபல குறைபாடுகளுககும, சூழநது நினற அஞஞான வஞச வலைகளுககும மததியில இருநத போதிலும, **கேவலஞானத்தைத்** தேடும சாதகன சிவ வழிபாடு ஏனைய வழிபாடுகளைவிட எளிதெனவும சிககலக ளறறதாகவும கருதுகினறுன. துனபஙகளும தொலலை களும இடாபபாடுகளும நிரமபியிருபபினும கலபபறற தெளளிய அனபு (கேவலபகதி) நீலவானில தடையறறுலா வும புளளினமபோல ஓஙகிவிளஙகலாம எனெனில, **அறிவு அன்பு** எனபவைகளின உளளியலபு எபபோதும பரிசுதத மானதே ஆயின அவை, உயிராறறலகளின ஐயததுக கிடமான இயககஙகளில தலையிடடு, அவறறின ஆழமறற புறவாழககையின பணபறற செயலகளிலும பிடிவாதங கொணட புனமையான விருபபஙகளிலும ஈாககபபடும போது, கலபபுறறுததடுமாறி, சீரகெடடு இழிகினறன. எனவே, **அறிவு அன்பு வாழ்க்கை** எனும இவவாறறல களில வாழககையைபபறறி—வாழககைததுறையில ஏதோ வொரு பிரதானமான அமசததில எழும தீவிர இசசையைப பறறியாயினுமசரி—கருதுமபோதுதான, அதன உளளியல பிலேயே ஏதோ மாசும சாபககேடான இழிவும அமைந திருபபதுபோல காணபபடுகிறது. இததுடன தொடாபு ஏறபடு மாயின, அதன மடமைககுணஙகளில மூழகி அதன பறபல அழுககாறுகளிற சிககுணடு, தேவதைகளுமே தமது தனமையை இழநது இழிகினறனா ; அதன எணணறற தீய வழிகளில ஈாககபபெறறு, பயஙகரமான அசுர-ராககத கிருததியஙகளில நாமும ஈடுபடுவதைத தடுகக இயலாதவ

ராகினறனா.அதனஅடிபபடை,மஙகியஅஞஞான ஜடதததுவ மாகும; எனவே அனேததும, உடற சமபநதமான தேவை களிலும விருபபஙகளிலும பிணேககபபடட அறபமான மனததைப பறறுககோடாககொணடு, இழிநத இசசை களும உணாசசிகளும பயனறறசெயலகளும ஆசைகளும அலுவலகளும கவலைகளும இனபதுனபஙகளும ஒரே வகையில மீணடும மீணடும பொருளறறுப புலபபடுதல, எனும இனனோரனனவைகளிலசிறைபபடுகினறன—இவை, உதிதத இடததிலேயே சுழனறுகொணடிருககும ; இவை எககாரணமகொணடு எதைககருதி எழுகினறனவென பதைச சிறிதும அறியாத அஞஞானததின சுவடு அவறறின முகததில பதிநதிருபபதைக காணலாம. இவை சாாபு கொணட தாமச இயலபுவாயநத இநதப பௌதிகமனத திறகு, இஙகுககாணும இழிவான குடடிததெயவஙகளே சாலுவதாகும, இதா மேமபடடதெயவஙகள உணடென பதையே அது கருததில ஏறபதிலலை. அது விருமபுவதெல லாம, ஓா உயாநத இனபவாழககை, ஒருவகைககடடுபபாடு, மகிழசசி இவையேயனறி, உயாவுபடுததும எததகைய அததியாதம சுதநதரததையுமனறு. வாழககைததததுவத தின அஸதிவாரததனமை இஙஙனமாக, அதன மததிய பாகததில, வாழககைததுறையில ஈடுபட மிகவும உறுதி கொணட ஓா இசசை, மிகுநத உறசாகததுடன தோனறு வதைககாணகிறோம. ஆயின இது, எநதெநத அமசஙகள வாழககையை வருததித தாறுமாறுககித துனபவெளளத தில ஆழததுமோ அவறறிலேயே களிகொணடு கணமூடிக கூததாடும மூாககமான ஒருபெரும பேயபோனறது இது, பகடடான வேஷஙகளிலும பணணறற பாககளிலும பாதக மான ஆபததுககளிலும, நனமைதீமைகள இனபதுன பஙகள இருள ஒளிகள வெறிகொணட விமமிதமும வெந தழல வேதனையும ஆகிய இவையெலலாம கலநது மாறி மாறிததோனறும விசிததிரக கூததுககளிலும விடாப பறறுடன விருபபஙகொணடு ஆரவாரமசெயயும ஒரு மனித

வடிவததிலோ அசுரவடிவததிலோ இயஙகும. இது, இவவிபரீதப போககுககளில மோகஙகொணடு மேனமேலும அவறறையே நாடும ; அவறருல துனபுறுததபபடடுக்கூககுர லிடநேரினும அவறறையே ஏறகும—வேறெவவகையிலும இனபமபெற விருமபாது ; உதகிருஷடமானவை எவை தோனறினும அவறறை வெறுதது எதிரககும ; பலவகைத துனபஙகளிலும தீய கிளாசசிகளிலும பீடிககபபடடிருபபதி னினறு அதை மீடடு, ஒளியும இனபமுமளிதது வாழககை யைத தூயமைபபடுததககருதி எதாவதொரு திவவியசகதி முனவருமாயின, கடுஞசினஙகொணடு அதை வெட்டி வீழததி மிதிததுததுவைககும. இவை இஙஙனமாக, இசசை யின வெளிபபாடடை மறறோா தனமையில வாழககை வகையிறகாணகிறேம இது,இலடசிய வாழககையைக கருத திலகொணட **மனம்** வாழககையிலிருநது பிழிநதெடுதது அளிககமுயலும ஏகதேசமான அழகு, ஒறறுமை, விளககம, சீரிய ஒழுககம எனபவறறில மோகஙகொணடு அவறறைச சீரபடுததி நெறிபபடுததும ; தன கோடபாடுகளையேபினபறற விருமபும ; ஆயின இது பிராணமய இயலபின ஒரு மிகச சிறு பகுதியினினறே எழும விருபபமாகையின அதனுடைய உககிரமான, அனறி மஙகிய மநதமானவையான அணுகக நடபினஙகள அதை எளிதில வீழததிததளளும. இநத மனததை அதிகரிதத ஓா உயாநிலையிலிருநது ஒருசமயம அதறகு அழைபபுணடாயின அதை எளிதில ஏறகாது ; இவவழைபபு, மஙகலான நம பிராணமய இயலபுகிரகிகக வியலுமாறு, தன உயாதனமைகளைத தாழமைபபடுததிக கொளளுமாயின ஒருகால அதறகுச செவிசாயககும. ஆயின அவவழைபபுககருததிலகொணடபயன அவலமாமனறே ! சமயஙகள இததகைய இழிதனமையைக கையாளுவதைப பொதுவாகக காணகிறேம.

வாழககையில ஈடுபட விருபபஙகொணட உயிராறறல களின விசிததிர இயககஙகள இவையாம. சாதகன,தனனி லும தனனைச சூழநத யாவறறிலுளளும இவவாறறலகள

இயஙகும இவவெலலாவகைகளையும தனது சாதனை நிகழசசியினகண உணரலாகிறுன. உணரவே, அவறறின இறுகிய பிடிபபுககளினினறு தனனை விடுவிததுககொளள இடையருது போராட வேணடியிருககிறது. போராடி, தன மீதும தனனைசசூழநத உலகின அனைவாமீதும இதுவரை நிரஙகுசமாக ஆதிககமசெலுததிவநத அவறறைஅவறறின இருபபரணகளினினறு அபபுறபபடுததவேணடியிருககிறது. ஆயின இது மிகமிகக கடினமெனபதில ஐயமிலலை. ஏனெனில, அவறறின பிடிபபு மிக வலிநதது, அவறறை வெலலவும இயலுமோவெனததோனறும. எததகைய அறநெறி ஆறறல கொணடும வனமையான சமய ஒழுககங கொணடும புததியின கூரிய விளககஙகொணடும அவறறின சீாகேடுகளைததிருதத முயனருலும இறுதியில தம இயலபின வககிரமான வடிவததையே மீடடுமபோய அடையும. மனித இயறகையைததிருததுவதெனபது, நாய வாலை நீடடிநிமிாததிநிலைகக முயலவதுபோலாம என வழஙகும நிநதைமொழியை நிரூபிததவாருகும. அநதக கொநதளிககும உயிராறறலின வீரியமும கடும பிடிபபும, அதன பிழைகளின, அதன தீவிர வேடகைகளின, எலலையறற சாகசமும, சிறிதும தளராது விடாபபிடியாக உடபுகும தநதிரமும, சொாககவாயிலவரையிலுமகூடத தொடாநது தாககும அதன வேகமும, இடாபபாடுகளை இயாறிததீராத தொலலைபுரியும திறமையும கறபனைக கடஙகா. எனவே, சாதுககளும யோகிகளும திடபபயிறசியி லைபெறற ஆதமவெறறியும பநதமகனற தூயமை தாமும அதன சூழசசிககும கொடுமைககும முனநிறகவியலுமோா வெனவும ஐயமெழும அதன உதரததிலேயே ஊறிநினற இநத ஊழலகளை யெலலாம செமமைபபடுததமுனையும உறுதியின முயறசிகளயாவும வீணேயாமெனததோனறும. எலலையறற இககஷடஙகளையெலலாம கருதுஙகால, வாழக கைததுறையிலிருநது விலகிஓடிச சொாககானநத பததை நாடுவதோ மௌனானநததில முழுதும லயிததுவிடுவதோ

உசிதமெனச சாறறிவநதகொளகை தனிச சிறபபடைகிறது. அடையவே, மூடமான பநதஙகளினினறும, விகாரமான இழிநத வெறிகளினினறும மணணுலக வாழககையளிககும அறபமான சுகபோக சிததிகளினினறுமவிலகி, பிறவித துனபததினினறு விடுபடடு நிறகும வழியைததேடுவதே இவவியாதிகளுக கெலலாம ஒரே நிவாரணம எனறு பறை சாறறிவநத சிததாநதம மீடடும தலைதூககி நிலைககிறது.

அஃதஙஙனமாக ; பலவகையிலும அலடடுறும இநதப பிராணமய இயறகை மாறுதலடைதறகு உபாயம—அதன துனபஙகளுககுப பரிகாரம—ஒனறு இருநதேயாதல வேணடும ; ஆயின பிராண இயககம வழிதபபிசசெனற தறகுக காரணமும அதை நேரவழியிறபுகுததும உபாயமும அதன அஸதிவாரததிலேயே, அதன மூலததததுவததிலேயே, கணடு தெளியவேணடும. ஏனெனில இநதப **பிராணன்** எனபதும **திருவருள்** ஆறறலகளில ஒனறும. அது நமககுப புலபபடுமவகை ஒளியறறும சீரகேடாயுமிருப பினும, ஏதோ தீய ஊழவினையால தறசெயலாயததோனறியதோ, அனறி, பாபம நிரமபிய அசுர உணாசசியினால உணடானதோ அலல. **பிராணனை** உயவிககும விததுப பிராணனுககுளளேயே அமைநதுளளது. நமமை ஊககித தொழிறபடுததுமஆறறலபிராணனிலிருநதுதான உணடாக வேணடும. நமமை உயவிககும ஒருவகை ஒளி **ஞானத்தில்** அமைநதிருபபதும நமமை ஈடேறறி ஒருவகை மாறுதலடையசசெயயும சகதி **அன்பில்** அமைநதிருபபதும உணமையே. ஆயின, தபபுவழியிறசெலலும மனித இயறகையைப பரிபூரணமாகத தூயமைபபடுததித **திவ்விய உயிராற்றல்** வடிவமாக அது இலஙகுமாறு செயதறபொருடடு, பிராணனின அநுமதியைபபெறறு அதன நடுபபாகததிலிருநது விடுவிககபபடட ஒரு கிரியாசகதியைக கருவியாக உதவிககொணடால மாததிரமே இநத **ஞானமும் அன்பும்** பயனளிககும ஆறறலாக விளஙகும. வேளவிவடிவமாக **ஆற்றும்** செயலகளை அவறறின தனமைகளுககேறறவாறு

பாகுபாடுசெயது பிரிததுவிடடால மாததிரம நமககெழும கஷடததை நிவாததிசெயதவாருகாது ஞானம பகதி அனபு வடிவஙகளான காமஙகளில மாததிரம ஈடுபடடு,—பிரபலமான சருததுககள, சகதி சமபாதிததல, பொருளீடடல, சேமிததல, திறமையைப புலபபடுததி வினியோகிததல, பொருதல, வெறறி, ஆதிககம இனனோனன வறறின சமபநதமான காமஙகளை விலககி நிறபோமாயின, வாழககையின பெரும பகுதியை உதறிததளளியவாருகும. இவை, அவா அகநதைகளின இயலபைசசாாநதவையாகக காணபபடுவதனால, பிணககும சசசரவும ஒழுஙகீனமும தலை விரிததாடும அரஙகாகததோறறுதல இயலபே. ஆயின உறறுநோககின இவவாறு பாகுபாடுசெயதல எனபது உணமையில இயலாத காரியம, அனறி ஒருகால செயய முயலவோமாயின, வேளவியாறறல எனபதன முககிய கருதது தவறியதாகும; எபபடியெனில, அது, **பிரபஞ்ச மகாசக்தியின்** முழுததனமையான ஆறறலகளிலிருநது நமமை வேறுபடுததி, உலகினதத்தையும தழுவி இயஙகும **இயற்கையின்** ஒருமுககியமான பகுதியை—எநத ஆறறலகள உலகில சிருஷடிகளை இயறறுவதறகு அவசியமானகருவியோ அவவாறறலகளைககொணட அநதப பகுதியைப—பாழககியதாகும. **பிராணசக்தி** இனறியமையாத ஒரு மததியஸதனுகும. அதனுதவியைககொணடுதான, **இயற்கை** இஙகு இவவுலகினகண தன காரியஙகளைச சாதிததுககொளளுகிறது. **மனமானது**, ஸதூலமான ஓா அஙக அமைபபின உதவியினறி, தன உடபுறககறபனை வடிவஙகளின அழகிலேயே புதைநது கிடககாமலிருககவேணடுமாயின இநதப பிராணசகதியின உதவியை நாடியாகவேணடும. ஆனமா, தான வியகதபபடுததத இயலும யாவறறிறகும ஒருவெளிப படையான வடிவததையும ஆறறலையுமஅளிதது,பௌதிகப பிணடததில இறஙகிததனனைச சமபூரணமாகப புலப படுததவேணடுமாயின பிராணசகதியின உதவியினறி இயலாது. பிராணன, மததியஸதனுயுதவும தனது ஆறறலை

ஆனமாவின இதர இயககஙகளின பொருடடு உதவியா யளிகக மறுககுமாயினும, அனறி அதன உதவியை ஆனமா ஏறகமறுததாலும, அவவியககஙகள இஙகு அளிககககூடிய பயனை அளிகக இயலாமல செயலறறு ஒடுஙகிததனிமையில நிறகும ; அனறி, வீரியமறற, ஜீவ களையறற,ஒருபொறபாவை போலவிளஙகும; அனறிஅவறறி னினறு யாதானும ஒருபயன விளையககூடுமாயினும அது, நம செயலகளின ஏகதேசமான' விளககமே யாகும, உள அநுபூதியாகமடடில அமையும, வெளி விஷயஙகளில பயனபடாது ; வாழககையைச சிறிதளவு சீாசெயய இயலுமேயனறி அதன தனமையை உருமாறறும ஆறறல அவறறில காணபபடாது. ஆயின, பணபடாத நிலையில **பிராணன்** தன ஆறறலகளை ஆனமாவிடம கொணடுவரு மாயின முனனினும இழிநதபயனே விளையும. ஏனெனில, அனபு ஞானம எனபவறறின செயலகளின திவவியத தனமையை ஒடுககி இழிவுபடுததும, அனறி, தன தாழநத சீாகேடான இயககஙகளுககு அவறறை உடநதையாககிக கொளளும். சிருஷடி செயயும ஆறறலோடுகூடிய அததி யாதம அநுபூதி சம்பூரணமாக இலஙகவேணடுமாயின உயிராறறலைப பயனபடுததிககொளவது இனறியமையாதது. ஆயின இவ்வாற்றல் முழுதும பணபடைநது உயாநோககங கொணடு சுதநதிரமாய இயஙகும தனமையில மாறிநிறக வேணடும. விலஙகுததனமையகலாத மனோமயனான சாதாரண மனிதனில அமைநத ஆறறலாகவோ கொடிய அசுரததனமை வாயநத ஆறறலாகவோ, அனறி, தெயவத தனமையும மனிததனமையும கலநத ஆறறலாகவோ இருபபினும பயனிலலை. உலக வாழககையை வெறுககும துறவிகளும, அனறி, சொாககாதி பதஙகளை நாடிததவம புரிபவாகளும பினபறறும கோடபாடுகள எவவகையில அமையினும அமைக ; **பூரணயோக வழிபாடு**, வாழக கைககுச சமபநதபபடட இநதககடினமான அமசஙகளைக கருததில ஏறறேயாகவேணடும. வாழககையின புறசசெயல

கலைபபறறிய பிரசசினையை அது அசடடைசெயதல ஒவவாது; அவறறில இயலபாயமைநத தெயவத தனமையைககணடு தெளிநது அதைக **கடவுளன்பு ஞானம்** எனபவைகளோடு எககாலும இணைபிரியாதவாறு இறுகபபிணைததல வேணடும.

அறறேல, **அன்பும் அறிவும்** நிரஙகுசமாக நிரபபயமாக இயஙகி உயிராறறலைக கைபபறறித திருததி அமைககும வலலமை வாயககபபெறும வரையில வாழககைச செயலகளைககுறிதது வாளாவிருபபது நலமெனககருதுவது நமீ பிரசசினையைத தீரததவாறுகாது. ஏனெனில, **அன்பும் அறிவும்** மிக உயாநத நிலை அடைநதாலனறி உயிராறறலை அதன இழிவுபாடுகளினினறு மீடகும வலலமையைத தடைபபடுததி முடமாககும காமககுரோதாதிகளின திரிபு வுணாசசிகளினினறு தபபுவிககமுடியாதெனபதை நாம அறிவோம எனினும ஒரு வழியுணடு: விஞஞான இயல பின உசசிகளை உணாவு எயதபபெறுமாயின இநத இடையூறுகளெலலாம அகனறுவிடும உணமையே, ஆயின இஙகு எழும முடடுபபாடு எனனெனின: பணபாடுபெறுத உயிராறறலைத தோளிறசுமநது விஞஞான உசசிகளை எயதுவ தெனபது அசாததியமாம; அதுவேபோல, யாதொனறு லும வெலலமுடியாத, எளிதில அசைககமுடியாத நிலைபர மாக விளஙகும அததியாதம விஞஞான நிலைகளைசசாாநத ஒளியைக கீழிறகக இயனறாலனறி வாழககைததுறையில இயஙக உறுதிகொணட உயிராறறலின தனமையை ஆழமா மாகததிருததிப பணபடுததுவதெனபதும அசாததியமாம. விஞஞானவுணாவு எனபது ஒரு பேரறிவு, ஆனநதம, அனபு, ஒறறுமை இவைமடடுமலல. அஃது, ஓா இசசாசகதி வலலமை வேகம இவறறின வடிவமான ஒரு தததுவம. அது கீழிறஙகுவதெனபது வெளிபபாடான இவவுலக இயறகையினகண அமைநத இசசை, வலலமை, ஆறறலக ளாம பகுதி அவவுணாவை ஏறறுததாஙகுவதறகுறற வளாசசியும எலலையறற பரிபககுவமும வாயககபபெறறு

லனறி நிகழாததாம ஆயின,இசசை வலலமைவேகஙகளின தனமை உயிராறறலின உடபொருளில இயலபாயமைந துளளமை பறறி அது கேவல அனபு அறிவுகளின ஆதிக கததை ஒபப மறுககிறது ; மூாககமான சாககசசெயலகள முனபின யோசிககாது கையாளப பெருககஙகொளகிறது ; தன சொநத தைரியததையும ஆாவததையும கொணடே இரணடாறற **பரம்பொருளைத்** தேடிககாணத துணிகினறது

பரம்பொருளின் தனமைகள அனபும மெயயறிவும மாததிரமலல, பேராறறலும அதனகண அமைநதுளளது. மனம **அறிவின்**பொருடடு உழலகிறது, இதயம **அன்பின்** பொருடடு ஏஙகி அலைகிறது ; அதுவேபோல உயிராறறல சகதி யினபொருடடும அது அளிககும அதிகாரததினபொருடடும தயஙகித தடுமாறித தளளாடி முனைநது முனனேறு கிறது. சமயபபறறும அறநெறிபபறறுமகொணடவாகள, திமையையும இழிவையும உணடுபணணும தனமை சகதி யில இயலபாயமைநதிருககிறதென அதை ஏறபதும நாடுவ தும தவறென நிநதிககினறனா அககருதது பெரும பாலும உணமையென வெளிபபடையாகத தோறறினும, மதியீனமான துரபிமானமே அநநிநதனையின உடகரண மாம **அன்பும் அறிவும்** எவவாறு இழிவுபடுததபபடடுத தீயவழியில பயனபடுததபபடடு வருகினறனவோ, சகதியும அவவாறே பயனபடுததபபடுகினறதேயலலாமல, உணமை யில சகதி எனபது தெயவததனமை வாயநததெனபதை யும கடவுடகாரியஙகளினபொருடடு இஙகு இடபபடடிருககிற தெனபதையும கருததில வைககவேணடும. **சங்கற்பம் சாமர்த்தியம்** எனபவறறைககொணடு உலகஙகளை நடததிச செலுததும பேராறறலே **சக்தி**எனபது இவவாறறல, அனபு வடிவமாகவோ அறிவு வடிவமாகவோ உயிாவடிவ மாகவோ உடலவடிவமாகவோ வெளிபபடலாம. எவவடிவி லாயினும அது, எபபோதும மெயயறிவினினறே தோனறிய தெனபதையும திவவியகுணம பொருநதியதெனபதையும உணரவேணடும; மனிதனோ விலஙகினோஅசுரனோ,

அறியாத்தன்மையில் அதை உபயோகிக்கும் வகையை யகற்றி **அகண்டநித்யவஸ்து**வுடன் ஒருமித்துநின்ற உள்ளுணர்வினுல் உந்தப்பட்டு, உயர்தன்மையில் அது இயங்கும் வகையை மேற்கொள்ளவேண்டும்—இவ்வுயர்தன்மை அவ் இயற்கைக்குணமே யாயினும் நம்மறிவுக்கு மிக அசாதாரணமெனத் தோற்றுவது வியப்பில்லை.—வாழ்க்கைச் செயல்களை விலக்கிக் கேவல உள்அநுபூதி வாய்க்கப்பெறுவதோடு **பூரணயோகம்** திருப்தியடையாது—வாழ்க்கைத் திறத்தை மாற்றும்பொருட்டே அது உள்அநுபூதியில் ஈடுபடுகிறது. ஈடுபட்டு, இறைவனுடன் தொடர்புவாய்ந்து, **திருவருள்** வழிகாட்டுதலை ஆதாரமாகக்கொண்ட ஓர் யோக சக்தியின் இயக்கத்திற்கு ஓர் அங்கமாகப் பிராணசக்தியைத் தொழிற்படுத்துகிறது.

வாழ்க்கையில் ஆர்வங்கொண்ட **பிராணசக்தி** அந்நாளைச் சூழ்வில் தான் செய்யப்பூண்ட காரியங்களின் பொருட்டு, பொய்ம்மையான ஒருவகை அவாவுயிரைச் சிருஷ்டிசெய்துஅருட்சுடர் வடிவமான உண்மைஉள்ளுயிரின் ஸ்தானத்தை ஆக்கிரமிப்புச் செய்வதனுல், வாழ்க்கை விருத்திகளை அத்தியாத்மவகையில் இயங்குமாறுசெய்ய முனைவதில் எல்லையற்ற கஷ்டங்கள் நமக்கு எழுகின்றன. தற்காலம் நம் ஜீவன்அமைந்திருக்கும் நிலைமையில் உலகில் நாம்புரியும் செயல்கள் அனைத்தும், அல்லது, பெரும்பாலும் இந்த அவாவுயிரால் தூண்டப்பெற்றுச் சீரழிக்கப்பட்டவையே,அன்றிஅவ்வாறு காணப்படுகின்றன. அறநெறி வழிபாட்டையோஅன்றிச் சமயவழிபாட்டையோ ஆதாரமாகக் கொண்ட செயல்களும், லோகாநுராகம் லோகோபகாரம் ஆத்ம பரித்தியாகம் தன்னலமறுப்பு எனும் வேஷங்களில் விளங்கும் செயல்களும் இந்த அவாவுயிரின் நுண்ணிய இழைகளால் அடிமுதல் நுனிவரை ஊடுருவிப்பாயப் பெற்றவையே. இந்த அவாவுயிர் என்பது அகந்தை உயிரின் ஒரு பகுதி, பிரிவுபடுத்துவதே இதன்தன்மை, பிரிவுபடுத்தி மமகாரத்தைமூட்டுவதே அதன் உணர்ச்சிகளின் இயல்பு.

இது தனது விருத்தியின் பொருட்டு, அதிகாரத்தின் பொருட்டு, போகத்தின் பொருட்டு, ஆட்சியின் பொருட்டு, வரையற்ற ஆதிபத்தியத்தின் பொருட்டு, வெளிப்படை யாகவோ பகட்டான வேஷங்களிலோ தன்னை முன்னுக்குத் தள்ளிக்கொண்டேயிருக்கும். தீய தன்மையான இந்த உழற்சியை, இசைக்கேட்டை, இழிவுபாட்டை வாழ்க்கையி லிருந்துஅகற்றவேண்டுமாயின்,உண்மை உயிரை—சைத்திய புருஷனை—முன்னுக்கழைத்து, அகந்தைய்வாவுயிர்களைத் தகர்த்தொழித்தல்வேண்டும். ஆயின் இதன்கருத்து,வாழ்க் கையை நிர்ப்பந்தத்துக்காளாக்கி, தனக்கியல்பான நடை முறையை அநுசரித்துத் தனது நிறைவேற்றத்தை நாடு வதைத் தடுப்பதென்பதல்ல. ஏனெனில், இந்த அவாவுயி ரின்மறைவில், உள்ளான உண்மையான பிராணமயஉயிர் இலங்குகிறது ; இதை நசித்தல்தவறு. இதற்கு முதன்மை யிடமளித்து, கடவுள்தன்மையின் ஆற்றலாக அதன் உண்மை இயல்பில் தொழில்புரியுமாறு அதை விடுவிக்க வேண்டும். பிராணசக்தியின் உத்தேசங்கள் கடவுள்தன்மை யில் நிறைவேற வேண்டுமாயின் நமது அத்தியந்த உள்ளுயி ரின் வழிகாட்டுக்குப் பணிந்தொழுகுமாறு இந்த நம் **பிராணமய உயிரை** முன்னரிடுவது இன்றியமையாத நிபந்தனையாகும். அவ்வுத்தேசங்களின் உள்வடிவம் முன் போலவே யிருப்பினும் அவற்றின் உட்கருத்தும் அவை வெளிஉலகில் நிறைவேறும் தன்மையும் முழுதும் மாறுபட்டிருக்கும். தெய்வத் தன்மையில் செயல் புரியும் உயிராற்றல் என்பதும், வளர்ச்சியின்பொருட்டு இயங்கும் ஓர் இச்சா சக்தியே.—வளர்ச்சி என்பது, உண்மையான திவ்விய ஜீவனாக, கேந்திர ஆன்மாவாக, கரந்துறையும் எந்த அழிவற்றபுருஷன் அகந்தை பணிவடைந்து வெளி யேறினால்மாத்திரம் வெளித்தோன்றுவானோ அந்தப்புருஷ னாக வளம்பெறுதல், என்றுணர்க. மற்றும் அப்பிராணமய வுயிர், 'தான்' என்பதை வலியுறுத்தும் ஓர் ஆற்றலாகும். அதுவலியுறுத்தும்"தான்" என்பது நம்முளுறையும்கடவுளை,

தோனறிமறையும அறபமான வெளி உயிரையலல. எனவே, வாழகக்கையின உணமைபபொருள இஃதாம : **வளம்பெறுதல்,** அஃதாவது மனபபிராணதேகஙகளில ஆனமா தனனை வனமைபபடுததி, தனது இருபபை வலியுறுததி, இயறகையினகண வளமபெறறு வருதல ; **உடைமை,** அஃதாவது, எநத இறைவன சகல வஸதுககளிலும குடிகொணடுளளானோ அவவிறைவனுககு உடைமைபபொருளாதல, அதுவேயனறி, அகநதையின அவாவுணாசசியினால பொருளகளில ஆசைகொணடு அவறறை உடைமையாககிககொளவதலல, **இன்பநுகாச்சி,** அஃதாவது, உலகனைததும ஊடுருவிநினற திருவருள ஆனநததைதை நுகாதல; **பொருதல், வெல்லல, ஆதிபத்தியம,**—எனின, மருளாறறலகளை வெறறிகரமாக முறியடிதது உளளும வெளியும இயறகையை வயபபடுததி அததியாதம சுயராஜஜியததை நிலைநாடடி அனபாலும அறிவாலும **திருவருள்** உரன வலிகொணடு மருணமையின அரசாடசிகளனைததையும அடககி ஆளுதல—எனறவாறும.

எனவே, இநத நோககஙகளைக கருததிலகொணடே கடவுளதனமையில வாழகக்கைசசெயலகளை இயஙகசசெயது அவறறின தனமையைப படிபபடியாக மாறுதலடையசசெயயவேண்டும, அதனபொருடடான நிபநதனைகளும விளககபபடடன. இதுவே முனகுறிபபிடட வேளவியாறறலின மூவகைகளில மூனறுவது பகுதியாம. தாகக யுகதிகளால காரணகாரணஙகளை விளககிநிறபது நம யோகததின கருததலல, வாழகக்கையை விஞஞானமயமாய இலஙகசசெயவது அதன குறிககோள, வாழகக்கையை அறநெறி ஒழுககததில வழுபபடுததுவது அதன கொளகையலல, ஞான சாமராஜஜியததை உடையசசெயவது அதனமுயறசி. அமுககியமான வெளிவிஷயஙகளையோ அநதககரணவிருததிகளினபோககையோ சீாபடுததுவதில நாம ஈடுபடவிலலை ; வாழகக்கையைப புது அஸதிவாரததினமேல அமைதது அதில உளளுறையாயஇலகும திவவியாமசததினதனமை

யில் அதன் செயல்களை இயங்குமாறு செய்வதே நம் நோக்கம். அவ்வாறு புத்துருவில் வாழ்க்கை அமைக்கப் பெற்றால்மாத்திரமே நம் மேற்புறத்தில் கரந்திலகும் **அருளாற்றல்** நம்மை நேரிடையாக ஆட்கொண்டு தனது பிரத்தியட்சமான விளக்கமாக வாழ்க்கையின் செயல்களை உருமாறி இயங்கச்செய்ய இயலும்,—அந்த **அழிவில்லாக் கூத்தன்** தற்போதுபோல் விரூபவடிவங்களில் வேஷதாரி யாக நடிக்கும்நிலைமை நீங்கும். மேலாக இயங்கும் மனம் புத்திகளின் வகையை நீக்கி, அத்தியாத்மவகையில் இயங்கி உணர்வின் உட்பொருளை முழுதும் மாற்றி அமைத்தால் மாத்திரமே, வாழ்க்கையின் தற்போதைய நிலை மாறுத லடைந்து அதன் துன்புற்ற நிலையற்றவடிவம் நீங்கும்.

அஃதங்ஙனமாக,வாழ்க்கையின் நிகழ்ச்சிகளை மேலாகக் கையாளுவதில் பயனில்லை, எனவே. அதன் மூலதத்து வத்தையே மாற்றியமைக்கவேண்டும். அதன் துன்பம் நிறைந்த மருட்சியை அகற்றி இயற்கையின் இன்னிசை இயக்கமாக அது இலங்குமாறுசெய்வதே பூரணயோகத்தின் நோக்கம். அடிப்படையான இந்த முழுமாற்றம் இயற்றிப் புத்துயிர் அளிப்பதன்பொருட்டு இன்றியமையாத நிபந் தனைகள் மூன்றாம். ஆயின் இவற்றின் தனித்தனி இயக்கம் பூரண பயனை அளிக்காது. அவற்றின மூவகை ஆற்றலும் ஒருங்குகூடிச்செயல்புரிவதனால் வாழ்க்கைநிலை ஊக்கப் பெறும், கருதிய முழுமாறுதல் ஐயமின்றி வாய்க்கப் பெறும். எவ்வாறெனின் : முதன்மையாக, வாழ்க்கையின் தற்போதைய அமைப்பு அவாவடிவமான இயக்கமாகும்; அது தனது உழற்சிக்கு ஆதாரமாக ஓர் அவா உயிரைச் சமைத்துள்ளது. இவ்வவாவுயிர் வாழ்க்கையின் பிரவர்த்த னங்களனைத்தையும் தன்பால் ஈர்த்து, தனது அலட்டுறும் தன்மையையும் மங்கிய மருட்சியின் வேதனையையும் உழைப்பில் வெற்றிபெறு வருத்தத்தையும் அவற்றுள் புகுத்துகிறது. ஆயின், அருள்வாழ்க்கை நிகழ்தற்கு, அவா வென்பது அறவேஅகற்றப்பெற்று அதற்குமாறாக,தூய்மை

வாய்ந்த நிலையான **கருத்தாற்றல்** இயங்கவேண்டும்; கடுவேதனைக்குட்பட்ட அவாவுயிர் நசுக்கப்பெற்று அதனிடத்தில், நம்மில் தற்போது ஒளிந்துறையும் உண்மையான பிராணமய உயிரின் அமைதியும் வன்மையும் மகிழ்ச்சியும் வெளித்தோன்றவேண்டும். அடுத்ததாக, வாழ்க்கை தற்போது அமைந்துள்ள நிலைமையில், ஓரளவு உயிராற்றலின வேகத்தினாலும், ஓரளவு அறிவற்ற உயிர்த் தூண்டுதல்களுக்கு உடந்தையாகவோ பணியாளனாகவோ இயங்குவதும் அற்பபுத்திகொண்ட வழிகாட்டியும் உபதேசகனுமாக ஒரு சிறிய அளவு இயங்குவதுமான சஞ்சல மனத்தினாலும் செலுத்தப்பட்டுவருவதைக்காண்கின்றோம். ஆயின், திவ்வியவாழ்வு நடத்தற்பொருட்டு, மனோஇயக்கமும் உயிருணர்ச்சியும் கேவலம் கருவியாகமட்டும் அமைந்து அவற்றின் ஸ்தானத்தில அகத்தியந்த அந்தராத்மா வெளித் தோன்றி, மார்க்கத்துக்கு நாயகனாய் அமைந்து நம்மை வழிகாட்டிச் செலுத்துவது **அருளாற்றலே** என்பதற்கு அறிகுறியாய விளங்கவேண்டும். இறுதியாக: ஒற்றுமையற்று இயங்குவதையே இயல்பாககொண்ட அகந்தையின் திருப்தியின்பொருட்டு வாழ்க்கை முனைந்திருப்பதைக் காண்கிறோம். இந்த அகந்தையை அப்புறப்படுத்தி அதனிடத்தில் உண்மையான அத்தியாத்ம ஜீவன், கேந்திர புருஷன், அமரவேண்டும்; மண்ணுலகவாழ்க்கையில் இறைவனது நிறைவேற்றத்தைச் சாதித்தற்பொருட்டு உயிரனைத்தையுமே திருப்பல்வேண்டும்; அது தன்னுள் விழிப்புற்ற **திருவருள் ஆற்றலை** உணர்ந்து அதன கருத்தை நிறைவேற்றுவிக்கும் கருவியாகப் பணிந்தொழுகவேண்டும். மாறுதல் இயற்ற உதவும்பொருட்டு, மேலே விளக்கிய மூவகை உள்ளியக்கங்களில் முதலாவது, அதாவது அகந்தையை அகற்றி அவாவுயிரை அழித்துப்பற்றற்றுக் கருமங்கள் புரிதல், என்பதைப்பற்றிப் பண்டைக்காலமுதல் பரிச்சயமாக யாவரும் அறிந்ததே. காரணம், யோகாப்பியாசத்தின் மிக முக்கிய நோக்கங்களில் ஒன்றாக அது எப்பொழுதும்

கருதபபடடுவநததாதலிருலேயேயாம. இநதக கோடபாடு தெளளததெளிவாகக **கீதையில்** விவரிககபபடடுளளதை நாம அறிவோம. யாதொரு பலனையும விருமபாது காமஙகள புரிய வேணடுமெனவும, அவாவெனபதை அறவே அகறறிப பூாணமான சமததுவ திருஷடிவாயககப பெறுவதே ஞானவானுடைய சகஜ தாமமாமெனவும கீதை அருளியது. அவா அகனறதெனபதறகு ஐயமறற அறிகுறி, உணமையானஅததியாதம சமதிருஷடிவாயககப பெறுவதே எனபது கீதையில காணபபடுவது அதன விளககம : சகல வஸதுககளிடததும சமநோககம, இனப துனபஙகள சுகதுககஙகள வெறறிதோலவிகள இவறறில சிறிதும சலிககாத சமசிததம, உயாநதவன-தாழநதவன, நணபன-பகைவன, தூயவன-தீயவன, இவாகளெலலோா மாடடும சமபாவம, ஆகிய இககுணஙகள பொருநதி, சகல ஜீவராசிகளும **ஒரே பொருளின்** பறபல வடிவஙகளான வெளிபபாடாமெனவும, சகலவஸதுககளும—**உருவெடுத்த உத்தமனின்** எணணறற சேஷடா விலாசஙகளேயாம, அனறி, மாறறுருவில மநதமாகப பரிணமம பெறறுவரும **பரமனது** தோறறவிகாரஙகளேயாம எனவும உணாவதே சமபூரணமான அததியாதம சமதிருஷடியெனபதாம. நாம சாதிககபபூணடது கேவல மன சசாநதியலல, ஒதுஙகி நிறபதலல, பறறறறதனமையலல, இநதிரிய சேஷடைகளை யடககிய அசைவறற அமைதியலல , எநதவிதமான இயக கததையும அநுமதிபபதோ நிராகரிபபதோ உசிதமலல வெனககருதும மனபபானமையைபபோஷிககும ஸதூல உணாவின செயலறற தனமையையும நாம விருமபவிலலை. இவையெலலாம ஞான வாழககைககு முககியமான நிபந தனைகளெனக கருதபபடுவதையும சிலசமயம நாம பாாத திருககிறோம ஆயின நாம சாதிககநாடுவது, யாதொனறு லும அசைககமுடியாத படாநத வியாபகமான சாவாதமக நிலைமையாகும— இயறகையின ஒளிவில இலஙகும **சாட்சி புருஷன்** எவவாறோ அவவாறே. இஙகு உலகில காணப

தெல்லாம், அரைகுறையாக முறைப்படுத்தப்பட்ட, தெளிவும் குழப்பமும் கலந்த ஆற்றல்களின் நிலையற்ற அமைப்பு வகையேயாம். ஆயின், பின்னிருந்து விசாலமான ஒரு சாந்தியும் மௌனமும் அவ்வாற்றல்களைத் தாங்கிநிற்பதை நாம் உணரக்கூடும். இந்தச்சாந்தி, மௌனம், என்பது செயலற்ற தன்மையல்ல—ஒரு பேரமைதி, சக்தியின்மையல்ல—பிரபஞ்சத்தின் சலனங்களையெல்லாம் தாங்கும் திறமைகொண்டதிண்மையாக ஊன்றி நிலைத்துச் சாவத்தையும் சாதிக்கும் சக்திப்பிண்டமாம். மறைவில் இலகும் இந்தச் **சக்தி** இந்தச் **சான்னித்தியம்** சகல வஸ்துக்களின் கண்ணும் நடுநிலைமைவாய்ந்தது ; அதன்கண் அடங்கி நின்ற ஆற்றலை எந்தக் காரியத்தைச் சாதிக்கும்பொருட்டும் விடுவிக்கலாம். ஆயின், எந்தக்காரியத்தைத் தோற்றுவிப்ப தென்பது சாட்சியான்மாவின் விருப்பத்தை யொட்டிய தன்று. காரியங்களின் தன்மையைக்காட்டிலும், அவற்றின் வெளிப்படையான வடிவங்களையும் உணர்ச்சிகளையும் காட்டிலும் ஓர் உத்கிருஷ்டமான **உண்மை** இயங்கிக்கொண் டிருக்கிறது. அஃது எல்லாக் காரியங்களுக்கும் அப்பால் நின்றது. உடனடியாக நிகழவேண்டிய காரியத்தின் பொருட்டு அது, மனம் உயிர் உடல்களில் ஏதோ ஒன்றன் வடிவத்தில் இயங்கினும், மனத்தைக்காட்டிலும் உயிரைக் காட்டிலும், உடலைக்காட்டிலும் எவ்வளவோ சிரேஷ்ட மானது. அவர் என்பது இறந்து, உணர்வின் இந்த விசால மான அமைதியும் சமதிருஷ்டியும் எங்கும் வியாபித் திலகும்போது நம் உண்மையான பிராணமயபுருஷன் திரை நீங்கித்தனது இயல்பிலேயே பொருந்திய அமைதியுடனும் அளவற்ற ஆற்றலுடனும் நம்முன் நிற்கிறது. பிராணமய புருஷன் என்பது பிராணனின்வாயிலாயக் **கடவுள்** தன்னை முன்னுக்கிடுவதாம். அது, வல்லமையும் ஒளியும் பலவகை யாற்றல்களும் நிரம்பப்பெற்றதாயினும் நிச்சலமான தன்மையுடன் **கடவுள் ஆணைக்குப்** பணிந்தொழுகும். இக்காரணம்பற்றியே அது, எத்தன்மையான காரியத்தையும்

அருஞ்செயலையும் மிகமிக உயர்ந்த விரிந்த வீரச்செயலையும் நிறைவேற்றும் திறமைவாய்ந்து விளங்குகிறது. **உயிராற்றலும்**, அலட்டுற்றுப் போராடிப் பலதிக்குக்களிலும் அலைந்துழலும் ஆற்றலாக இதுவரையியங்கியதுபோல் இனியியங்க மறுத்துத் தனது உண்மையியல்பை வெளிப்படுத்தும். அமைதியும் ஆற்றலும் ஆனந்தமும்நிரம்பிப் பிரகாசிக்கும் ஒரு சிறந்த **கடவுட்சக்தியாகத்** தன்னைப்புலப்படுத்துகிறது ; உலகனைத்தையும் சுருட்டித் தன்னுடைய விரிந்த சிறகுகளில் சுமந்து செல்லும் திறமைவாய்ந்த தேவதூதன் போல், வாழ்க்கையெனும் விரிந்த வானவெளியில் மேவியுலவுகிறது.

இவ்வாருயினும், இத்தகைய விசாலமான சக்திவாய்ந்த சமதிருஷ்டியமையப்பெறுவதோடுமட்டில் நாம் திருப்தியடைவதற்கில்லை. தெய்வீக வாழ்க்கை நிகழ்தற்குக் கருவியாயுதவும் உரிமையைமட்டில் அது நமக்களித்ததேயன்றி நாமே காரியங்களைத்தொடங்கி நிருவகிக்கும் பொறுப்பையளிக்கவில்லை. இந்நிலையில்தான், விடுதலைவாய்ந்த **சைத்திய புருஷனின்** இடையீடு தலைப்படுகின்றது. இது, சம்பூர்ண நிருவாகசக்தியையோ நிறைவான இயங்குந் தன்மையையோ நமக்களிப்பதில்லையென்பது உண்மையே—அது அதன் தொழிலுமல்ல. ஆயினும், அறியாமையிலிருந்து நாம் கடவுளறிவுக்கு மாறிக்கொண்டிருக்கும் நிலைமையின்கண், உள்வெளி வாழ்க்கைகளையும் இயக்கங்களையும் படிப்படியாக முன்னேற்றுதற்குரிய உபாயங்களைக்காட்டிவருகிறது. அது, ஒவ்வொரு கணமும் செய்முறையையும் நேர்மையானபாதையையும்தெரிவித்துக் கொண்டேயிருக்கும் ; அன்றியும், தெய்வீகத்தன்மையில் மாறிநின்ற உயிராற்றலின் பிரவர்த்தனங்களை எல்லையற்ற வீரியத்துடன் இயங்குமாறு தொடங்குவித்து இடைவிடாது நடத்திச்செலுத்தும் ஆற்றல் எந்த ஒரு பரிபூரணமான ஞானநிலை சாதிக்கப்பெற்றாலன்றித்தோன்ருதோ அந்த நிலையை எய்தற்பொருட்டு வழிகாட்டும் படிகளை அறிவித்துக்

கொண்டேயிருக்கும். அது வீசும் ஒளி, இயற்கையின் ஏனைய எந்தெந்தப்பகுதிகள் தம்மிலமைந்த குருட்டுச்சக்திகளைவிட மேலான ஒரு வழிகாட்டியின் உதவியற்று வழியறியாது தடுமாறி அஞ்ஞானச்சுழல்களில் அலைந்துழன்றுவந்த னவோ அவற்றையும் பிரகாசப்படுத்தும். அது, நினைப்புக்களின், செயல்களைத்தூண்டும் பற்பல உணர்ச்சிகளின், உள்ளியல்பையறியும் திறமையை மனத்துக்களிக்கும். தப்பு வழியிற்செல்லும், அன்றிச்செலுத்தப்படும் இயக்கங்களின் —அஃதேபோல் உயர்ந்த நோக்கத்தால் செலுத்தப்படும் இயக்கங்களின்—உள்ளியல்பைத் தெளிவாக உணரும் சக்தியை உயிருக்களிக்கும். எனவே, இந்தச் சைத்திய புருஷன், இவ்வுள்ளுயிர், தான் இயங்கும்வகைகொண்டு நம் தடுமாற்றங்களுக்குக் காரணங்களைப்புலப்படுத்தி, அவை மீண்டும் எழாவண்ணம் எச்சரிக்கைசெய்து நம் செயல்களை நேர்வழியிற்செலுத்தவும் நம்மை நேர்மையானபாதையிற் புகுத்தவும் திருத்தமானதூண்டல் உணர்ச்சிகளை நமக்கு உண்டுபண்ணவும் உதவக்கூடிய ஒரு நியமவகையையளிக்கும். இந்நியமவகை ஒரு கடுமையான அமைப்புக்கொண்டதல்ல, காலதேசங்களுக்குற்றவாறு நெகிழ்ந்து கொடுக்கும் வகையேயாம். அநுபவத்தைக்கொண்டும் உள்ளுணர்வின் பிரேரணையைக்கொண்டும் தேர்ந்தெடுக்கும் ஓர் உள்ளுறையான அருள்வாக்கை அது ஒக்கும் எனலாம். அதன் இயக்கத்தினுல் மேலும் விளைவது : மேன்மேலும் வளம்பெற்று விளங்கநிற்கும் உயர்தன்மையான ஒளியைச் சாதிக்க உறுதிபூண்ட ஒரு புதுவகை நிலைபரம், ஆன்மாவில் ஓர் இயற்கையுணர்ச்சி, பொருள்களின் உண்மையான சாரத்தையும் இயங்கும்வகையையும் உட்கருத்தையும் அறியவல்லதும் உள்ளுயிரின் நுண்ணியஉணர்ச்சி ஊடுருவிப்பாயப் பெற்றதுமான ஒரு தெளிவு, ஆகிய இவைதோன்றி ஞானவடிவமான ஒரு திருஷ்டிக்கும், உட்சம்பந்தத்தாலும் உட்பார்வையாலும் இரண்டற்ற அநுபவத்தினுலுமே ஏற்படக்கூடிய ஓர் அறிவுக்கும் நம்மை அண்மைப்

படுத்தி, கேவலபுத்தியின் விவேகத்திஞல், உண்டாகும் வெளிப்படையான ஆர்வத்தையும் உயிராற்றலின் ஆதுர மான பற்றுதல்களையும் அப்புறப்படுத்தத் தொடங்கும். வாழ்க்கைச் செயல்கள் நேர்மையானவகையில் அமையும், குழப்பங்களினின்று விடுபடும் ; மனம், தானே வகுத்த சட்டதிட்டங்களிஞலோ அன்றி, கற்பிதமாகவோ சுமத்தப் பட்ட ஒழுங்கு முறையையும், அவாவின் பொறுப்பற்ற நியம வகையையும் ஏற்கமறுத்து ஆன்மாவின் உள்ளான நுண் ணறிவின் ஆணைக்குப் பணிந்தொழுகி, **பரம் பொருளின்** தீர்க்கமான மார்க்கங்களில் இயங்கப்புகும். இவையெல்லா வற்றிற்குமேலாக, வாழ்க்கைச் செயல்களனைத்தும் **அழி விலாப் பரம்பொருளுக்கு** ஆற்றும் அர்ப்பணமாமாறு " வேள்வி விதி " எனும் நியமத்தை நம்மீது சுமத்துவதே **சைத்தியபுருஷனின்** சீரிய செயலாகும். இதன் விளைவு : வாழ்க்கையென்பதன்கருத்தே,எல்லா வாழ்க்கைகளுக்கும் அப்பால் இலகும் **பொருளின்** அருளை அழைப்பதாகும்; வாழ்க்கையின் சின்னஞ்சிறு இயக்கமும் இறையுணர்ச்சி வாய்ந்து விரிந்துவிளங்கும். உள்நிலையில் சமதிருஷ்டி விரிவுற்று—அதேயளவில்—உயர்ந்த ஓர் ஆணைக்குப் பணிந் தொழுகும்பான்மை உண்மையான பிராணபுருஷனில் வளம்பெற்று, நம் சுபாவத்தின் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் உள்ளான கூவல் வலுக்கும்போது, எதன்பொருட்டு இக் கூவல் எழுகின்றதோ அது, தன்னைப் புலப்படுத்தத் தலைப் பட்டு ஜீவனையும் அதன் ஆற்றல்களையும் கைப்பற்றிக் கீழிறங்கி, தனது விரிந்த நோக்கத்தின் சீரிய இயல்பையும் படர்ந்த தன்மையையும் அவற்றுள் நிரப்பித் தனது நெருங்கிய உறவை அவற்றின்கண் நிலைநாட்டும். பலரில், அன்றிப் பெரும்பாலாரில் சமதிருஷ்டி இன்னம் வாய்க்கப் பெருது, தெளிவான உள் ஆர்வமும் வழிகாட்டுதலும் தோன்றுமலிருக்கும்போதுமே, ஏராளமான வெளி அஞ் ஞானச் சூழ்வில் துன்புற்று மறைந்துநின்ற சைத்தியாம் சத்தின் அறைகூவலும், அறிவின் பொருட்டு நாட்டங்

கொள்ளலும், தியானத்தில் முனைந்து நிற்றலும், உள்ளத் தார்வமும்,—மடமை நிறைந்ததேனும்—கபடமற்ற மன உறுதியின் தீவிரமும்தோன்றி **அருளியற்கையை** மூடிநின்ற மருள்இயற்கையின் அடைப்பைத் தகர்த்து **அருள்வெள் ளத்தின்** அணைக்கட்டைத் திறந்துவிடும். திவ்வியபுருஷன் ஒரு சிறிது தன்னைத்தோற்றுவிக்கலாகும், அன்றி, எல்லை யற்ற **பொருளின்** ஒளியும் ஆற்றலும் களிப்பும் அன்பும் ஓரளவுபுலப்படலாகும். இவற்றின் வெளிப்பாடு நிலைக்காமல் மின்னல்போல்தோன்றி மறையக்கூடும், அற்பாயுள் கொண்ட காந்தியாகவிளங்கி விரைவில் உள்ளுக்கிழுத்துக் கொண்டு, சுபாவம் பக்குவப்படும்வரையில் காத்திருக்க லாகும், திரும்பத்திரும்ப நிகழலாகும், வளம்பெற்று நிலைத்தும் நிற்கலாம். நிலைக்கவே, ஓர் இயக்கம் விரிவாய்ப் பரவித்தெளிந்த ஊகத்துடன் தொழில்புரியத்தலைப்படும். இது, சிலசமயங்களில் தீவிரமாய் இயங்கலாம், அன்றி மங்கி மந்தகதியில் இயங்கலாம். இடையிடையே ஓர் **அருட் சக்தி,** முன்னிலையில்தோன்றி நடத்தி வழி காட்டுகிறது, கட்டாயப்படுத்தியோ நற்போதனையளித்தோ நேர்மையான அறிவுடன் இயங்குமாறு செய்கிறது. சிலசமயங்களில் அது, தான் அளித்துவந்த உதவி யைப்பின்வாங்கி அனைத்தையும் அதனதன் திறமைக்கே விட்டுவிடுவதுபோல் தோன்றும் ; நம்மில் எந்தெந்த அமி சங்கள் அறியாமை வாய்ந்தவையோ விளக்கமற்றவையோ நெறிகுலைந்தவையோ பண்பற்றுக் கீழ்த்தன்மையான வையோ அவற்றின் முழுக்குறைகளையும் வெளிப்படுத்தி அவற்றைக் கையாண்டு, அவற்றின் இழி இயல்புகளைக் குறைத்துச் சீர்படுத்தி, அவற்றால் விளையக்கூடிய விபத்துக் களை அவை தாமே அழிக்குமாறோ அன்றி முழுதும்மாற்று மாறோ, அன்றி, திருத்தமுறுவதற்குத் தகுதியற்ற பய னற்றவையெனக்கருதி வெளியேற்றுமாறோ வற்புறுத்தும். இவையனைத்தும் எளிதாகவும் ஒருசீராகவும்நிகழப்பெறு வனவல்ல. பகலும்—இரவும், ஒளியும்—இருளும், ஆக்க

அமைதிகளும—பே ாடும புரடசிகளும, அருளுணாவு விரித ஓும சோாதலும, ஆசையின சிகரஙகளும நிராசையின அடிகாணு ஆழஙகளும, கூடலின களிபபும ஊடலின வேதனையும, தகாககும தாககுதலகளும நெருககும சூது களும அசசுறுததும எதிாபபுககளும ஆணமையை யழிக கும அசுர சகதிகளின பரிகாசமும, அனறி, தேவாகள தேவதூதாகளின உதவியும ஆறுதலும கூடடுறவுமஆகிய இனனோரனனவை மாறி மாறித தோனறும. மிகுநது பெருகிவரும **அருள்,** கீழிறஙகித தனது ஆடசியையும அனைததையும ஆவரிககும தனது சானனிததியததையும நிலைநாடடுதறகு உரிததானவகையில இயலபு மாறபபெறற ஜீவனாக நமமைககாணுமபொருடடு வாழககையெனும கடலைககடைநதுஅமுததைதயும விஷததையுமவேறுபடுததி வெளிபபடுததுமஒரு மகததான நீணடகாலப புரடசியியககம உலகில பலவநதமாகப புகுததபபடுகிறது. சமதிருஷடி யும உளளுயிரின ஒளியும உறுதிபபாடும வாயதது நமமில நிலைபெறறிருபபினும இநத நிகழசசிமுறையைத தவிாகக முடியாது ; ஆயின அதன பிரயாசஙகளை எளிதாககி அது அளிககககூடிய பயனைவிரைவுபடுதத உதவும; அதில எழும அபாயஙகளை அகறறவியலும , உளளாந ஒா அமைதி யும மகிழசசியும வலிநத நமபிககையும உறுதியும தோனறி நிலையூனறி இநத உருமாறும இயககததில எழும எலலாவகை இடையூறுகளையும சோதனைகளையும தளா வினறித தாஙகிநிறகும மேனமேலும வளாநதுவரும **அருட்சக்தி,** மாறுதல அடையபபெறுவதை முழுமனத துடனஎறக இணஙகிய நமசுபாவததின இபபுதுபபானமை யைத தகுநத வகையில பயனபடுததி, எதிாத தியஙகும ஆறறலகளின வேகததைததணிததது விரைவில அவறறை அபபுறபபடுததும.இநதககடுமையான பெருமபுரடசியியககம நிகழநதுவருமகாலம முழுவதும, ஐயமறற வழிகாடடுத லும தவறறற பாதுகாபபும இருநதுகொணடே யிருககும. சிலசமயம இவை நோமுகமாக உதவிபுரியும, சிலசமயம

மறைமுகமாக உதவிபுரிந்துவரும். இந்த அரும்பெரும் முயற்சியின் இறுதிக்கண் எந்த ஆற்றல் உதவியாய் நிற்குமோ அந்த ஆற்றலே அதன் தொடக்கத்திலும் இடை நிலைமைகளிலும் உதவி புரிந்துவந்ததைக் காண்போம். எவ்வாறெனின், இடைவிடாது ஆதரித்துப் பாதுகாத்துவரும் **திருவருளை—பாரசக்தி அன்னை** செயல்புரிதலை—சாதகன் எப்போதும் உணர்ந்து வருவான்; நிகழ்வதனைத்தும் அவனது இணையற்ற நன்மைக்கேயென்றறிவான்; அபி விருத்தியில் ஐயமுறான்; வெற்றிவிளைந்தே தீருமென அவனுக்குத் தெரியும். எந்த நிலைமையில் ஆயினும்—சாமான்னிய நிலைமையில் ஆயினும்சரி, உயர் குணங்கள் வாய்க்கப்பெற்ற நிலைமையில ஆயினும்சரி — நிகழ்முறை ஒன்றே, தவிர்க்கமுடியாதமுறை அது. அஃதாவது இங்கு உலகில்காணும்யாவும், உத்கிருஷ்டமான ஞானசக்திகளுக்கு உயர்த்தப்பட்டு ஒரு தெய்வீகமான உத்தேசத்தை நிறை வேற்றும் பரமார்த்தமான இயக்கத்திற்குக் கருவியாக விளங்குமாறு செய்யும்வரை, முழுச் சுபாவத்தையும், வாழ்க்கை முழுவதையுமே — உள் வெளி வாழ்க்கை இரண்டையுமே—கைப்பற்றி மேலிருந்து நெருக்கிக்கொண் டிருக்கும் **அருள் வாழ்க்கையின்** ஆற்றலுக்கு உட்படுத்தி, அதன் எல்லாச்சக்திகளையும் பிரவர்த்தனங்களையும் வெளித் தோற்றுவித்துநிருவகித்து, அவற்றின் தன்மையைமுழுதும் மாற்றியமைக்கவேண்டுமென்பதாம்.

அஃதங்ஙனமாக நம்மைப்பற்றி நாமறிந்ததெல்லாம் —தற்காலம் நமக்கமைந்துள்ள சேதனவாழ்க்கையைப் பற்றிமாத்திரமே யென்பதும், அவ்வமைப்பு ஓரறிகுறி யளவே யென்பதும், அதன் இயக்கங்களெல்லாம் மேல் வாரியான தன்மையனவென்பதும், ஏராளமாகப்படர்ந்து மறைவில் இயங்கும் வாழ்க்கையின் மாறிக்கொண்டே யிருக்கும் வெளிப்படையானவிளைவே இவையென்பதும் ஆம் எனும் உண்மை இந்நிகழ்ச்சி முறையின் தொடக்கத் திலேயே விளங்கிவிடுகிறது. நமது வெளித்திருஷ்டியில்

காணப்படும் இந்த நம் ஜீவனுமதன் செயல்களும், ஏதோ உள்ளான ஒன்றை வெளிப்படுத்தமுனையும் தொடர்ச்சியான தோற்றவகைகளேயாமன்றி வேறல்ல. ஆயின், ஜீவன் எதைவெளிப்படுத்த முனைகின்றதோ அதுபுறம்பில் அகப்படாது ; வெளியேஇயங்கும் இந்தஜீவனைவிட நம் உண்மைச் சொரூபம் எத்துணையோ விசாலமானது ; நம்மைச் சூழ்ந்திருக்கும் உலகில் நாம் ஈடுபடுத்தும் இந்த வெளிஜீவனே நாம்என்று பிராந்தியடைகின்றோம். முன்னிலையில் இயங்கும் இந்த வெளிஜீவன், மனக்கற்பனைகளின்—உயிர் இயக்கங்களின்—உடற்சேஷ்டைகளின்—ஒரு தாறுமாறான கலவைக்கூட்டாம். இதன் பற்பல அங்கங்களின், அமைப்புவகைகளின், இயல்பை எத்துணைத் திறமையாக எவ்வளவு நுட்பமாகப் பரிசீலிக்க முயன்றாலும் அதன் முழுஇரகசியத்தை அறியமுடிவதில்லை. நம்முள் மறைவாயுள்ள படர்ந்த பிரதேசங்களின்பின்னிலும், அடியிலும், உயர்விலும் தேடிச்செல்வோமாயின் அதையறியவியலும். மேற்பரப்பில் எவ்வளவு சாமர்த்தியத்துடனும் கூர்மையான புத்தியுடனும் அதை ஆராய்ந்து பரிசீலித்தபோதிலும் அதைப்பற்றிய உண்மைவிளக்கம் உண்டாகாது. எவ்வளவு தேர்ச்சியுடன் அதைக் கையாள முயன்றாலும் நம் வாழ்க்கையையும் அதன் நோக்கங்களையும் செயல்களையும் பூரணமாக அடக்கியாளும்திறமை வாய்க்கப்பெறாது. இந்தத் திறமையற்றிருப்பதே, புத்தியைக்கொண்டும் அறவொழுக்கத்தைக்கொண்டும்—எவ்வகையானபுறச்செயலைக் கொண்டுமே—மானவ இனத்தின் ஜீவிதத்தை ஒழுங்குபடுத்தி உய்வித்து யாதொரு குற்றங்குறையுமின்றி விளங்குமாறு செய்ய இயலாமலிருப்பதற்குக் காரணமாம். ஏனெனில், மட்டற்ற மருட்சிநிறைந்த நம் பௌதிக சேதனத்தின் கீழ்நிலையில் ஓர் அவசேதனஜீவன் குடிகொண்டிருக்கிறது. அடிப்படையாதார மண்ணின் மறைவிலிருந்து முளைதளிர்த்தெழுவதுபோல், அந்த அவசேதன ஜீவனில் பற்பல விசித்திரமான வித்துக்கள் வெளிக்கிளம்பி

நமது மேல்மட்டத்தில் முளைத்துநிற்கும். இதற்குக் காரணம் நமக்கு விளங்குவதில்லை. நம் பழையவாசனைகளை நீடிக்கச் செய்து, நம் வருங்கால வாழ்க்கையின்மீதும் தம் செல்வாக்கைச் செலுத்தக்கூடிய புதியபுதிய விதைகளை நாமும் இதன்கண் இடைவிடாது ஊன்றிக்கொண்டேவருகின்றோம். இந்த அவசேதனஜீவன், ஒளியற்று மந்தநடை வாய்ந்து பகுத்தறிவை எட்டாமல்—மனம்போன போக்காக—அன்றி எல்லையற்றவிபரீதப்போக்காகவியங்கும்தன்மைவாய்ந்தது; ஆயினும் இம்மண்ணுலக வாழ்வைச் சார்ந்தவரையில் ஏராளமான வீரியத்துடன தொழில்புரிவது. இந்த அவசேதன ஜீவனேயன்றி, நம் மனத்துக்கும் உயிருக்கும் உடல்உணர்வுக்கும் பின்னிலையில், படர்ந்த ஒரு பிரச்சன்ன சேதனம் அமைந்துள்ளது. இஃதன்றியும், உள்மனம் உட்பிராணன் அதிசூக்கும உள்உடல் என்று சொல்லப் படுவனவும் இருக்கின்றன. அத்தியந்த ஆழத்தில் இல்கும் ஓர் **உட்பொருள்** இவற்றைத் தாங்கிநிற்கிறது; இவற்றை எல்லாவற்றுடனும் இணைக்கும் ஆன்மா இதுவே. மறைந்துநின்ற இந்தப் பிரதேசங்களில் ஏற்கெனவே பல வியக்திகளிருக்கின்றன. இவை, நம் வெளிவாழ்க்கையை வளம்பெறச்செய்தற்குத் தேவையான உதவிப்பொருள்களையும், பிரேரணையாற்றல்களையும், தூண்டல் உணர்ச்சிகளையும் அளித்துவருகின்றன. எவ்வாறெனில்: நம் ஒவ்வொருவரிலும் ஒரு •மத்தியஜீவன் இருப்பதுமன்றி, தாழ்ந்த தன்மையில்இயங்கும்எண்ணற்ற ஜீவன்களுமிருக்கின்றன. அவை, இந்த மத்தியஜீவனைச்சார்ந்த பல பிறப்புக்களில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சிகளின் வாசனைகளினாலோ, அன்றி, இந்தப் பௌதிக வெளிப்பிரபஞ்சத்தில் அந்த ஜீவன் இப்பிறப்பில் புரிந்துவரும் செயல்களைப் போஷித்துவரும் இந்தப் பல உட்பூமிகளில் தன்னை வெளிப்படுத்தும் வகைகளினாலோ சிருஷ்டிக்கப்பட்டவை. நம் வெளிப்பரப்பில் நம்மைச்சூழ்ந்த யாவற்றோடும் நமக்கு உண்டாம் தொடர்பெல்லாம், புறமனத்தின் ஒருவகை இயக்கத்தினா

லும், இந்திரிய பரிசத்திலும் மாத்திரமே யாதலின், இவை, நம்பொருட்டு நம் உலகின் சிறு பகுதியையே நமக்கும், நம்மில்சிறிய பகுதியையே உலகுக்கும் அளிக்கவியலு மாகையின் நமக்குவிளையும் பயனும் சிறிதளவேயாம். மற்று, இந்த நம் உட்பிரதேசங்களிலோவென்றால், நமக்கும் சிருஷ்டியிலுள்ள யாவற்றிற்குமிடையேயுள்ள வேலி மிகமெலிந்தது, எளிதில் தகர்த்தகற்றக்கூடியது. மனிதனும் உலகும் நிலைகொண்டிருப்பதற்கு எந்தக்குப்தமான விசுவசக்திகள், மனச்சக்திகள், பிராணசக்திகள், சூக்கும பௌதிகசக்திகள் காரணமோ அவை இயங்கும் வகைகளை அந்த உட்பிரதேசங்களில் புகுந்தவுடன் நேருக்குநேராக உணரலாம்; அவற்றால்விளையும் பயன்களைக்கொண்டு அநுமானம் செய்வதோடுமட்டுமல்ல. தகுதி முறையில் பயிற்சிசெய்வோமாயின், நம்மீதும் யாவற்றின் மீதும் வந்துவிழும் இந்த விசுவசக்திகளை உணர்வதோடு மட்டுமன்றி அவற்றைக்கைப்பற்றி மேன்மேலும் வயப்படுத்தவும்முடியும், அன்றி அவை நம்மிலும் பிறவற்றிலும் செயல்புரியும் வகையையும் அவற்றின் அங்க அமைப்புகளையும்—அவற்றைத்தொழிற்படுத்தும்ஒவ்வொருபகுதியையுமே—வன்மையாக மாற்றியமைக்கவாயினும் இயலும். இஃதிங்ஙனமாக; நம் மனத்திற்குமேல் நிலையில் மற்றும் சிரேஷ்டமான பராசேதனப்பிரதேசங்கள் விளங்குகின்றன. இங்குள்ள சகல வஸ்துக்களையும முதன்முதலாக ஒரு நியதிக்குள் உட்படுத்தும் பிரபாவங்களும் சக்திகளும் சம்பந்தங்களும் அந்தப்பிரதேசங்களிலிருந்து குப்தமாகக் கீழிறங்குகின்றன. அவற்றின் முழு ஆற்றலுடன் இயங்குமாறு இங்கு அவற்றையழைப்போமாயின், பருஉலகில வாழ்க்கையமைந்துள்ள தன்மையையும் அதன் நிருவாக முறையையும் அடியோடு மாற்றமுடியும். பூரணயோக முறைப்படி வழிபாடுசெய்து நம்மைக் கடவுளுக்குத்திறந்து கொடுப்பதன்பயனாக **அருளாற்றல்** நம்மில் ஊடுருவிச்செயல் புரியத்தலைப்பட்டு இந்தப் பலவகையான அறிவுகளையும், அநு

பூதிகளையும் நமக்குப் படிப்படியாகப் புலப்படுத்தி அதனால் விளையும் இலாபங்களை—நம்மை முழுதும் இயற்கையையும் உருமாற்றும் இயக்கத்தில் சாதனங்களாகவும் படிமுறைக ளாகவும் பயன்படுத்திக்கொள்ளும். இதுமுதலாக நம் ஜீவிதம் மேற்பரப்பில் இதுவரை சுழன்று கொண்டிருக்கும் அலைத்திரள்போல் இயங்கி வந்த வகையன்றி, வைய மெங்கும் வியாபித்து இயங்கும் வாழ்வில் முழுமுற்றும் ஊடுருவிநின்று நீக்கமற ஒன்றுபட்டே விளங்கும். நம் உட் பொருள், நமதான்மா, படர்ந்தெங்கும் வியாபித்திலங்கும் ஓர் **ஆன்மப்பொருளுடன்** உட்புறவொருமையைச் சாதிப்ப தோடன்றி அதைக்கடந்த **ஒன்றோடு** தொடர்புவாய்க்கப் பெறும்; ஆயினும் உலகஇயக்கத்தில் அறிவை நீக்காத தோடு அதன்மீது ஆதிக்கத்தையும் செலுத்திவரும்.

பிளவுபட்டுநின்ற நம் ஜீவன் இவ்வகையில் முழுமை வாய்க்கப்பெறுவதனால் நம்யோகத்தை நடத்திச்செலுத்தும் **மகாசக்தி** தனது கருத்தை நிறைவேற்றத்தலைப்படும். ஏனெனில், விடுதலை பூரணத்துவம் ஆதிக்கம் என்பவை இந்த நம் முழுமை வாய்க்கப்பெறுவதையே ஆதாரமாய்க் கொண்டு நிற்கின்றன; தனது சொந்த சலனத்தையே அடக்கியாளும் திறமையற்ற நம் சிற்றுயிர், மேலாக இயங் கும் இந்த மெலிந்த அலை தன்னைச்சூழ்ந்த விசாலமான வாழ்வை நேர்மைப்படுத்த இயலாதல்லவா? அகண்ட வஸ்துவின் ஆற்றலாம் **மகாசக்தி** நம்முள் இறங்கிச் செயல் புரிந்து, நம்மில் தற்போதமைந்துள்ள அந்தக்கரண வமைப்புக்களையுடைத்து ஒவ்வோர் அரணையும் தகர்த்து நம்மை விடுவித்து, புத்தம்புதியதும் மிகமிகமேன்மை யானவையுமான உட்பார்வைத் திறமைகளையும், கற்பனை யாற்றல்களையும் கிரகணசக்திகளையும் வாழ்க்கையிற் புதுப் புது உன்னதமான நோக்கங்களைத் தூண்டும் ஆற்றல்களை யும் இடைவிடாது நம்மில் ஊற்றிக்கொண்டேயிருக்கும்; ஆன்மாவையும் அதன் கருவிகளையும் விசாலமான தன்மை யில் இயங்குமாறு புத்துருக்களில் பெருக்கியமைக்கும்;

ஒவ்வோர் இழிவுபாட்டையும் கண்டுபிடித்து அழிக்கும் பொருட்டு அதை நம்முன் நிறுத்தும் ; உயர்ந்த பக்குவத் திற்கு வழிகாட்டும் ; பலபிறவிகளில் பலநூற்றுண்டுகளில் நிகழக்கூடிய செயல்களைச் சிறிதுகாலத்தில் நிகழ்விக்கும். எனவே, புதுப்பிறவிகளும் புதுப்பிரதேசங்களும் புதுக் காட்சிகளும் இடைவிடாது நம்மில் தோற்றிக்கொண்டே யிருக்கும். விரிந்து படர்ந்து செயல்புரிவதே அதன் இயல்பு. உடற்சிறையில் ஒடுங்கிநின்ற உணர்வை அது விடுவிக்கும். விடுபட்ட இவ்வுணர்வு நிஷ்டையிலும் ஆழும், நித்திரையி லும் மூழ்கும், அன்றி விழிப்புடன் பல உலகங்களிலும் புகும், அன்றி இவ்வுலகின் பலபிரதேசங்களிற்சென்று செயல் புரிந்துகொண்டுமிருக்கும், அன்றி அப்பிரதேசங் களில் வாய்க்கபெற்ற அநுபூதிகளைச்சுமந்து, வந்தவழியே திரும்பும். அது பல திக்குக்களிலும் பரவிஇயங்கி உடலைத் தனது ஒரு சின்னஞ்சிறு பகுதியெனவே கருதும்; கருதவே, எதற்குள் இதுவரை தான் அடங்கிநின்றதோ அதைத் தனக்குள் அடக்கத் தொடங்கும் ; உலகனைத்தும் வியா பித்த உணர்வாய்மாறி உலகுடன் சமவிஸ்தாரமாக விரிந்து விளங்கும் ; உலகில் இயங்கிக்கொண்டிருக்கும் ஆற்றல்களை வெளியறிவாலும் உறவாலும் மட்டுமன்றி உட்புறத்தில் நேராகக் காணத்தலைப்படும் ; அவற்றின் நடைப்போக்கை யறிந்து, செயல்வகைகளைப் பகுத்துணர்ந்து விஞ்ஞான ஆராய்ச்சியாளன் பௌதிகசக்திகளைக் கையாள்வதுபோல் தெற்றெனவே கையாண்டு அவை நம் மனம் உடல் உயிர் களில் தொழில்புரியும்வகையையும், விளைவிக்கும் முடிவு களையும் ஏற்கினும் ஏற்கும் மறுக்கினும் மறுக்கும் ; அன்றித் திருத்தும், மாற்றும், புத்துருவாக்கும் ; இயற்கை யின் அற்பவகையான செயல்திறமைகளை நீக்கி எண்ணற்ற புதுவகைத் திறமைகளையும் புதிய இயக்கவகைகளையும் அங்கு உண்டுபண்ணும். இப்போது நாம் **வியாபகமனத்தின்** ஆற்றல்கள் செயல்புரியும்வகையைக் காணத்தலைப்பட்டு அவை எவ்வாறு நம்மில் நினைப்புக்களை உண்டுபண்ணு

இன்றன என்பதை அறியலாகிறோம். அறியவே, நாம் பொருள்களைக் கருதும்வகையில் உள்ள மெய்ம்மையையும் பொய்ம்மையையும் வேறுபடுத்தி, அந்நினைப்புக்கள் இயங்குதற்குரிய பூமியை விசாலப்படுத்தி, அவற்றின் உட்கருத்தை விரிந்து விளங்குமாறுசெய்து நம் சிந்தனைகளையும் செயல்களையும் அடக்கியாளும் திறமைவாய்க்கப் பெறுகின்றோம். பெறவே, நம்மைச்சூழ்ந்த உலகின்கண் **மனம்** செயல் புரியும் தன்மையை ஊக்கி ஒழுங்குபடுத்தும் திறம் நம்மில் உண்டாகிறது. எங்கும் வியாபித்தியங்கும் **உயிராற்றல்கள்** அலைபோல் திரண்டு பெருகிக்கொண்டிருப்பதைப் பார்க்கிறோம். நம் மனவெழுச்சிகள் புலனுணர்ச்சிகள் உள்ளக்கிளர்ச்சிகள் வேட்கைகள் எங்கிருந்து எந்த நியதிக்குட்பட்டு எழுகின்றன என்பதைக்கண்டறிந்து, அவற்றை நம் இஷ்டம்போல் ஏற்றோ மறுத்தோ புதுப்பித்தோ **பிராணசக்தியின்** உன்னத பூமிகளுக்கு எழுகின்றோம். நம்மைத் திகைப்புறுத்தும் **பருப்பொருள்** எனும் புதிரைவிடுக்கும் திறவுகோலைக் கண்டறிந்து, மனம் உயிர் உணர்வுகள் அத்துடன் ஒன்றுக்கொன்று பரிமாறிக்கொள்ளும்வகையைக் கூர்ந்து கவனித்து, தனிக்கருவியாக அது தொழில்புரியும் வகையையும் மற்றவையுடன் கலந்து தொழில் புரியும் வகையையும் மேன்மேலும் உணர்கிறோம். கடைமுடிவாக—அதன் இறுதி இரகசியம்—கேவலம் இயங்காற்றலின் ஒரு வடிவம்மாத்திரமல்லவென்றும், உள்ளொடுங்கித் தடைப்பட்டோ அன்றித் திண்மையற்று நாட்டப்பட்டு நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டோவுள்ள உணர்வின் ஒரு வடிவமே அது என்றும் தெளிவாக அறிகிறோம். அறியவே, அதன் தடையடைப்புக்களினின்று அதை விடுவிக்க இயலுமென்பதையும், உயர் ஆற்றல்களுக்கு நெகிழ்ந்துகொடுத்து அவற்றையேற்று இயங்கும்பான்மை அதன்கண் அமைந்துள்ளதென்பதையும் உணர்கிறோம். பாதிக்குமேல் கேவல ஜடம்போல் இதுவரை இயங்கியவாறன்றி, **சித்சக்தியின்** தன்விளக்கமாக, உணர்வுடன் உயிர்த்திலங்கும் ஆற்றலாக

அது விளங்கக்கூடுமென்பதைக் காண்கிறோம். **பராசக்தியின் அருட்செயல்** நம்மில் மேன்மேலும்பெருகி வளரும்போது இவையாவும் கைகூடும், இவற்றிற்கு மேலாகவும் கைகூடும். பாதிக்குமேல் ஜடத்தன்மையில் இயங்கிவந்த நம் மங்கிய உணர்வு, நிறைவான உணர்வாகமாறும் இந்தக் கடின மான முயற்சியின்கண், எல்லையற்ற எதிர்ப்புக்களுக்கு ஈடு கொடுப்பதும், அருளை யேற்பதில் அவஸ்தைப்படுவதும் முன்னேறுவதும் கீழிழிவதும் மீண்டும் முன்னேறுவது மான இத்தகைய கடும் போராட்டங்கள் எழுவது இயல்பே. ஆயினும், உணர்வு மிகவும் தூய்மைவாய்ந்து உன்னத மான சீரிய உண்மைநிலைகளுக்கு நெருங்கிச்செல்லுதல் இவற்றால் உண்டாம் நல்விளைவாகும். இவ்வநுபூதிகளை யெல்லாம் எந்த அளவில் சாதிக்கப்பெறுகின்றோமென்பது, எந்த அளவில் சைத்தியாம்சம் நம்மில் விழிப்புறுகிறதென் பதையும், **பராசக்தியின்** அருட்பொழிவை எந்த அளவில் ஏற்க இயல்கின்றோமென்பதையும், அச்சக்திக்கு நாம் புரியும் சமர்ப்பணத்தின் விரிவையும் சார்ந்து நிற்கும்.

மேல்விளக்கிய யாவும், உள்வாழ்க்கையை உயர்த் தற்கு அங்கமாய் அமைந்து வெளிவாழ்க்கை சிறந்து விளங்குமாறு செய்தற்கு உதவிகளாகும் என்பதைப்புலப் படுத்தும். ஒரு நிலையிலிருந்து மற்றொரு நிலையைச் சாரப் புகும் செயலைச் சாதித்தவாறாகவும் அமையும். வேள்வி யேற்றம் அதன் பரமோன்னதமான சிகரங்களையெட்டி **திவ்விய விஞ்ஞான அறிவுநிலைக்குப்** பொருந்திய ஆற்றலை யும் ஒளியையும் பேரின்பத்தையும் கைவரப்பெற்ற திறமை யுடன் வாழ்க்கையின்மீது செயல்புரியும்போதே சம்பூரண மான உருமாற்றம் ஏற்படும். ஏனெனில் அந்நிலையில்தான், பிளவுபட்டுநின்று வாழ்க்கையின்கண்ணும் அதன் நிகழ்ச்சி களின்கண்ணும் பல குறைபாடுகளுடன் தம்மை வெளிப் படுத்திவந்த ஆற்றல்கள் அவற்றின் ஆதிவடிவமான ஒன் றிப்புக்கும் ஒற்றுமைக்கும் இரண்டற்ற உண்மைக்கும் கலப் பற்ற நிச்சயமான முழுமைக்கும் உயர்த்தப்பெற்றுத் தம்

முழு உட்கருத்தையும் புலப்படுத்தும். அங்கு அந்நிலையில் **அறிவும் உரனும்** ஒன்றுபட்டு விளங்கும் ; **அன்பும் ஆற்றலும்** ஒருமைப்பட்டு ஏகதாரையாகப் பெருகி இயங்கும் ; இங்கு நம்மைத் துன்புறுத்தி வேறுபட்டு இயங்கிவந்த தொந்தங்கள் ஒன்றுபட்டு இயங்கும் ; தர்மம் என்பது அதன் பரமோத்கிருஷ்டமான இயல்பை எய்தும் ; அதர்மமானது தன் தீய இயல்புகளைத்தெரிந்து தனக்குப்பின்னிலையில் இலங்கிநின்ற தர்மத்தினுட்புகும் ; பாப-புண்ணியங்கள் ஓர் அருள் தூய்மையில்—அசைக்க முடியாத ஓர் உண்மையியக்கத்தில்—ஆழ்ந்து மறைந்து உருவிழந்து நிற்கும் ; தோன்றிமறையும் போலிஇன்பம்—உலகில் நாம் காணும் இன்பம்—அழிவற்ற ஐயமற்ற அத்தியாத்ம மகிழ்ச்சியின் பெருக்காம் அருளானந்தத்தில் மூழ்கி மறையும் ; துன்பமானது, ஆனந்தத்தின் தீண்டல் தனக்குண்டென்பதையறியவொட்டாமல் செய்தது அதையேற்கும் திறமையற்ற இருண்ட இழிதன்மையான ஜடவுணர்வின் வஞ்சகச் செயலேயாம் எனக் கண்டறிந்து தன்னை யழித்துக்கொள்ளும். இவ்வநுபூதிகள் எல்லாம் கேவல கற்பனையாகவோ, மயக்குறுத்தும் ஒரு மர்மமாகவோ மனத்துக்குத் தோன்றும். ஆயின் இச்சிற்றுடலில் ஒடுங்கிநின்ற ஜடமனத்தினின்று உணர்வு வெளியெழுந்து, புத்திதத்துவத்தைக் கடந்து மேன்மேலும் ஓங்கி இலங்கும் பரப்புக்களில்அமைந்த சுதந்தரத்தையும் நிறைவையும் வாய்க்கப்பெறும்போது இவையனைத்தும் பெறக்கூடியதேவெனத் தெற்றென விளங்கும். அவ்வாறுயினும், நம் சுபாவத்தின் ஒழுக்க நியமம் விஞ்ஞான இயல்பில் இயங்கும்போதுதான் அவ்வநுபூதியின் முழு உண்மை நம்மில் இயற்கையாயமையப் பெற்று விளங்கும்.

எனவே, மேலேவிளக்கிய இந்த ஏற்றத்தைச் சாதித்து, அங்கு அந்த மிகமிக உயர்ந்த நிலைகளிலுள்ள ஆற்றல்களைக் கீழிறக்கி மண்ணுலக வாழ்வில் முழுச்சக்தியுடன் இயங்கச் செய்யவியலுமென்பதைத் தெளிவாகக் காண்கின்றோ

மாதலின, வாழககையில ஈடுபடுதல அதை உயவிததல உருமாறிய மணணுலக இயறகையில நம வாழககையை அருளவாழககையாக மாறறுதல எனும கருததுககளை ஏறக இயனறவாகளாகினறேம.

பூரணயோக வழிபாடடைபபறறி இமமுறையிற கருதி அதன சாதனைவகையை இவவழிகளில திடடமசெயது இநதப பலவகையான அததியாதமப பயிறசி உபாயஙகளை மேறகொணடு முனனேறறம அடைவதில ஈடுபடுவோமாயின வாழககையின சாமானனிய இயககஙகளைபபறறியும நம யோகசாதனையில அவை எனன இடமபடைததிருககினறன எனபதைபபறறியும எழுமபிரசசினைககு விடைகிடைதது விடுகிறது

அஃதஙஙனமாக; துறவறமபூணடோ கேவலஞானததை நாடியோ காமஙகளையும வாழககைச சமபநதததையும முழுதிலும விலககுவதெனபதும, செயலறறு மௌன நிஷடையில மூழகியிருததல நனறெனககருதும எவவகைககொளகையும, உயிராறறலையும அதன இயககஙகளையும அறுபபதோ வெறுபபதோவெனபதும, மணணுலக வெளிபபாடடைப பழிபபதோ வெனபதும நம யோகததில இடமபெறவிலலையெனபது மலையிலககு ; அதறகுப பொருநதவே பொருநதாது. ஆயின சாதனை நிகழசசியினகண சிலகாலம தனனில ஒடுஙகிநிறபதோ, உளளுயிரில ஆழநது மூழகிநிறபதோ, ஒருவகை உளமாறுதலைச சாதிததறபொருடடோ அனறி ஏநத ஓா உள அநுபூதியைச சாதிததாலனறி இனனம வனமையாக வாழககையினமீது செயலபுரிதலகடினமாமோ அனறி இயலவோ இயலாதோ அதுவரையில அஞஞான வாழககையிலமைநத அமளிகளினினறும குழபபஙகளினினறும தனனைத தனிபபடுததுவதோ அவசியமாதலகூடும. ஆயின இவவாறுசெயதல, இடையீடாக நிகழும ஒரு காலபபகுதி, ஒரு தாறகாலிக அவசியம், அனறி தகுதிப படுததிககொளளும ஓா ஆததியாதமிக உபாயமாகும ; அஙஙனமனறி இநத யோகவழிபாடடின

நியதி முறையுமனறு சிததாநதமுமம அனறு.

ஒரு சமயககொளகையையோ ஓா அறநெறி ஒழுக கததையோ, அனறி சொநத இவவிரணடையுமோ அடிபபடையாககொணடு மானிடவாழககையின தொழிலவகைகளைப பாகுபாடுசெயவதோ, பகதித தொணடுகளில, அனறி, தாமம லோகோபகாரம பூதகயைபோனற அறசசெயலகளில மாததிரம ஈடுபடடுநிறபதோ பூரணயோகததின கருததுககு முரணானதாம. கேவலம ஒரு மானசிக நியமததை அநுசரிபபதோ அனறி, புததியைககொணடுமாததிரம ஏறபதோ மறுபபதோ அதன உததேசததுககும கோடபாடடு முறைககும விலககாகும சருவததையும ஒரு ஞான சிகரததுககுச சுமநதுசெனறு ஓா ஆதயாதமிகமான அஸதிவாரததின மேல நிலைநிறுததவேணடும். உளளான ஒரு மாறுதலை இடைவிடாது நிகழததி, உளவாழககை வெளிவாழககையின—ஏதோவொரு பகுதிமடடுமனறி—அனைததையுமே, பரிணமமபெற வறபுறுததலவேணடும இததகைய மாறுதலுககு உதவி புரியககூடிய யாவறறையும, உடன இணஙகும அனைததையும, ஏறகவேணடும இநதபபரிணம இயககததை மேறகொளளாத திறமையறறவைகளையும, அனறி அதறகுபபணிய இணஙகாதவைகளையும மறுககவேணடும. வஸதுககளின எநத வகையான வடிவததினகணணும, வாழககையின எநதத தனிததனமையினகணணும, எநத உததேசததினகணணும எநத இயககததினகணணும பறறறறிருததலவேணடும அவசிய மேறபடின சகலததையும துறநதுநிறகச சிததமாயிருததலவேணடும **அருள வாழ்க்கை** நடததறபொருடடு எவைஎவை துணைககருவிகளாகப பயனபடுமாறு இறைவனால தோநதெடுககபபடுகினறனவோ அவறறை ஏறறேயாதல வேணடும இஙஙனம ஏறபதும மறுபபதும மனததின தீாமானததை யொடடியதலல வெளிபபணடையாகவோ தநதிரமாகவோ விருபபஙகளை வெளிபபடுததும பிராணமயஇசசையின தூணடுதலினாலலல; ஓா அறநெறியின கருததையொடடியதலல; மறறு, உள

ஞயிரின் நெருக்கிஞலும், யோகத்தை நடத்திச்செலுத்தும் **திவ்விய வழிகாட்டியின்** ஆணையை நிறைவேற்றும்பொருப் பிஞலும், **சிரேஷ்டான்மாவின்** திவ்வியதிருஷ்டியைப் பின் பற்றுதலிஞலும், நம் யோகத்தின் **பதியாம் பரம்பொரு ளின்** பிரகாசமான வழிகாட்டுக்கிணங்குவதஞலுமேயாதல் வேண்டும். ஆன்மா இயங்கும்வகை மனஇயக்கத்தைப் போன்றதல்ல ; மானசிக நியமமோ மானசிக உணர்வோ அதன் வகையைத் தீர்மானிக்கவியலாது—அதன்வழிகாட்டி யாகவும் இருக்கமுடியாது.

அவ்வாறேபோல், இத்தன்மையான உணர்வுகள்—ஆத்மீகஉணர்வும் மஞேமயஉணர்வும், அன்றி ஆத்மீய உணர்வும் பிராணமய உணர்வும்—ஒன்றுசேர்ந்து அல்லது ஒன்றுக்கொன்று விட்டுக்கொடுத்துச் செயல்புரிவதோ, அன்றி வெளிவாழ்க்கை அஃதுள்ளவாறேயமைந்து உள் வாழ்க்கைமட்டில் மேன்மையுற்றுத் தூய்மையாக்கப்பெறு வதோ நம் யோகத்தின் நியதியுமன்று குறிக்கோளுமன்று, வாழ்க்கைச் செயல்கள் யாவற்றையுமேற்று வாழ்க்கை முழுவதையும் மாற்றியமைத்தல்வேண்டும். விஞ்ஞான இயல்பில் இயங்கும் அத்தியாத்ம ஜீவனது ஓர் அங்க மாகவோ வடிவமாகவோ தகைமைவாய்ந்த வெளிப்பா டாகவோ அனைத்தும் துலங்கவேண்டும். பௌதிகப் பிரபஞ் சத்தில் நிகழவேண்டிய பரிஞமத்தின் சிகரமும் மங்கள முடிவும் இதுவேயாம். பிராணமய விலங்குத்தன்மையி லிருந்து மஞேமய மானிடத்தன்மைக்கு மாறியபோது, உணர்விலும் திருஷ்டிவீச்சிலும் உட்கருத்திலும் வாழ்க்கை எவ்வாறு புத்தம் புதுவடிவத்தில் மாறிவிளங்கியதோ அவ்வாறே ஜடாத்மகமான மஞேமய ஜீவன் திவ்விய வைஞ்ஞானிகபுருஷஞக மாறும்போது ஜடப்பொருளைப் பயன் படுத்தி, அதன் தன்மைக்கு வயப்படாது வாழ்க்கையைக் கைப்பற்றி அதன் அடிப்படையான உணர்விலும் திருஷ்டி வீச்சிலும் உட்கருத்திலும் மானவனில் அமைந்துள்ள பிழையுற்ற பண்பற்ற வரைப்பட்டவகையிலும் முழுதும்

வேருன தன்மையில் புத்துருப்பெறறு விளங்குமாறு செய்தல்வேண்டும். இம்மாபெரும் மாறுதலே இயக்குந் திறமையற்ற வாழ்க்கைவகைகளே அப்புறப்படுத்தலின், எவையெவை ஏற்க இயலுகின்றனவோ அவை எஞ்சி நின்று அருட்சாம்ராஜ்ஜியத்தில் புகுந்திலங்கும். ஓர் **அருளாற்றல்** செயல்புரிந்துகொண்டிருத்தலே உணர்வோம். எதைச்செய்யவேண்டும் எது செய்யக்கூடாதது, தாற்காலிகமாகவோ நிரந்தரமாகவோ ஏற்கவேண்டுவது எது, மறுக்கவேண்டுவது யாது என்பவையனைத்தையும் அவ்வாற்றல் தீர்மானிக்கும். மிக விரிவானதும் மிகவும் உட்புறமானதும் புத்தியிஞல் நிருணயிக்க முடியாததும்—புத்தியின் திறத்துக்கு எட்டவே முடியாததுமான—அத்துணைச் சிக்கலான வழிகளிலும் முன்னின்று தகுந்த உபாயங்களேக்கொண்டு சித்திப்பேற்றுக்கு வழிகாட்டி அழைத்துச்செல்லும் திறமை அவ்வாற்றல் ஒன்றுக்கேயுண்டு. நம் அவா அகந்தைகள் அதற்குமாருகஇயங்காவாறு ஆன்மா படைக்காவலன்போல் எப்போதும் விழிப்புற்றுக் காத்திருநது உள்ளிருந்தோ வெளியிருந்தோ தவருனவழியிற் புகுத்தும் இருட்சக்திகளே எதிர்த்துக்கொண்டே யிருக்குமாயின் அவ்வாற்றல் நம் தேவைக்கு முழுதிலும் போதுமானதாகும். ஆயின் இந்த நிபந்தனை மிகக்கடினமானதும் உழைப்பு மிகுந்ததும் அபாயம் நிரம்பியதும் ஆகும் என்பது உண்மையே, எனினும் இஃதொன்றே மார்க்கம், வேறின்று.

அற்றேனும் இதிலெழும் அபாயங்களேக் குறைப்பதற்கு இரண்டுவிதிகள் உண்டு. ஒன்று : அகந்தையினின்றும் இந்திரியவிருப்பங்களினின்றும் விலகி, கேவலபுத்தியினின்றும் அதன் தன்மூப்பான தகைமையற்ற ஊகங்களினின்றும் அவற்றிற்குக் கருவிகளாய்த் தொண்டுபுரியும் யாவற்றினின்றும் எழும் அனைத்தையும் மறுத்துத்தள்ளுவது. மற்ரென்று : **அத்தியந்த அந்தராத்மா**வினின்றெழும் வாக்கைச் செவியுற்று அதன்படியொழுகவும் **குருவின்** வழிகாட்டுதலேப் பின்பற்றவும் **தலேவனின்** ஆணையை நிறை

வேற்றவும் **அருளன்னையின்** செயல்திறத்தை வழிபடவும் கற்கப்பயில்வது. எவனொருவன் அவாக்களிலும், உடல் இன்பங்களிலும், கொந்தளிக்கும் மருண்மையிற் கூத்தாடும் புலன்விருப்பங்களிலும் வேட்கைகளிலும், உயரிய அறிவின் ஒளிக்கும் அதன் சீரிய தன்மைக்கும் கீழ்ப்படியாத எளிய சொந்தபுத்தியின் பிரேரணைகளிலும் விடாப்பற்றுக் கொண்டு வாழ்க்கை நடத்துகின்றானோ அவன், உண்மையான உள்நியதியை உணராததோடு, அருள் நிறைவேற்றத்திற்கு எண்ணற்ற வகைகளில் தடையியற்றுபவனுமாகின்றான். எவனொருவன், இருட்படுத்தும் தீய கருவிகளைக்கண்டறிந்து அவற்றை அப்புறப்படுத்தி, உள்ளும் புறமும் இயங்கும் உண்மை **வழிகாட்டியைத்** தெளிந்து பின்பற்றுகின்றானோ அவன், **அருள்விதியைத்**தேர்ந்தறிந்து நம் யோகத்தின் குறிக்கோளை எய்துபவனாகிறான்.

மூலத்திலிருந்து சம்பூரணமாக உணர்வுமாறுதலடையப்பெறுவதே **நம் யோகத்தின்** முழுக்கருத்தாம்; வளம்பெற்றுக்கொண்டேவரும் ஆற்றலுடன் படிமுறையாக முன்னேறுவதே அதைச் சாதிக்கும் வழிவகையாம்.

முற்றிற்று

பக்—வரி	பிழை	திருத்தம்
33—31—	செல்பவன்	செல்பவள்
48—22—	தனனுடைய	தன்னுடைய
72—15—	ஞனமும்	ஞானமும்
106— 5—	மானிடர்க்கு	மானிடர்க்குத்
133— 4—	அவ்	அவ்வாற்றலின்

W. D. No. 58/47/1000